

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.345 • 1,80 €

30 • juny • 2005

«Obrem bé, endrecem casa nostra i
deixem fer la Providència»
Maria Amàlia de Saxònia

125 anys sentint el «Virolai»

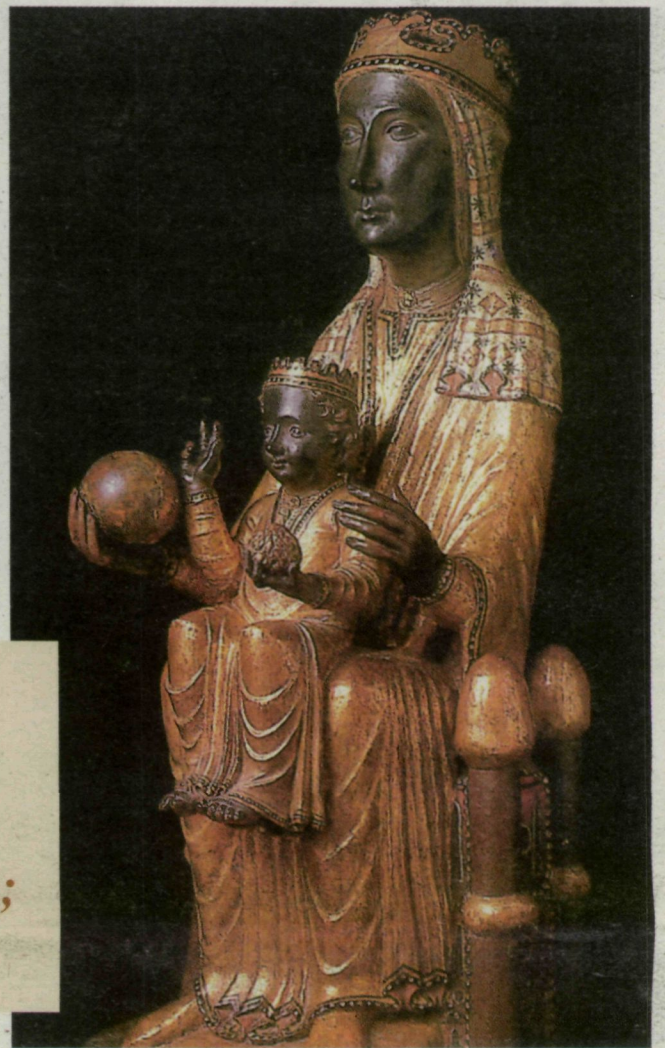
Enguany se celebra el 125è aniversari de la primera audició del *Virolai*. Es tracta d'una peça musical composta pel mestre Josep Rodoreda, amb la poesia de Mn. Jacint Verdaguer, com a colofó del certamen literari-musical convocat el 1880 amb motiu de la celebració del mil·lenari de la troballa de la imatge de la Mare de Déu en una cova de la muntanya de Montserrat. «El *Virolai* és el cant per excel·lència a la Mare de Déu de Montserrat, a la patrona de Catalunya. És l'expressió de la fe i de la devoció mariana del nostre poble», afirma el P. Ignasi M. Fossas, monjo de Montserrat.

Amb poc temps, el *Virolai* va adquirir una extraordinària difusió. Jordi Llorach, vocal de l'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda, comenta que «hi van contribuir dues característiques: l'una, la gran qualitat de la poesia de Verdaguer, amb contingut profund i referències bíbliques, però entenedora per tothom; l'altra va ser la qualitat de la música de Rodoreda, vibrant en alguns fragments, amb dolcesa en d'altres i de fàcils cadències que la fan de bon cantar».

Pàg. 3, 4 i 5

L'any 1880 el mestre
Josep Rodoreda va
musicar el poema de
Mn. Jacint Verdaguer
dedicat a la Moreneta

*Rosa d'abril,
Morena de la serra,
de Montserrat Estel,
il·luminau la catalana terra;
guiau-nos cap al cel.*

Manifestació a favor de la família

«La família sí que importa» va ser el lema de la manifestació que va tenir lloc a Madrid el 18 de juny passat. Organitzada pel Fòrum Espanyol de la Família, més d'un milió i mig de persones —segons els organitzadors— van sortir al carrer per defensar la família. D'aquesta manera, rebutjaven la nova llei de matrimoni homosexual que el Govern pretén implantar. Uns vint bisbes, encapçalats pel cardenal Antonio María Rouco, arquebisbe de Madrid, van acudir a la manifestació.

Pàg. 30

El GEC dedica una jornada a conciliar vida laboral i familiar

El Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC) va organitzar el 20 de juny passat a Barcelona una Jornada de Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal que va comptar amb la intervenció destacada d'Ignacio Buqueras, president de la Comissió Nacional per a la Racionalització dels Horaris Espanyols i la seva Normalització amb els altres països de la Unió Europea. Fill de Reus però resident a Madrid des de fa una bona colla d'anys, Buqueras va oferir una ponència en què va advocar per una jornada laboral que es basi en la lògica europea i que doni més importància a la productivitat que al conjunt d'hores que passem al lloc de feina. Al llarg de la jornada organitzada pel GEC, també es

Durant la jornada es van lliurar els 10ns Premis Família.

van lliurar els 10ns Premis Empresarials i Institucionals Família. Anna Simó, consellera de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya, va ser l'encarregada d'entregar els guardons.

Pàg. 29

Tarragona acull un acte acadèmic d'homenatge a Joan Pau II

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (Insf) de Tarragona va celebrar el divendres 17 de juny un acte acadèmic d'homenatge a Joan Pau II, en el marc del paranimf del Seminari Pontifici, presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i amb l'assistència d'un nodrit grup de persones. Sota l'enunciat de *La recepció del Magisteri del papa Joan Pau II*, un pomell de professors de teologia i d'història de l'Església, des de diferents angles, van analitzar de forma abreujada però concisa l'insigne i gairebé inabastable personalitat del Pontífex recentment traspassat.

Pàg. 23

El pelegrinatge de
les relíquies de
santa Margarida
per Catalunya
revifa la devoció al
Cor de Jesús

Pàg. 20

Sumari

- Pàg. 7 Benet XVI: «L'Església, pàtria on ningú no és estranger»
- Pàg. 9 Recta final de la campanya contra la pena de mort als EUA
- Pàg. 17 Recull de ponències de la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell
- Pàg. 18 Es clausura el procés diocesà de canonització de Magí Morera
- Pàg. 31 Presentació del recull de goigs del santuari del Miracle

Amics de Jesús

Què vol dir
ESTIMAR

Pàg. 21

Editorial

Xifres i números

La recent manifestació a Madrid, en defensa de la família i del matrimoni format per un home i una dona, ha fet parlar molt, perquè davant d'una mobilització com aquesta, sempre hi ha defensors i detractors; però una de les coses que ha sorprès més ha estat la diferència escandalosa de dades sobre els participants entre els organitzadors i les fonts oficials. En altres manifestacions també s'han donat diferències, algunes de gairebé previsibles, però la diferència entre un milió i mig i menys de dues-centes mil persones és massa considerable. Amb tot el que ha avançat la tecnologia, no tenim cap sistema fiable per comptabilitzar manifestants d'una manera objectiva i que sigui acceptat i reconegut per totes les fonts, sembla que haurem d'esperar al futur per solucionar aquest problema.

Una altra dada significativa de xifres i percentatges d'aquests últims dies: les eleccions autonòmiques al Parlament de Galícia. Totes les enquestes prèvies donaven una victòria àmplia a la possible coalició entre el Partit Socialista de Galícia i el Bloc Nacionalista Gallec, però és que fins i tot les anomenades enquestes «a peu d'urna», és a dir, aquelles que es realitzen el mateix dia de les votacions, també donaven un resultat per a Mahuel Fraga molt allunyat de la majoria absoluta. Els resultats reals van ser uns altres i la incertesa sobre el govern de Galícia es va mantenir fins al final.

Aquests dos exemples ens demostren que hem de ser molt prudents davant de les anomenades enquestes d'opinió, que de vegades poden ser més operacions per influir en la gent que no pas veritables reflexos de la voluntat popular. És curiós observar una mateixa enquesta en mitjans de comunicació de tendències diferents, perquè la variació de resultats és més que notable. Se suposa que les empreses demoscòpiques són neutrals i solament fan estudis «científics», però és casualitat que sempre donen resultats més favorables a la línia ideològica del mitjà que les encarrega.

Davant d'algunes decisions polèmiques dels nostres governs com, per exemple, els casaments entre homosexuals o l'adopció de fills per part d'aquest col·lectiu, ràpidament els mitjans de comunicació afins al partit governant treuen enquestes en les quals els resultats reafirmen que la majoria dels ciutadans està a favor d'aquestes lleis i així donen legitimitat a aquestes propostes, no només al Parlament, sinó també en l'opinió popular. Però, venint de qui vénen aquestes enquestes, hauríem de mantenir almenys un cert dubte sobre la seva fiabilitat. Per sort, els resultats estrepitosos d'algunes enquestes fan que els ciutadans cada vegada tinguin menys confiança en aquestes sondejos, relativitzin les dades que aporten, i mantinguin un saludable sentit crític sobre els resultats.

El mateix podríem dir quan es pregunta en les enquestes sobre la confiança que l'Església fa als ciutadans o sobre el grau de fe o compromís religiós de les persones. Hi ha enquestes veritablement contradictòries sobre aquestes dades, i sense caure en un fals triomfalisme, perquè, certament, la nostra societat pateix una forta secularització, no podem caure en el fatalisme que algunes enquestes ens volen donar dient que som quatre gats i que ben aviat ni tan sols existirem.

El papa Joan Pau II, en els cinc viatges que va fer a l'Estat espanyol, va reunir milions de persones; cosa que cap altre líder polític, ni artista, ni cantant seria capaç d'aconseguir, i tot això davant d'unes enquestes que s'obstinaven a dir que els espanyols no estaven d'acord amb la doctrina del llavors Pontífex. Aquestes mostres de suport popular i d'expressió d'una Església viva no apareixen en les enquestes. Per sort per a les empreses demoscòpiques no es feien enquestes per esbrinar quantes persones participarien en els actes papals a Espanya, perquè potser ens hauríem trobat amb la sorpresa divertida que en trobades amb més d'un milió de participants, inscrits i comptabilitzats objectivament, les enquestes solament en donarien uns pocs milers.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Merche Ginés i Marta Rosado, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteiras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

a/e: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Obrem bé, endrecem casa nostra i deixem fer la Providència»

(Maria Amàlia de Saxònia, reina d'Espanya. 1724-1760)

És un consell que ens sedueix per la senzillesa i per la gran dosi de sentit comú que té. Perquè és de sentit comú que si obrem bé —i en el nostre entorn fem, amb rectitud i elevació de mires, el que sapiguem i puguem fer— «Déu serà amb nosaltres». I per tant, no ens turmentem ni perdem el son inútilment: «Deixem que, paral·lelament a nosaltres, la Providència segueixi el seu curs.» Això que es diu tan aviat d'«obrar bé» ens reporta tranquil·litat, pau, alegria interior i bon humor. Obrar malament, per molt benefici material a la vista, ens reporta conflictes interns i malsons. El magnetisme personal

d'una «bona persona» ens embolcalla gratament gairebé a l'instant. En canvi, les persones malèvols i de mal obrar, amb intencions ocultes i tortuoses, instintivament ens posen en guàrdia; n'experimentem sensació de rebuig. Perquè el bé té aura benèfica, com el mal té aura malèfica. Així que «obrem bé i endrecem casa nostra». Quin consell tan purificador, tan dinàmic i tan pràctic! Obrar així és procurar-se la Providència de per vida. És rebre dia i nit la benedicció del Creador i els effluvis del seu amor. Hi ha a la terra res millor?

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El «Virolai», un himne dedicat a la Mare de Déu de Montserrat

■ Es commemora el 125è aniversari de la primera audició d'aquesta composició

El 25 d'abril passat es va complir el 125è aniversari de la primera audició del *Virolai*. Es tracta d'una peça composta pel mestre Josep Rodoreda, amb la poesia de Mn. Jacint Verdaguer, com a colofó del certamen convocat l'any 1880 pel P. Miquel Muntadas, abat de

Montserrat, amb motiu de la celebració del mil·lenari de la troballa de la imatge de la Mare de Déu en una cova de la muntanya de Montserrat. Amb el pas del temps, aquesta composició ha esdevingut l'himne de la fe del poble català i un afectuós homenatge a la Moreneta.

El 24 i 25 d'abril del 1880 es va commemorar el mil·lenari de la troballa de la Mare de Déu de Montserrat amb diverses celebracions religioses i un certamen artísticomusical. La convocatòria del concurs especificava les condicions per a qui volgués presentar-s'hi. «En la part musical, es donaria el primer premi —consistent en una cítara d'or i esmalts— al millor himne solemne dedicat a la Mare de Déu, escrit per a quatre veus i orquestra, i un segon premi —amb l'obsequi d'un flabiol d'or i esmalts— a la millor melodia popular a una sola veu que musicqués una poesia de Mn. Jacint Verdaguer titulada *Virolai de la Verge de Montserrat*», explica Jordi Llorach, vocal i col·laborador de l'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda.

El primer premi es va concedir a l'himne *Ave Maris stella*, obra del rellevant mestre gironí Joan Carrera i Dagàs. El segon premi va ser per a la partitura —se'n van presentar una setantena, realitzades pels més prestigiosos compositors d'aquell temps— del mestre Josep Rodoreda i Santigós, que musicava el *Virolai* de Verdaguer.

Amb poc temps, el *Virolai* va adquirir una extraordinària difusió. Jordi Llorach comenta que «hi van contribuir dues característiques: l'una, la gran qualitat de la poesia de Verdaguer, amb contingut profund i referències bíbliques, però entenedora per tothom; l'altra va ser la qualitat de la música de Rodoreda, vibrant en alguns fragments, amb dolcesa en d'altres i de fàcils cadències que la fan de bon can-

Enric Teixidó, P. Josep Enric Parellada, Joaquim Hernández i Jordi Llorach durant l'acte de benedicció de la placa commemorativa.

tar». Des d'aleshores, l'Escolania de Montserrat canta cada dia, al santuari, el *Virolai* en honor de la Mare de Déu. Sovint és interpretada en celebracions litúrgiques i actes cívics d'arreu de la geografia catalana i del món on hi hagi un grup de catalans. «El *Virolai* ha esdevingut un himne a la fe, a la catalanitat i a la germanor del nostre poble», subratlla Llorach.

Espiritualitat mariana

L'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda es va constituir a finals del 2004. El seu objectiu fonamental és estudiar, valorar i difondre la figura i

l'obra del mestre Josep Rodoreda. Amb motiu del 125è aniversari de la primera audició del *Virolai*, l'entitat organitzarà a la tardor un concert al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona amb composicions de Josep Rodoreda i una exposició (fotografies, documents, llibres, gravats, records...) sobre l'època en què va néixer el *Virolai* (any 1880) a la seu de Scias Grup Assistencial.

Entre els nombrosos actes que l'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda ha dut a terme en els darrers mesos, destaca el que va tenir lloc el diumenge 24 d'abril. A les onze del matí, es va celebrar la missa conventual, presi-

dida pel P. Josep M. Soler, abat de Montserrat. En la seva homilia, el P. Soler va recordar el 125è aniversari del cant del *Virolai*, així com les figures de Mn. Jacint Verdaguer i de Josep Rodoreda. «Els dos —va dir— van aconseguir una síntesi harmònica i majestuosa que ha ajudat a viure la devoció a la Mare de Déu de Montserrat i a crear un lligam de pertinença i d'identitat entre els catalans.»

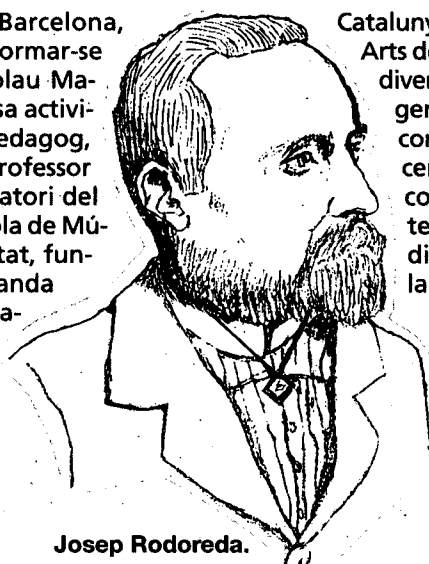
L'abat de Montserrat va assegurar que «el *Virolai* és patrimoni del nostre poble i cal vetllar per transmetre'l a les generacions joves perquè pugui continuar sent cantat a tants i tants llocs de Catalunya». «Convé que aprenguem a descobrir —va afegir— l'espiritualitat bíblica que Mn. Cinto hi transmet amb el seu llenguatge poètic sostingut per la melodia del mestre Rodoreda, perquè és una espiritualitat mariana més profunda del que la primera estrofa, amb les referències legendaris als «àngels» que «serraren eixos turons» pot fer suposar.» Finalment, el P. Josep M. Soler va afirmar que «el *Virolai* és un cant que ens porta a Jesucrist acompanyat per Maria, ajudat per la seva sol·licitud maternal i guiat pel seu exemple de primera deixeble del seu Fill».

Més tard, al camí dels Degotalls, el P. Josep Enric Parellada, rector del santuari, va beneir una placa commemorativa, obra de l'escultor Joaquim Hernández i cedida per l'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda. Entre els assistents, hi havia Enric Teixidó i Jordi Llorach, president i vocal, respectivament, de l'esmentada entitat. La Coral Canigó, de Vic, va interpretar el *Virolai* amb la participació de tots els assistents. A la tarda, la Coral Canigó va oferir a la basílica un concert de música catalana (amb obres de J. Baucells, E. Morera, E. Ribó...) sota la direcció de Xavier Solà. (M.A.C.)

El mestre Josep Rodoreda, figura il·lustre de la cultura catalana

Josep Rodoreda i Santigós (Barcelona, 1851 - Buenos Aires, 1922) va formar-se musicalment amb el mestre Nicolau Marent. Va desenvolupar una intensa activitat com a compositor, director i pedagog, sobretot a Barcelona, on va ser professor i ajudant de direcció del Conservatori del Liceu, fundador i director de l'Escola de Música i de la Banda de la Casa Caritat, fundador i primer director de la Banda Municipal i director del Conservatori Superior Municipal de Música. En morir Anselm Clavé, va ser director i continuador del moviment dels Cors de Clavé, en els quals va ampliar el repertori coral i va introduir els cors mixtos.

També va ser membre de les juntes del Centre Excursionista de

Josep Rodoreda.

Catalunya i de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, així com soci de mèrit de diverses institucions catalanes i de l'estranger. Va pronunciar un gran nombre de conferències, va ser membre de jurats, certàmens i oposicions i va col·laborar com a crític musical en diferents revistes i diaris catalans i argentins. Com a director, va donar relleu a concerts de la Ciutat Comtal i va ser l'introduïdor a Catalunya d'un abundant repertori simfònic i cambrístic europeu. Va ser mestre de Pau Casals, Maria Barrientos, Lluís Millet, Joaquim Malats, Celestí Sadurní, Frederic Lliurat, etc.

El 1896 va dimitir de totes les responsabilitats i va guanyar la plaça de director titular de la Banda

Municipal i l'Escola Municipal de Música de Donostia, ciutat on va residir durant uns anys. En dissoldre's aquesta formació el 1904, va marxar a l'Argentina, on va guanyar per concurs les càtedres d'harmonia i composició del Conservatori Thibaud-Piazzini de Buenos Aires. Va fundar l'Orfeó Català del Casal de Catalunya a la capital de l'Argentina.

És autor d'unes quatre-centes obres. El *Virolai* és la seva peça més coneguda, la melodia de la qual «té sobretot la virtut d'afavorir la contemplació, la meditació del missatge de la lletra», va dir el cardenal Ricard M. Carles en l'homilia de la vetlla de Santa Maria celebrada a Montserrat el 26 d'abril del 2004. Rodoreda va compondre també, entre altres, *Himne i missa solemne per a la coronació de la Mare de Déu de la Mercè*, *Himne oficial de l'Exposició Universal de Barcelona del 1888*, *Marxa solemne*, *Marxa triomfal*, *Cant de la senyera*, *Poema fantàstic*, *La nit al bosc*, *Zuleima*, *Plany d'agonia* i *Lo plor de la tórtora*.

El poema més popular de Mn. Cinto

■ Amb el «Virolai», Jacint Verdaguer ha arribat a l'ànima dels catalans

Cent anys després de la seva desaparició, el gran poeta Jacint Verdaguer continua viu i familiar, íntim. Enguany, en l'escaiença del cent vint-i-cinquè aniversari del seu *Virolai*, podem constatar, un cop més, com el genial escriptor de *L'Atlàntida* i *Canigó* va ser, primer de tot, una figura tan extraordinàriament popular que avui hi ha qui se sap de cor els seus versos, els recita o els canta amb satisfacció, sense identificar-los, com si fossin la veu mateixa del poble, l'ànima de la tradició, la forma d'expressió natural del bon català.

Certament, qui no coneix els versos de *L'emigrant* i se'ls fa seus, per corroborar-los o per negar-los: «Dolça Catalunya, / pàtria del meu cor, / quan de tu s'allunya / d'enyorança es mor.»

La literatura, que va ser memòria abans que cap altra cosa durant els llargs segles que van precedir l'aparició de la impremta, avui no s'entén com a forma viva i mnemotècnica més enllà del paper. Per això encara impressiona, meravella i desconcerta que un poeta es proposi no tan sols arribar a l'ànima de la societat, confondre's amb la immortalitat de les obres anònimes, sinó que ho assolixi sense defalliment.

En efecte, el 17 d'octubre del 1879, l'abat de Montserrat, Jaume Collell i Fèlix Sardà i Salvany van decidir celebrar el mil·lenari del monestir amb un certamen poètic i musical per al qual Mn. Cinto es va comprometre a escriure «una cançó

que seria com un nou *Birolay*», és a dir, una composició de factura popular pensada i destinada per al públic més divers.

Quan el successor d'Anselm Clavé en el moviment coral, Josep Rodoreda, va guanyar el concurs per posar música al poema de Verdaguer, les bases indicaven

que s'atorgaria «un flaviol d'or ab esmalts» a l'autor de la millor «melodia popular» a una sola veu «pera que puga ésser cantada per los romeus que vajan a visitar a la Santíssima Verge en son poètic

santuari». Tot i que aleshores, com recorda el P. Maur M. Boix, no tothom va saber valorar la música de Rodoreda, i fins i tot hi va haver qui la va qualificar de «descarada» i també de «mansa, poc marcial, per a un himne destinat a grans multituds», avui és acceptada per tothom com a feliç concordança amb el poema de Jacint Verdaguer.

«Jacint Verdaguer va inspirar-se en un antic poema provençal del «Llibre vermell»»

L'origen del mot

El nom de *Virolai* —que en aquest cas és una antonomàsia i s'escriu, per tant, amb majúscula— mostra l'interès de Mn. Cinto per les formes populars i tradicionals. «*Virolai*» prové del francès *virelai* —és a dir, *lai viré*, «que gira i torna a començar», dit justament a l'inrevés com passa avui amb la irònica forma francesa *verlan*. En l'origen, feia referència a les narracions en vers del món cèltic, als lais o contes en octosíl·labs amb què s'explicaven històries meravelloses, les aventures del rei Artús i dels cavallers de la Taula Rodona. Recordem que el mot *lai* prové de l'irlandès *laid* i vol dir «cant», «poema», i que els lais narratius més cèlebres són els de Maria de França.

Al costat dels primers, els lais pròpiament lírics, centrats en les expansions sentimentals, tindran gran fortuna a partir de l'esclat de la polifonia, conreats per Guillaume de Machaut i, fins i tot, per un gran narrador com el cronista Jean Froissart. Però no serà fins al segle XVI que el *virelai* serà utilitzat en exclusiva com a composició religiosa, amb rimes modestes, lèxic planer i una tornada sobre la qual gira tot el sentit del text.

Portada del llibre «Montserrat. Llegendari, cançons, odes», de Jacint Verdaguer, on s'inclou el «Virolai».

Referències a l'èpica bíblica

Jacint Verdaguer va inspirar-se en un antic poema provençal del *Llibre vermell* —salvat miraculosament per una còpia del P. Villanueva prèvia a l'incendi del monestir de Montserrat provocat per les tropes napoleòniques— conegut com a *Birolay de Madona Sancta Maria*, on trobarà molts punts de referència, com els que relacionen el poema amb la lletània, per l'enumeració de noms i d'epítets atribuïts a la Mare de Déu.

Així la «*Rosa plasent*» del text medieval esdevindrà el conegut «*Rosa d'abril*» i «*Alba naixent*» prové de la fórmula provençal «*alba jausent*». O el manlleu literal de «port de salvament» que el poeta utilitza en la quarta estrofa. Mn. Cinto fa fauna del paisatge —com tant li plaia— i justifica en la intervenció angèlica la fascinant orografia de la serralada montserratina. Es combinen les referències a l'èpica bíblica —la Jerusalem celestial i el rei David, Cedre gentil, Palmera de Sion— amb les de la política hispànica d'aleshores —«Dels catalans sempre seureu Princesa, dels espanyols Estrella d'Orient»—, per acabar conclouent que «és Montserrat lo nostre Sinaí».

Avui el *Virolai*, poema popularíssim, fins i tot ha sobrepassat el clos de l'àmbit religiós i abraça tota la societat. Com en els fets d'octubre del 1934, quan el president Lluís Companys va proclamar l'Estat català i es va utilitzar per ràdio el *Virolai*, entre altres cançons patriòtiques, avui, en els grans esdeveniments del nostre poble, els versos més celebrats ressonen amb el mateix entusiasme: «...il·luminau la catalana terra; guiau-nos cap al cel.»

Jacint Verdaguer, un dels principals representants de la Renaixença

Jacint Verdaguer i Santaló (Folgueroles, 1845 - Vallvidrera, 1902), és l'autor de la lletra del *Virolai*. Personatge rellevant de la cultura catalana, de qui existeix una àmplia bibliografia, les seves poesies són molt conegudes i recitades en nombroses ocasions i en els més diversos ambients. La personalitat que va demostrar en totes les actuacions i la importància de l'obra que va crear es van projectar en múltiples àmbits, entre els quals destaca la música, fins al punt que és l'autor català —i mundial!— amb més obra musicada de tota la història, amb prop d'un miler de composicions. Moltes són cants religiosos i patriòtics que han esdevingut part del repertori popular català. Músics de relleu van escollir les seves obres per musicar-les, com és el cas d'Amadeu Vives, Lluís Millet, Antoni Nicolau, Càndid Candi o el mateix Josep Rodoreda.

Verdaguer va ser un dels principals representants de la Renaixença literària catalana. No va dubtar a dedicar la seva maduresa a donar suport a campanyes poètico-religioses i esdevenir el cantor d'una revifalla nacionalista. Molts autors li atribueixen destacades aportacions al desvetllament del sentiment patriòtic dels catalans

que, amb el pas dels anys, va influir en la necessitat de reivindicar les llibertats polítiques i les institucions pròpies abolides segles abans.

Mn. Cinto va ser un fervent devot de la Mare de Déu de Montserrat i de tot allò que l'envolta. Les festes del mil·lenari del 1880 i les celebracions del 1881 amb motiu de la coronació i de la proclamació de la Mare de Déu com a patrona dels bisbats catalans van ser dos al·licients més perquè Verdaguer, unint espiritualitat i catalanisme, fes de Montserrat el motiu d'inspiració de moltes de les seves poesies. S'ha dit que amb les festes del mil·lenari de Montserrat, va sorgir «el místic "desperta, ferro!" de la pietat catalana», amb *Cançons de*

Montserrat, *Llegenda de Montserrat* i el *Virolai* com a màxims exponents. Aquesta empenta donada per Verdaguer va ser recollida per altres personatges com el canonge Culler i el bisbe Torras i Bages per propiciar la revifalla espiritual catalana de finals del segle XIX i bona part de la primera meitat del segle XX.

Jordi Llorach

Vocal de l'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda

Narcís Garolera

Verdaguerista i professor de Literatura Catalana de la Universitat Pompeu Fabra

L'ENTREVISTA

P. Ignasi M. Fossas, monjo de Montserrat i portaveu del monestir

«El “Virolai” és l'expressió de la devoció mariana del poble català»

Ignasi M. Fossas i Colet (Aiguafreda, 1960) va ingressar a Montserrat el 1986 i va professar com a monjo el 1988. Llicenciat en Medicina i en Litúrgia, és professor de l'Studium Teologia de Montserrat i de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Ha traduït diversos llibres, d'entre els

quals destaquen *Litúrgia Fonamental. Misteri, Celebració i Vida*, de Jean Corbon, i *Tres introduccions al salteri*. Ha publicat articles en revistes especialitzades com *Studia Monastica*, *Liturgia y Espiritualidad*, *Ecclesia Orans* i *Qüestions de Vida Cristiana*.

—Enguany se celebra el 125è aniversari de la primera audició del *Virolai*, compost pel mestre Josep Rodoreda amb la poesia de Mn. Jacint Verdaguer. Quina significació té aquesta commemoració per a la comunitat benedictina de Montserrat?

—Aquesta celebració, per a la comunitat de monjos i per al santuari de Montserrat, evoca les festes del mil·lenari de la troballa de la Santa Imatge, celebrades el 1880. I més concretament, el certamen literari-musical celebrat el diumenge 25 d'abril d'aquell mateix any. Les festes del mil·lenari van representar, en certa manera, el retrobament entre Montserrat i el poble català, així com el relleu de la pastoral del santuari i la devoció a la Mare de Déu de Montserrat.

—Certament, la gènesi del *Virolai* va ser aquest certamen. Com es va desenvolupar?

—En el context de les festes del mil·lenari es va convocar un certamen literari que tenia com a objectiu premiar obres literàries i musicals que cantessin les excel·lències de la Mare de Déu de Montserrat. Els premis més importants van ser atorgats a Mn. Cinto Verdaguer, pel seu llegendari montserratí, i al mestre Josep Rodoreda. Aquest compositor va guanyar, entre una setantena de composicions presentades, el flabiol d'or, premi a la millor música per al text del *Virolai*, escrit per Mn. Cinto.

—Quins actes s'han dut a terme per celebrar aquesta efemèride?

—Són diversos els actes programats pels responsables del santuari i de l'Associació d'Amics del Mestre Josep Rodoreda per celebrar el 125è aniversari del *Virolai*. Entre els de caire més popular, cal destacar l'edició d'un tríptic amb la lletra i la música del *Virolai* per tal de divulgar-lo el màxim possible. Es va fer també, el mes de març passat, una cantada popular del *Virolai* al Camp Nou abans del partit que enfrontava el Barça amb l'Espanyol. Pel bon nivell i rigor dels conferenciants, cal esmentar l'acte acadèmic celebrat el 7 d'abril a l'Ateneu de Barcelona, amb diverses conferències i un concert. El 24 d'abril es va

celebrar un acte commemoratiu a Montserrat, en el qual el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, va presidir la missa conventual i va glossar l'aniversari. Tot seguit, es va inaugurar una placa d'homenatge al mestre Josep Rodoreda al camí dels Degotalls, que va ser col·locada al costat del monument a Mn. Jacint Verdaguer.

—Per què creu que el *Virolai* ha es-

rolai es va interpretar només amb la música de Rodoreda. Aquesta exclusivitat musical, juntament amb l'edició dels primers enregistraments discogràfics del *Virolai* amb la música del mestre Rodoreda, és el que li va donar la popularitat de què gaudeix en els nostres dies entre el poble català. El període més silenciós del *Virolai* va ser el de la nefasta guerra civil espanyola.

—L'Escolania de Montserrat, que el canta cada dia, sempre aconsegueix arribar al cor dels fidels que omplen la basílica. On és la clau d'aquesta emoció viscuda: en la lletra, en la música, en la interpretació dels escolans...?

—Crec que el cant del *Virolai* fa vibrar tots els qui l'escolten perquè en ell hi conflueixen diversos factors: una poesia profundament religiosa que lloa la Mare de Déu, la música molt popular de Rodoreda i, si és cantat per les veus blanques dels escolans, toca les fibres més profundes del cor de tots els homes i dones de bona voluntat que el canten o, simplement, l'escolten.

—El *Virolai* és, juntament amb algunes nades, la cançó religiosa més coneguda pels catalans. Per què?

—El coneixement i la popularitat d'aquesta peça musical crec que són deguts, simplement, al fet de ser l'himne, el cant per excel·lència a la Mare de Déu de Montserrat, a la patrona de Catalunya. És l'expressió de la fe i de la devoció mariana del nostre poble.

—Pensa que el *Virolai* ha sobrepassat sovint el sentit religiós?

—Efectivament, en determinats moments històrics —especialment quan el sentiment nacional català ha estat reprimat i especialment durant la dictadura franquista— el *Virolai* ha sobrepassat el sentit purament religiós per convertir-se, alhora, en un cant patriòtic. Per acabar, hem de tenir present que el 125è aniversari del *Virolai* és, en certa manera, el preludi de les festes del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de les diòcesis catalanes que celebrarem, si Déu vol, l'any vinent.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

«VIROLAI»

*Rosa d'abril, Morena de la serra,
de Montserrat Estel,
il·luminau la catalana terra;
guiau-nos cap al cel.*

Amb serra d'or los angelets serraren
eixos turons per fer-vos un palau:
Reina del cel que els serafins baixaren,
dau-nos abric dins vostre mantell blau.

Alba naixent d'estrelles coronada,
Ciutat de Déu que somià David,
a vostres peus la lluna s'és posada,
lo sol sos raigs vos dona per vestit.

Dels catalans sempre sereu Princesa,
dels espanyols Estrella d'Orient;
siau pels bons pilar de fortaleza,
pels pecadors lo port de salvament.

Donau consol a qui la pàtria enyora
sens veure mai los cims de Montserrat;
en terra i mar oïu a qui us implora,
tornau a Déu los cors que l'han deixat.

Mística Font de l'aigua de la vida,
rajau del cel al cor de mon país;
dons i virtuts deixau-li per florida;
feu-ne, si us plau, lo vostre paradís.

Ditxosos ulls, Maria, los que us vegen,
ditxós lo cor que s'obre a vostra llum;
Rosa del cel que els serafins voltegen,
a ma oració donau vostre perfum.

Cedre gentil, del Líbano corona,
Arbre d'encens, Palmera de Sion,
lo fruit sagrat que vostre amor nos dona
és Jesucrist, lo redemptor del món.

Amb vostre nom comença nostra història,
i és Montserrat lo nostre Sinai:
sien per tots l'escala de la Glòria
eixos penyals coberts de romaní.

*Rosa d'abril, Morena de la serra,
de Montserrat Estel,
il·luminau la catalana terra;
guiau-nos cap al cel.*

(lletra original de Jacint
Verdaguer)

P. Ignasi M. Fossas.

devingut l'himne de la fe del poble català?

—Perquè els cristians catalans, amb el *Virolai*, cantem a la nostra patrona, la Moreneta, i al seu patronatge sobre la nostra terra.

—En aquests 125 anys, sempre s'ha cantat el *Virolai* a Montserrat o hi ha hagut èpoques de «silenci imposit»?

«El “Virolai” és el cant per excel·lència a la Mare de Déu de Montserrat»

—Cal dir que, malgrat que la música del mestre Rodoreda guanyés el premi musical del certamen, els anys posteriors a les festes del mil·lenari, a Montserrat, la música de Rodoreda s'alternava amb la d'altres composicions presentades al concurs. No va ser fins als anys vint del segle passat que el Vi-

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especials solidaritat amb els nostres germans

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

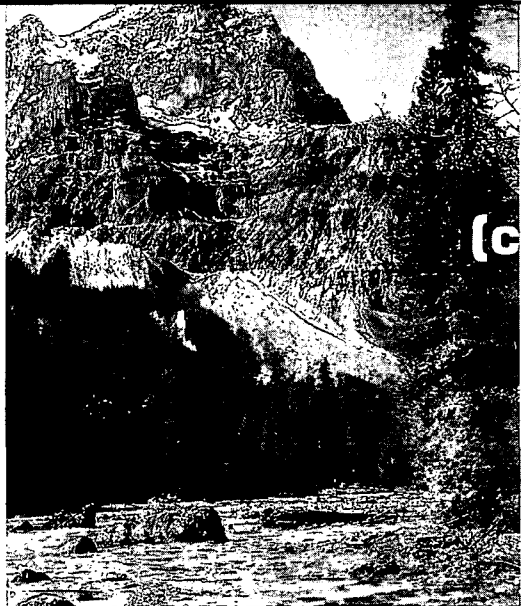
MERCATRAVEL S.A.

De 17 al 21 de setembre

Pelegrinatge a **ROMA**

Del 17 al 28 d'agost

Viatge al **CANADÀ** (costa oest)

Vancouver i
les muntanyes
Rocalloses.

Del 26 de novembre al 13 de desembre

ARGENTINA

De les cascades de
L'iguazú en plena
selva tropical a les
geleres del sud a la
Patagònia dels Andes.

Amics de Catalunya Cristiana
Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

«L'Església, pàtria on ningú no és estranger»

■ El Papa vol més gestos concrets de solidaritat

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha dit que l'Església se sent propera als refugiats, és més, que l'Església ha de ser una «pàtria on ningú no sigui estranger». El Papa alemany va fer aquestes declaracions durant la pregària mariana de l'Angelus el dia 20 de juny des de la seva habitació sobre la plaça de Sant Pere del Vaticà. A més, va demanar que hi hagi «gestos concrets de solidaritat» perquè qui es trobi lluny del propi país senti l'Església com casa seva.

Les paraules del Papa van arribar durant la Jornada Mundial del Refugiat promoguda per les Nacions Unides que enguany duia el títol *El coratge de ser refugiat*. Benet XVI va tenir paraules per a «qui ha hagut de deixar-ho tot, fins i tot la família, per escapar de greus dificultats i perills»: «La comunitat cristiana se sent propera als que viuen aquesta condició dolorosa i s'esforça per sostenir-los.»

El Papa va dir que «l'atenció amorosa dels cristians envers qui està en dificultat i el compromís per una societat més solidària s'alimenten amb la participació activa i conscient a l'Eucaristia. Qui es nodreix de Jesucrist amb fe a la taula eucarística assimila el seu mateix estil de vida, que és l'estil de servei atent especialment a les persones més febles». Per al Papa, «la caritat és un criteri que comprova l'autenticitat de les nostres celebracions litúrgiques».

Així doncs, va finalitzar dient «que l'Any de l'Eucaristia ajudi les comunitats diocesanes i parroquials a reviuir aquesta capacitat de comprometre's amb tantes pobres del nostre món».

El Papa demana acollir l'estranger.

Visita «ad limina»

D'altra banda, el Papa va parlar del compromís amb la justícia i amb el diàleg interreligiós sense caure en un relativisme religiós. Són dues de les consignes que va donar als bisbes de Madagascar. Així, «treballant per una societat justa s'expressa la sol·licitud de l'Església pel veritable bé de l'home», és la frase que sintetitza el missatge del Papa als bisbes de Ma-

dagascar que van tancar la visita *ad limina* a Roma.

El Sant Pare va comentar als bisbes que proposin als joves la fe com a trobada personal amb Crist, per poder «destriar on es troba la veritat» i «afrontar els problemes actuals en profunda fidelitat amb els ensenyaments del Senyor». Després de destacar que «en aquesta perspectiva, la inculturació de la fe en la cultura malgaixa continua sent un objectiu important, Benet XVI va subratllar també que «l'acollida de la modernitat no exclou aquest arrelament». Tot al contrari, «és indispensable, per assolir un progrés autèntic en la recerca de la unitat dels deixebles de Crist», sense caure en «el relativisme religiós».

Per al Papa, «l'establiment de relacions frateres i confiances ha d'assumir les exigències de la identitat catòlica en la veritat, evitant tot gest que pogués, no només pertorbar els fidels, sinó fins i tot alimentar el relativisme religiós».

Com fa en cada audiència, i especialment en les de bisbes africans, el Papa ha reiterat la importància de la formació en els seminaris i la formació permanent: «L'anunci de l'Evangeli requereix sacerdots de qualitat intel·lectual, espiritual i moral, que en tota la seva vida brindin un testimoni de lliurament sense reserves a la persona de Crist i a la seva Església.»

Miriam Díez i Bosch

Benet XVI: «Déu està al costat de les víctimes i dels perseguits»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa va manifestar que «el Senyor està al costat dels febles» durant l'audiència del primer dimecres d'estiu davant de 31.000 persones. El Papa va comentar el salm 123, composició d'agraïment pel do de l'alliberament. «El nostre ajut és en el nom del Senyor», va dir Benet XVI mentre feia notar que la primera part del salm està dominada per les aigües poc clares i pel caos. La persona que prega té la sensació de trobar-se en un planeta salvat «miraculosament de la fúria impetuosa del mar», va dir el Papa. Segons el Sant Pare, «la vida de l'home està envoltada de malvats, però el Senyor s'erigeix i el salva». Durant les salutacions posteriors a la catequesi, el Papa va confirmar la seva decisió de convocar la II Assemblea Especial per a l'Àfrica del Sínode de Bisbes per tal de donar «un altre impuls a l'evangelització a l'Àfrica i al creixement de l'Església i la promoció de la reconciliació i la pau al continent». Visiblement relaxat i content, el Papa es va passejar per la plaça i va agafar una nena petita a coll i li va fer un petó. (M.D.B.)

Presentació del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica al Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha vist i aprovat el nou Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, la presentació pública oficial del qual va ser el 28 de juny, durant una solemne celebració litúrgica que presidirà el mateix Sant Pare Benet XVI. Aquest Compendi del Catecisme de l'Església catòlica ha estat preparat per una comissió especial, presidida, per voluntat de Joan Pau II, pel llavors cardenal Joseph Ratzinger que, per tant, en coneix total l'evolució i contingut. (M.D.B.)

POLÒNIA

Beatifiquen a Varsòvia tres sacerdots

VARSOVIA.— El III Congrés Eucarístic Nacional de Polònia s'ha tancat a Varsòvia amb la beatificació de tres pares de la nació: Ladislau Findysz, Bronislau Markiewicz i Ignasi Klópotowski.

El Papa no hi va assistir, confirmant la línia de no ser present a les cerimònies de beatificació i canonització, donant a entendre que prefereix que siguin locals i sense ell. En aquesta ocasió va ser l'arquebisbe de Przemyśl dels Llatins (Polònia) i president de la Conferència Episcopal Polonesa, Josef Michalik, qui va celebrar la missa. Mons. Michalik va recordar que els tres nous beats vivien cada dia l'Eucaristia «extraient-ne el saber i la força de la seva vida extraordinària i heroica».

Pel que fa al pare Findysz, va recordar la seva defensa de la pastoral i de la família, sobretot a través de les cartes que escrivia als parroquians animant-los a

aprofundir en la vida religiosa i a contreure matrimoni religiós. Aquestes cartes el van dur a la presó.

El pare Markiewicz, el segon beat, va ser molt combatent contra «els enemics de l'ànima», va manifestar Mons. Michalik, que parlant del tercer beat, el pare Kolpotowski, va assenyalar que va ser un gran impulsor dels mitjans de comunicació al país. Aquests tres beats van ser presentats com a «exemples de reconciliació» perquè «l'home és imperfecte i aprèn de Jesús com s'ha de viure sense repetir els errors dels altres i els propis. Per això Déu està sempre disposat a perdonar, però els homes no poden donar l'esquena al passat, sinó que han de mirar-lo amb sentit crític, ja que només així s'és savi i noble», va dir l'arquebisbe dels llatins.

L'acte va estar emmarcat pel record de la carta que els bisbes polonesos van es-

criure fa 40 anys als bisbes alemanys perdonant i demanant perdó. «Avui també davant dels pastors de l'Església grecocatólica a Ucraïna i a Polònia perdonem i demanem perdó. No volem judicis, o calcular de qui han pogut ser les culpes, o veure qui va ser el primer o qui ha sofert més. El judici pertany a Déu, el primer ofès. Demanem tots junts perdó per tot el que hem fet que no hagi seguit

el diví manament de l'amor al proïsme.»

Des de Roma, el Papa va fer referència als beats dient que «desitjo que aquest significatiu esdeveniment eclesial (la beatificació) contribueixi a reforçar l'esperit de reconciliació fraterna, fonament necessari per a l'edificació de la comunitat dels qui participen en l'única Taula de Crist». (M.D.B.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Vaticà

Cloenda del congrés romà sobre la família

CIUTAT DEL VATICÀ.—En la cloenda del congrés de la diòcesi de Roma sobre la família, el cardenal vicari de Roma, Camillo Ruini, va parlar del «dret de l'Església a il·luminar les consciències» en el referèndum sobre la fecundació assistida que es va celebrar a Itàlia i en el qual va guanyar l'abstenció, com ell mateix havia recomanat als votants. «No volem forçar les consciències i exacerbar les contraposicions, però el referèndum no l'hem volgut nosaltres, que no estem en contra de ningú, sinó a favor de la vida humana naixent.» Les paraules del cardenal després del referèndum van ser d'agraïment per «la maduresa que han demostrat els italians». Per al president de la Conferència Episcopal Italiana, l'opció per l'abstenció no era cap imposició als catòlics sinó un suggeriment il·luminador de les consciències perquè quedés clar que «l'Església defensa la vida, vetlla perquè els fills tinguin el dret de conèixer els seus veritables pares i treballa per les dones i els homes d'avui, que han de ser considerats i tractats sempre com a persones i no com un producte de laboratori o un objecte d'experimentació». Ruini va tancar el congrés que havia estat inaugurat pel mateix Papa i que enguany estava dedicat a la família i a la transmissió de la fe. (M.D.B.)

L'esclavatge de les dones prostitutes interpel·la l'Església

■ Crida d'un congrés convocat per la Santa Seu

CIUTAT DEL VATICÀ.— Amb la constatació que la prostitució és «un ultratge a la dignitat de la dona», un congrés celebrat al Vaticà ha cercat camins per afrontar el repte que planteja la creixent demanda del comerç sexual. En inaugurar la trobada, el cardenal japonès Stephen Fumio Hamao, president del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Emigrants i Itinerants, va convidar a «assumir la defensa dels drets de les dones».

La I Trobada Internacional de Pastoral per a l'alliberament de les dones, celebrada del 20 al 21 de juny, va ser convocada per l'organisme vaticà que presideix el cardenal Fumio.

Cada any la vida d'un milió de persones queda sacsejada pel tràfic d'éssers humans. A Tailàndia, entre 150.000 i 200.000 dones, moltes d'elles menors d'edat, acaben al carrer, es va constatar en la trobada. I mig milió de dones provinents d'Europa oriental són esclavitzades i obligades a prostituir-se als carrers d'Europa occidental. Cal «denunciar les injustícies i la violència perpetrades contra les dones, a qualsevol lloc del món», va dir el cardenal Hamao, el qual va encoratjar els qui treballen al carrer per alliberar les víctimes d'aquest «jou degradant».

Sor Eugenia Bonetti, de la Unió Internacional de Superiores Generals de religioses, experta en tràfic de persones, va proposar de «treballar sobre la demanda», és a dir, amb les persones que recorren als serveis del comerç del sexe, ja que «malaurada-

ment, d'això mai no se'n parla». «No poden dir: "Jo pago i, per tant, puc comprar el sexe al carrer." La dignitat de la persona no es pot pagar.» Així, sor Bonetti va explicar que «ens espera un gran paper: formar i informar. No sé quanta gent sap que els traficants es valen de la pobresa d'aquestes dones per extreure'n guanys copiosos. Per poder alliberar-se d'aquesta situació, una dona nigeriana, per cancel·lar el "deute" [que treu amb les màfies], ha de pagar entre 70.000 i 80.000 euros». La religiosa va concloure que «aquí cal que hi intervingui la formació, ja que ningú no té el dret de destruir la dignitat d'una altra persona». (Zenit)

FILIPINES

Ha mort el cardenal Sin

MANILA.— El cardenal Jaime Sin, arquebisbe emèrit de Manila, va morir el 21 de juny, als 77 anys d'edat, després d'una llarga malaltia que fins i tot li va impedir de participar en el conclave que va escollir el papa Benet XVI. «Profundament entristit» per la mort del cardenal, el Papa va enviar el seu condol a tots els fidels de l'arxidiòcesi de Manila. Ho va fer a través d'un telegrama al seu titular actual, l'arquebisbe Guadencio B. Rosales, en què recordava «amb gratitud el compromís inesgotable del cardenal Sin en la difusió de l'Evangeli i en la promoció de la dignitat, el bé comú i la unitat nacional del poble filipí». Jaime Sin Lachica va néixer a New Washington, diòcesi de Kalibo, a les Filipines. Va estudiar al seminari de Sant Vicenç de Paül, a Jaro. Va ser ordenat prevere el 1954. Pau VI, el 1967, el va nomenar bisbe auxiliar de Jaro i, cinc anys més tard, arquebisbe coadjutor d'aquesta mateixa diòcesi. El 1974 va ser nomenat arquebisbe de Manila i va prendre possessió de l'arxidiòcesi el 19 de març. Creat cardenal el maig del 1976, Joan Pau II va acceptar la seva renúncia com a arquebisbe de Manila l'any 2003, després d'haver complert 75 anys d'edat. (N.E.)

El cardenal Sin ha mort als 77 anys.

ÍNDIA

Els bisbes demanen al govern protecció per als cristians

NOVA DELHI.— Els bisbes catòlics aixequen la veu i demanen a les autoritats civils índies una protecció més gran. Després dels cinc atacs contra personal i estructures cristianes en el darrer mes, els representants de l'Església han decidit difondre un comunicat oficial, en què demanen al govern del país i als governs dels diversos estats indis que adoptin immediates i eficaces contramesures per protegir la vida i la seguretat de tots els ciutadans inclosos els de religió cristiana. Els darrers atacs mostren una temptativa d'intimidació i d'aterrir el personal eclesial, mitjançant el saqueig i la destrucció d'esglésies i de convents.

El comunicat afirma: «Aquests atacs ens preocupen molt perquè reflecteixen una tendència d'odi contra una determina-

da comunitat, especialment contra els seus grups més indefensos: les religioses. Els llocs de culte i les persones consagrades sempre han estat respectades en aquest país i és molt desagradable que al dia d'avui aquesta noble tradició es perdi.» Per això, els bisbes demanen una intervenció decidida del govern per tutelar el personal catòlic i una investigació que pugui localitzar i castigar els responsables. Els episodis de violència que darrerament han afectat la minoria cristiana s'han atribuït en la seva majoria a les milícies civils del Rashtriya Swayamsevak Sangh entre les organitzacions fonamentalistes que promouen la ideologia nacionalista de l'hindutva (hinduïtat) amarada d'odi religiós i d'intolerància. (Fides)

TALLERS D'ORACIÓ I VIDA
Una Nova Evangelització

Encontre d'Experiència de Déu a Barcelona

SEGONS EL MÈTODE DEL P. IGNACIO LARRAÑAGA

IMPARTIT PER UN MATRIMONI GUIA EVANGELITZADOR

«L'Encontre d'Experiència de Déu és un recés espiritual de cinc dies que condueix a una intensa vivència de fe i ajuda a penetrar en una intimitat profunda amb Déu»

Del 24 al 29 de juliol al Seminari Salesià de Martí-Codolar (Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1)

Inscripcions: Cristina Del Blanco (Tel. 934 904 148)
Aurelia Quinto (Tel. 932 311 124, vespre-nit)

Estats Units

Recta final de la campanya catòlica contra la pena de mort

■ Els bisbes se senten compromesos amb els ensenyaments de Joan Pau II

CHICAGO.— El bisbe de Brooklyn, Mons. Nicholas DiMarzio, ha presentat a la Conferència de l'Episcopat dels Estats Units (USCCB) una proposta de document que servirà de base perquè l'episcopat demani amb una sola veu el final de la pena de mort al país. Durant 25 anys la USCCB ha demanat que es posi fi a l'ús de la pena de mort. La Conferència ha restat ferma i en ocasions sola en aquest afer.

Actualment, hi ha senyals que els temps estan canviant. «Ara tenim nous aliats, nous arguments i noves oportunitats», va assenyalar el prelat en un dels temes que més ha cridat l'atenció dels bisbes que han participat en l'assemblea anual de l'episcopat nord-americà. «Hi ha nous qüestionaments sobre la justícia i l'efectivitat de la pena de mort, així com els seus efectes en la societat i en la família de la víctima d'un crim. La Cort Suprema de Justícia, amb la presència activa de la Conferència, ha prohibit l'ús de la pena de mort entre els menors d'edat i els malalts mentals. Cada dia més gent reconeix que no podem ensenyar que matar és dolent, mentre nosaltres matem el qui va matar una altra persona.»

El bisbe de Brooklyn va indicar que una enquesta recent als Estats Units va demostrar que el suport a l'ús de la pena de mort «ha caigut dramàticament» a menys del 50% de la població. Els qui s'hi oposen donen com a raó «el respecte a la vida». A més, segons l'enquesta, els qui s'oposen a la pena de mort assisteixen a missa més sovint.

Actualment hi ha 3.500 reclusos sentenciats a la pena de mort a les 38 presons federals i estatals dels Estats Units, i és Califòrnia l'estat amb un nombre més gran de sentenciats amb 600 persones. «El lideratge profètic i testimonial del nostre estimat Joan Pau II és un repte», va dir el bisbe

Cada cop hi ha més rebuig a la pena de mort.

DiMarzio. El Papa va apel·lar sempre a la fi de la pena de mort, i «de manera clara i esforçada instava els estats a anar més enllà del dret i a observar la contradicció que hi ha entre la protecció de la societat i la disminució del respecte per la vida humana», va subratllar. «Aquest és el llegat de Joan Pau II, l'ensenyament de l'Església i la posició de la nostra Conferència», va comentar el bisbe DiMarzio. D'aquí que es dugui a terme una campanya catòlica nacional per aturar l'ús de la pena de mort en estats com Texas, on hi ha molts hispans i afroamericans al «pavelló de la mort». Al novembre vinent, els bisbes nord-americans confien que s'hagi avançat en l'acord mitjançant el qual la Conferència presentarà allò que l'Església ensenya sobre la pena de mort i la necessitat de treballar en conjunt —va concloure— per posar fi a l'ús de la pena de mort en aquest país. (Zenit)

COREA DEL SUD

Document dels bisbes a favor de la vida

SEÜL.— A la nació on es troba més avançada la recerca sobre la clonació humana, l'Església fa sentir la seva veu. L'home no pot estar sotmès a una ciència sense límits, la llibertat de recerca ha d'estar orientada i la ciència ha d'estar al servei de la vida humana i del bé de tota la humanitat: per això, aquestes pràctiques com són la clonació i la recerca amb embrions, han de ser condemnades i evitades sense cap dubte. Ho afirmen els bisbes de Corea del Sud en un document en què es dona resposta a l'aclamada investigació del professor Hwang Woo-suuk, de la Universitat Nacional de Seül, el qual va anunciar recentment la producció de cèl·lules estaminals embrionàries en laboratori per mitjà d'un procés de clonació.

Ha estat la Comissió per a la Doctrina de la Conferència Episcopal la que ha difós el document *L'embrió humà és una Vida. Tots vam ser embrions*, en què es critiquen les investigacions i els experiments amb embrions com a actes greument immorals, perquè exploten l'ésser humà, el redueixen a un mer mitjà, i no en respecten la dignitat humana. Els bisbes assenyalen que les investigacions del professor Hwang procedeixen en una direcció equivocada, que és la de la destrucció de la vida humana o la seva producció artificial. «Això no significa que l'Església tanqui els ulls al patiment de pacients amb malalties inguaribles i a les seves famílies», es llegeix. «Però les cèl·lules estaminals embrionàries no són l'única via per tractar aquestes malalties inguaribles. Es pot incrementar, de manera alternativa, la recerca sobre cèl·lules estaminals adultes» que ja han donat resultats clínics i no aixequen cap controvèrsia des del punt de vista ètic. (Fides)

ITALIA

Càritas dóna suport a la condonació del deute extern

ROMA.— El secretari general de Càritas internacional, Duncan MacLaren, ha assegurat que l'anunci fet pels membres del G-8 de procedir a condonar totalment el deute extern de diversos països africans «implica un pas en la direcció correcta». Alhora, ha recordat que encara queda molt a fer. En una nota difosa per Càritas internacional des de Roma, es recorda que, juntament amb el problema del deute, persisteixen altres reptes importants per al futur dels països africans, com és el de la llibertat de comerç que reclamen de forma

insistent perquè els productes africans puguin accedir als mercats del Nord. Les ajudes que els països del Nord presten a les seves exportacions són un obstacle important per al creixement de les economies dels països pobres. «Animem els membres del G-8 —exhorta Càritas internacional— a anar més enllà en aquest primer pas i a donar suport a un repertori de mesures sobre intercanvi comercial, condonació del deute i ajuda al desenvolupament que puguin portar de debò bones notícies als més pobres.» (C.C.)

PAKISTAN

Més de 600 cristians acusats de «blasfems»

LAHORE.— La llista arriba fins al nom número 647: són les persones que des del 1988 fins ara han estat acusades i empresonades segons la «lleï» sobre la blasfèmia en vigor al Pakistan. A més d'elles hi ha almenys 20 casos de persones assassinades en el mateix període, com a conseqüència de la mateixa acusació. Són dades de la Comissió Nacional Justícia i Pau, de la Conferència Episcopal del Pakistan. L'Església catòlica considera la normativa «injusta i discriminatòria» i en demana la completa derogació. Els cristians a la presó amb l'acusació de blasfèmia són actualment més de 80, un nombre elevat si considerem que els cristians constitueixen amb prou feines l'1% de la població pakistanesa. (Fides)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

EL P. JUAN BENJUMEA ÉS MISSIONER COMBONIÀ

—Era un bon torero?

—Hi ha qui diu que sí, que apuntava alt. La primera vegada que vaig torejar vestit de *lucos* va ser a Sevilla, als 17 anys. He torejat a Huelva, Madrid, Las Ventas, Vistalegre... em vaig enamorar dels toros, que és la meua vocació genuïna. El toreig és el que em donava empena i coratge. El toreig té encant, gràcia... és un art i una vocació. Jo estava boig pel món dels toros. Vaig apuntar molt alt. Era amic de ramaders perquè em vaig anar obrint pas als corals de prova, on es proven les bèsties. Quan els mateixos ramaders em veien torejar, em cridaven a la tribuna, em convidaven a dinar i em van començar a ajudar. Aquestes persones em deien que no m'entregués a qualsevol apoderat, ni ho fes barat, que així trencaria les meves qualitats... tot això em va fer estar fora de la realitat.

—Per què ho va deixar?

—Als 27 anys ja tenia molta experiència. Era un torero clàssic, que buscava l'autenticitat del toreig, i em van demanar que canviés de repertori per donar-me l'alternativa. La veritat és que jo no volia canviar de repertori i va arribar un moment en què em vaig sentir ofès i enutjat, perquè crec que l'art no es negocia, i no em volia convertir en un producte mercantil. El món dels toros, com el dels artistes, és injust. Si no et deixes passar pel túnel, si no acceptes propostes que poden ser immorals... no triomfes. I jo vaig haver de tallar amb tot això. Amb mi no va negociar ningú. D'un dia per l'altre vaig desaparèixer del mapa. Tenia 28 anys.

—Com es va fer missioner?

—Quan vaig sortir del servei militar vaig fer uns Cursets de Cristiandat, a Madrid. A mi, com va dir algú, em va sortir aquest toro negre que em va tornar boig, em va clavar la banya, em va trepitjar... i en aquell moment em vaig posar a disposició d'Ell. Als Cursets i amb la meua experiència com a cristià, vaig aprendre que ningú no em forçava a res; al contrari, em van ensenyar a ser lliure, a seguir lliurement Jesús.

Vaig canviar la plaça de toros per una altra arena: la missió. Jo volia ser missioner i em vaig fer combonià. Llavors tenia 30 anys. Em vaig preparar estudiant, sobretot en el ram de la construcció, perquè jo volia anar a l'Àfrica, però els meus plans van canviar. Després dels primers vots em van enviar a Santiago de Compostel·la, per treballar al seminari dels combonians. Finalment, vaig aconseguir unes missions. Va ser el 1975 i des de llavors ja han passat 30 anys.

—Però encara no era sacerdot...

—Als vuit anys de ser a missions vaig experimentar un canvi molt brusc: vaig sentir la vocació al sacerdoti als 43 anys. Vaig estar lluitant tres anys amb mi mateix, resistint-m'hi. Volia deixar la congregació perquè m'hi sentia cridat. Els superiors no em van deixar i vaig estar fent un procés de discerniment. Al final em van ordenar i ja fa més de 16 anys que sóc sacerdot.

—On va ser ordenat?

—Al Perú, a la nostra parròquia de Chorrillos, vaig ser ordenat diaca, i allà m'ho vaig passar molt malament, encara que es va afermar molt la meua vocació. A

Podia haver estat una gran figura del toreig, però a Juan Benjumea li quedava petita l'arena. Duu a la sang la passió pels toros, però Déu tenia per a ell un altre camí lluny del món taurí. I un bon dia Juan Benjumea es va tallar la cua i va canviar les places per la missió. El torero que porta dins continua viu, però com diu ell, «m'he posat a disposició de Déu» i això té prioritat absoluta.

«Vaig canviar la plaça de toros per una altra arena: la missió»

Lima vaig ensopegar amb el moment més fort de Sendero Luminoso. Com a germà amb vots perpetus tenia més llibertat que altres companys meus a l'hora de fer apostolat. Anava pels barris, m'estava amb joves, duia grups de reflexió... dormia a les cases de la gent, menjava amb ells, amb els pobres... va ser una experiència tremenda, molt dura, però que se supera per l'estimació immensa que et té la gent. L'amor amb amor es paga. A Esmeraldas (Equador) vaig ser ordenat sacerdot, als 51 anys.

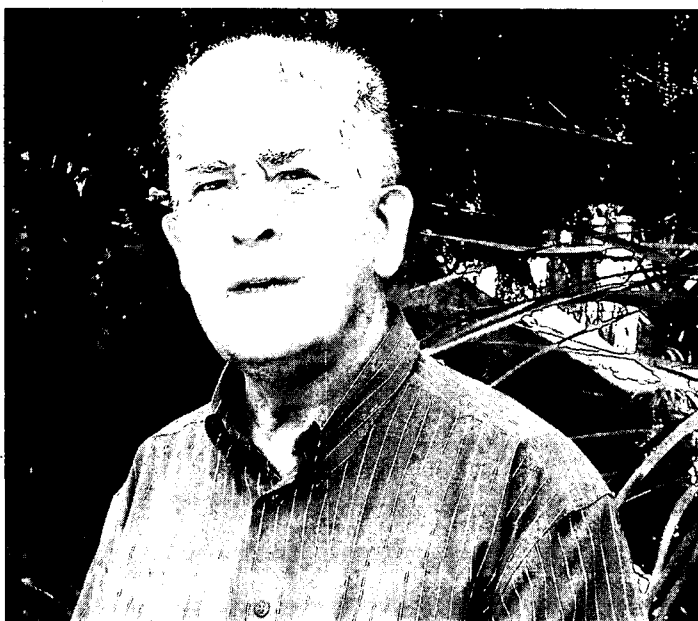
—Quin va ser el seu destí?

—El meu primer destí com a sacerdot va ser a l'Equador, a San Lorenzo. És una zona rural on no hi ha carreteres i les comunicacions són difícils. Jo tenia molts pobles al meu càrrec, però no he volgut tenir mai un mitjà de transport propi, ja sigui cotxe o barca. M'he estimat més fer servir el transport públic, estar amb la gent, viure-hi... hi vaig passar quatre o cinc anys. Després vaig tornar a Espanya, on vaig fer animació missionera. Després d'aquest període em van destinar a Borbón, també a l'Equador, que és una de les missions

més difícils que tenim els combonians.

—Per què?

—Perquè allò és autèntica selva, tot aigua, molts rius cabalosos, alguns amb corrents perillosos... el 95% de la població

Juan Benjumea ha passat fa poc per Barcelona.

és negra, com a San Lorenzo.

—En què treballa?

—Per a mi, l'important és sobretot estar amb la gent, estimar-la, motivar-la... A Borbón, com a San Lorenzo, em dedico sobretot a la Pastoral Social. Els ensenyo, o ho intento, un Déu proper, perquè l'Església ha de ser fidel a Jesús i jo he de parlar a la gent d'un Déu misericordiós, que lluita al costat de la gent, que plora amb la gent... aquest és el Déu en què crec.

—I com es parla d'aquest Déu?

—Fent el que feia Jesús. Ell va donar menjar a la gent i jo aquí he vist fam. És una realitat que existeix. La població està formada per recol·lectors, han viscut sempre de la selva i de la pesca dels rius. Però des de fa 20 anys les coses han canviat per la febre de la fusta, que està fent que

desaparegui la selva. Aquest és el problema més greu que tenim. Em vaig adonar que la gent emigra i vaig començar a promoure uns horts familiars. A San Lorenzo no va quallar aquest projecte. El negre no és agricultor, viu al dia i no pensa en el demà.

—A Borbón sí que funciona aquest projecte?

—A Borbón sí que he aconseguit promocionar aquests horts, que més o menys funcionen. Hem aconseguit tenir divuit horts familiars parroquials, i vint més que va finançar Mans Unides. La gent ha fet una experiència bona amb els horts. Cercàvem candidats idonis, una cosa que no és fàcil. Calia arriscar i és el que hem fet. De quasi quaranta horts que teníem, només n'han quedat uns deu o dotze. Sabia que podia passar, però vaig decidir que valia la pena córrer el risc.

Jo he estat al peu del canó, amb la gent. Els horts que han prosperat han arribat també a tenir animals. Una primera fase estava centrada en l'agricultura, per què produïssin i poguessin alimentar els animals. La segona fase ja incloïa animals: porcs, gallines, conills, vaques... amb les dues fases completades és com una petita granja. A més, la idea és que per cada hort o cada dos horts n'han de reproduir un altre al mateix lloc...

—Quins projectes té al cap?

—Tinc el projecte de fer dues petites indústries familiars, a partir de la canya de sucre, que dona molt bones collites cada any. No he volgut mai promo-

cionar gent que fes negoci, que comerciés, sinó que pogués viure. Jo sóc d'un poble de Sevilla, d'una família de vuit germans. Ens vam criar pobres perquè a casa no hi havia mai diners, però sempre vam tenir menjar de sobres. Això és el que jo vull aconseguir aquí.

—De torero a missioner... no ho troba a faltar?

—La veritat és que visc la meua vocació plenament i quan vius una cosa així, la contagies, ho traspues pels porus de la pell, encara que és cert que al principi ho enyorava una mica. També s'ha de dir que la meua experiència com a torero m'ha ajudat molt en la missió. Per exemple, quan era ajudant i m'iniciava en aquest món del toreig, dormia als pallers, en llocs on hi havia rates... i això també és el que vius a la missió: dorms a qualsevol lloc amb rates, ratpenats, serps... que es fiquen per tot arreu. Ser torero em va servir per arriscar la vida. La professió de torero suposa un risc i ser missioner també suposa viure arriscant. Un jesuïta em deia que els toreros tenim una ànima molt fina, que tenim accés directe al cel, perquè qui arrisca la vida i «toca» la mort, a la força se li afina l'esperit. No és que hagi d'estar arriscant la vida a cada moment, però una vida monòtona, una vida còmoda... t'acaba destruint. El mateix passa amb la fe, que no es pot viure de manera arreparada i crec que això és el que està passant al món ric. Personalment, a mi em va ajudar molt la meua experiència al món dels toros i dono gràcies a Déu per tot el que he viscut.

Rosa María Jané Chueca

Des de ben jove, els toros han estat la seva passió.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El cristianisme, unificador d'Europa

La identitat cultural es converteix avui en el nou element capaç de donar cohesió a grups humans, procurant però que la identitat estigui ben oberta a les altres identitats culturals d'arreu del món. Per això la recerca de la identitat cultural construïda harmònicament es converteix en una prioritat per a la pau. El cardenal Poupard indica que als quatre pilars que el beat Joan XXIII assenyala en la seva encíclica *Pacem in terris* com a fonaments per a la pau s'hi podria afegir la cultura entesa com l'ànima d'un poble.

Per això resulta molt important la qüestió de les arrels cristianes d'Europa, ja que no és només la recerca de la seva identitat, sinó també una contribució a la pau en el món, una pau entre homes i dones que pertanyen a cultures i civilitzacions diverses en les quals la religió ocupa un lloc central.

Ortega y Gasset afirmava que Europa és l'únic continent que és a la vegada un contingut. Europa no és

només una realitat geogràfica. Per damunt del mosaic de llengües, de tradicions i de costums diferents hi ha un element unificador en tot el nostre continent que és el cristianisme.

El mateix cardenal parla del problema de les dues Europes, i afirma que per a uns Europa és el que és gràcies al cristianisme i només podrà subsistir en la fidelitat a aquesta herència, i per a uns altres Europa és el que és malgrat el cristianisme i cal superar aquesta etapa del seu passat. Els pares de l'actual Unió Europea —els cristians Schuman, De Gasperi i Adenauer— van intentar conciliar aquestes dues postures.

Cal recuperar la història comuna com a força creadora de pau. Per als pares fundadors d'Europa era evident que l'herència cristiana constituïa el nucli d'aquesta identitat històrica del nostre continent. Totes les riquíssimes realitats culturals, artístiques, filosòfiques i socials de contingut cristià que s'han anat acumulant

durant vint segles són expressió d'una concepció determinada de l'home i de la seva relació amb Déu, de la presència del sagrat en el cor de la ciutat, de la distinció entre el que és temporal i el que és espiritual, entre el que és de Déu i el que és del Cèsar.

L'herència cristiana que ha fecundat el continent europeu no és quelcom cristal·litzat, incapaç d'admetre noves aportacions. Dir Europa ha de voler dir obertura. Ho exigeix la seva pròpia història, malgrat no estar exempta d'experiències i signes oposats. En realitat, Europa no és un territori tancat o aïllat; s'ha construït anant, més enllà dels mars, a la trobada d'altres pobles, d'altres cultures i d'altres civilitzacions. Per això ha de ser un continent obert i acollidor que continuï realitzant en l'actual globalització no sols formes de cooperació econòmica, sinó també social i cultural. L'herència cristiana d'Europa i la presència de cristians a Europa faciliten al nostre continent aquesta obertura.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La imposició del pal·li

Em resulta molt difícil transmetre amb plenitud els sentiments que omplen el meu esperit aquests dies, quan ha fet un any que el papa Joan Pau II em va nomenar arquebisbe de Tarragona. Va ser el 15 de juny de 2004. Em sembla que el temps ha passat volant.

Quan llegireu o sentireu aquestes paraules, si Déu vol, el sant pare Benet XVI m'haurà imposat el pal·li, signe propi dels arquebisbes metropolitans. La celebració està prevista per al dia 29 de juny, solemnitat dels apòstols Pere i Pau, a la vora de l'altar de la confessió, on es venera el sepulcre de sant Pere.

Penso en l'instant en què rebré aquest signe —un teixit de llana pura que es posa sobre les espatlles—, i em vénen al pensament les paraules del mateix Papa en la missa d'inici solemne del seu pontificat: el pal·li «pot ser considerat com una imatge del jou de Crist, que el bisbe, el servent dels servents de Déu, pren sobre les seves espatlles». I afegia que «el simbolisme del pal·li és més concret encara: la llana d'anyell representa l'ovella esgarriada, malalta o feble, que el pastor duu a coll per

conduir-la a les aigües de la vida».

El pal·li —ha dit també Benet XVI— indica que «Crist ens porta a tots nosaltres, però al mateix temps ens convida a portar-nos els uns als altres; es converteix així en el símbol de la missió del pastor». Meditant aquestes paraules, se'm fa present el moment en què, ara fa nou mesos, em va ser confiada la seu de sant Fructuós. «Mai no us mancarà pastor», deia dintre meu una veu que em semblava que venia des del temps apostòlic. Com aquell dia a la catedral de Tarragona, vull tornar a sentir a la basílica de Sant Pere del Vaticà el pes d'aquesta gran responsabilitat: una responsabilitat que no és feixuga, perquè, com ha dit el Papa, «el jou de Déu és la voluntat divina que nosaltres acollim, i aquesta voluntat no és un pes exterior que ens oprimeix i ens priva de la llibertat», és tot el contrari.

Penso també en aquest diumenge, 3 de juliol, que, a la catedral, tres germans nostres, acollint la voluntat divina, esdevindran preveres, és a dir, pastors. Per a ells serà un jorn inoblidable, i també ho serà per a mi, que

gaudiré de la joia de conferir per primer cop el sacerdoci ministerial.

Novament amb paraules de Benet XVI, vull recordar a tots tres que «la santa inquietud de Crist ha d'animar el pastor: no li és indiferent que moltes persones vaguin pel desert. I hi ha molts tipus de desert: el desert de la pobresa, el desert de la fam i de la set; el desert de l'abandó, de la solitud, de l'amor trencat; hi ha també el desert de la foscor de Déu, del buit de les ànimes que ja no tenen consciència de la dignitat i del rumb de l'home. Els deserts exteriors es multipliquen en el món, perquè s'han estès els deserts interiors».

Aquesta és la tasca que des d'ara espera a Pere Joan, Jaume i Josep: han de posar-se en camí, com Crist, el Bon Pastor, per rescatar els homes del desert i menar-los al lloc de la vida, dirigir-los cap a l'amistat amb Déu, l'únic que ens dóna la vida en plenitud. Pregueu, doncs, perquè tots tres puguin exercir santament la missió que el Senyor els encomana. I feu-ho també per mi.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Olga Cubides i Martínez
De l'Àmbit Maria Corral

Bons o dolents?

Els estudis recents, un d'ells de la Universitat Complutense de Madrid, relacionen la violència infantil i juvenil amb el consum de la televisió, els videojocs i altres productes tecnològics nous. «Els nens que es consideren ells mateixos violents són els que tenen més tirada per la televisió i els videojocs», assegura l'estudi, que també constata la relació entre l'ús del temps lliure i el desenvolupament dels trets agressius. Els nens i els adolescents que llegeixen almenys mitja hora a la setmana i fan els deures cada dia tendeixen a ser menys agressius.

Avui existeix la percepció que tanta violència gratuïta, enfortida per un món d'imatges —i realitats— també violent, fa que les noves generacions siguin més propenses a fer servir la força «bruta» que no pas la paraula conciliadora. Per exemple, un estudi de l'Institut d'Avalluació i Assessorament, IDEA, assegura que el 73% dels professors es queixen de la falta de respecte i altres conductes com agressions, robatoris i interrupcions a classe.

El 87% dels mestres culpen d'aquesta situació els pares per permetre als seus fills fer el que vulguin. Els pares, per la seva banda, davant la gran responsabilitat d'educar gairebé en solitari els fills, i incorporats de ple al treball, moltes vegades hem deixat la tasca de mainadera en mans de la televisió i els videojocs. Els pocs minuts que queden per a la vida familiar són un temps daurat en què és preferible fer la vista grossa i evitar haver de marcar límits o renyar.

La cultura digital planteja nous reptes per a l'educació dels nens i joves. La capacitat crítica i de selecció davant del mitjà audiovisual, i el diàleg i el raonament sobre aquests productes culturals són noves necessitats educatives per a pares, fills i mestres, amb la finalitat d'evitar, per damunt de tot, confusions ètiques: no tot és relatiu, no tot s'hi val, i hi

ha accions que atempten contra la dignitat de les persones.

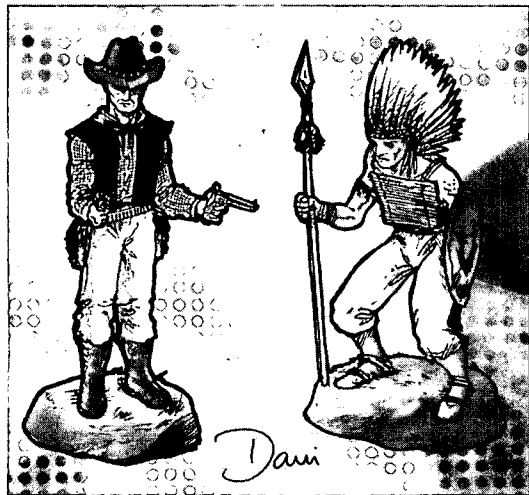
L'estudi *Infància, violència i televisió. Usos televisius i percepció infantil de la violència a la televisió*, realitzat per la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull, per encàrrec del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, assegura que els nens entre set i vuit anys i onze i dotze anys distingeixen clarament entre la realitat i la ficció. Saben que els dibuixos animats són «ficció», que els telefilms són «més reals» i que «allò real» de veritat és a la vida quotidiana i als telenotícies.

«Els nens del segle XXI tenen accés al món televisiu amb una mirada més elaborada que els seus progenitors a la mateixa edat», assegura l'estudi. Per la seva banda, Xavier Altarriba, doctor en Neurociències i Sociologia, diu que «les noves tecnologies —que com a eines són extraordinàries— transmeten valors instrumentals i, a més, són buides de continguts i creen una inhibició competitiva, la qual cosa vol dir que si subministrem molts estímuls externs i saturem la persona d'estímuls, inhibim la creació de motivacions».

Aquestes noves realitats exigeixen debat social, observatoris de violència mediàtica i uns codis d'ètica per als responsables de programació i els productors de jocs d'ordinador que realment s'arribin a complir. La cultura digital demana

una responsabilitat social ben compartida.

És important que tots —pares, escola, societat, també mitjans de comunicació— ajudin perquè els nens puguin donar forma al seu projecte vital, coneguin els límits i els interioritzin i puguin comptar amb una adequada educació en valors. També avui, a l'era digital i més enllà de virtualitats, la pròpia existència continua sent el valor suprem, i segueix havent-hi una gran dosi de poesia i realisme en un capvespre o en la caiguda de la neu.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Compte a parlar

Horaci va dir: «Compte amb el que dius i a qui ho dius.» Una dita de sentit comú. Un pensament que podem oblidar amb una gran facilitat. La frivolitat guia moltes vegades la nostra actuació i, en molts moments, diem el que no hauríem de dir i ho diem a qui no ho hauríem de fer. Una mostra de com en pot ser, de fràgil, la nostra llengua. La «que no té ossos, però en trenca de molt grossos».

Sant Jaume, en determinats passatges de la seva carta, es refereix als qui són de parla lleugera. Compara la paraula inoportuna a la guspira de foc que, tot i ser petita, pot provocar un incendi quasi inextingible.

Recordo un superior eclesiàstic que solia dir que els humans «només som amos de les paraules que no diem». La veritat és que els mots poden ser inoportuns, com a mínim, o resultar inadequats. Quina força ens empeny a parlar massa? I les paraules —que diem que se les emporta el vent— poden ser font de menyspreu i, fins i tot, lesionar la bona fama dels altres. Els mots poden fer molt de mal. I les paraules esdevenir com una llança que fereixi el més íntim del cor del proïsme, fins a causar-li vertaders trastorns.

Alerta, doncs, amb la parla. Compte a parlar. La paraula ben dita té el do de l'oportunitat. I no serveix per procurar-se aliats per fer mal als altres. Seria un fer de roí.

Hi ha qui no para mai de parlar, com si tingués el do de la paraula. Qui parla molt acaba menant el carro pel pedregar. I esdevé insuportable. Instintivament tendim a fugir del qui no para de xerrar. Perquè la paraula pot ser una font que el proïsme no pugui aguantar. Cal examinar si la gent ens defuig per massa xerraires.

A més del que diem, hi ha a qui ho diem. La prudència i la caritat fan donar del que no es pot dir a una determinada persona. Perquè pot ser una via d'aigua oberta en el si de la convivència. Alerta a qui confiem determinades dites. Alerta quan en poden sortir malparades les persones.

L'advertiment del poeta llatí és consell de saviesa. Si per a un pagà existia la virtut de la prudència, com ha d'impregnar el fer i el dir d'un cristià! Mesurar les paraules és un do que testimonia la vida cristiana. Tenir present a qui ho diem —si és que cal dir-ho— és actitud arrelada en l'Evangeli. «Compte amb el que dius i a qui ho dius.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Garrofer (Ceratoniasiliqua)

Els que hem viscut per terres ibèriques i ja tenim una edat, coneixem el fruit d'aquest arbre des de petits. Avui dia passa que si dones un caramel a un nen et pregunta de quina marca és, per si no és del seu gust. Abans això no passava. Algun dia algú descobrirà que la nostra dieta de llaminadures era ecològica, sana i dins dels criteris de sostenibilitat que exigeix aquest món. Anissos, regalèsia i garrofes era tot el que podíem escollir. Avui em fixo en la garrofa. Aquest fruit amb forma de beina té un gust dolç. Amb les llavors, la gent que no té pressa i una paciència de sant com els frares, en feia rosaris.

El garrofer és un arbre típicament mediterrani i creix ufanós en llocs relativament humits. Quan es troba per primera vegada a la primavera o a principis d'estiu, sorprèn descobrir-hi les tavelles verdes que pegen de les branques. Sorpren perquè semblen mongetes comestibles de l'hort. Aquest fruit sec té moltes aplicacions. Es fa servir com a component de pinsos, va ser un succedani del cacau i, avui dia, s'utilitza en la rebosteria industrial.

A Terra Santa n'hi ha molts. Jo el recordo al cim del Carmel. N'he portat llavors cap aquí. Constato que a la Bíblia només apareix en un lloc i que al Talmud no és segur que s'esmenti.

A un cristià, la garrofa li recorda la bonica paràbola del fill pròdig. Potser hi ha algun lector que no la recorda; es troba al capítol 15 de l'evangeli de Lluc. La narració és considerada un dels millors textos, en el seu gènere, de la literatura de l'Orient Mitjà. La resumeixo. Un pare ric tenia dos fills, el petit va voler gaudir de l'herència abans que el seu pare es morís i la va dilapidar tota en vicis que van arruïnar la seva vida. Per aconseguir subsistir es va posar a treballar pasturant porcs, una feina horrible per a un semita que abomina qualsevol contacte amb aquests animals que per a ell estan maleïts. Els porcs menjaven garrofes i el nostre protagonista no les podia provar. Es va deprimir, però no va perdre el seny. Va pensar que havia arribat al fons de la desgràcia, però encara li quedava el seu pare i la possibilitat que el contractés com a treballador. No volia ajuda psicològica, ni presentar excuses sinceres. Senzillament es va penedir i amb aquest gest va aconseguir molt més del que desitjava: el seu pare el va admetre a casa i amb tendresa li va donar vestits nous i va organitzar un banquet en honor seu. Aquesta paràbola, segons el text, la va explicar Jesús perquè els oients, persones ben vistes pel poble, aprenguessin humilitat, per això l'accent es posa en el germà gran i la seva conducta vergonyosa. Però la tradició, generalment ha reflexionat a partir del comportament del germà petit i, sobretot, fixant-se en l'actitud del pare, símbol del Pare Etern. Amb això he après a no desesperar mai, a descobrir els signes de tendresa amb els quals Déu ens enriqueix a tots.

A casa meua sempre hi tinc garrofes. Contemplo aquests fruits i demano a Déu que no allunyi mai el seu amor de mi, per així poder apropar-me a la mort i arribar-hi, esperançat.

Notes insignificants

Germà Adrià

Una esperança

No vol sortir de la presó, això em va dir el Rafi a la infermeria de la presó de Ponent. El Rafi té 36 anys. Fa metro noranta. Fa anys que es droga i té la sida.

Darrerament anava pel Raval fet una misèria ambulànt.

Dormia al carrer. Anava a buscar la medecina que li receptaven, però se la venia per poder-se drogar. Es dedicava només a buscar droga... No podia passar sense la seva cocaïna. I també es venia tot el que passava per les seves mans.

Gairebé no menjava. Només pesava 40 quilos. Era un dels esquelets que van pel carrer mig abandonats.

Últimament, Sor Genoveva li pagava una pensió. Cada setmana enviava algú a pagar-la. Naturalment, no li podia donar els diners a ell.

I jo tampoc no li donava diners. Alguna vegada m'acceptava un cafè amb llet, tot i que de vegades no s'atrevia a entrar al bar.

El Rafi fa gairebé tres mesos que va anar a la presó. I després d'estar uns quants dies a la Model, el van enviar a la infermeria de Ponent de Lleida.

I algunes persones bones, compadides de la seva misèria física i de la seva malaltia, treballaven per treure'l de la presó i enviar-lo a un centre especialitzat.

Ens vam asseure un davant de l'altre. Em va sorprendre perquè ja pesava 60 quilos.

Em va sorprendre perquè feia mesos que no el veia riure.

Em va sorprendre perquè em va insistir que digués als que el volien ajudar que no el treguin de la presó.

Aquí, a la infermeria, tots el tracten amb

molt d'afecte.

Els funcionaris, acostumats a totes les misèries humanes, no l'han renyat mai.

Els metges i les infermeres el mimen. Tot-hom s'interessa per ell. El metge el visita cada dia. I cada dia la infermera o el funcionari responsable li dona les píndoles a l'hora que toca.

I millora molt de salut. Em diu que, si s'hagués quedat al carrer, probablement ja s'hauria mort. I recordem uns quants amics seus, més o menys de la seva edat, que s'han anat morint.

No. Que no el treguin d'allí. Sap que no podria estar gaire temps al centre d'acollida.

Ell sap que cauria molt aviat en la droga. I que no prendria la medicació com cal.

Prefereix complir tota la condemna, uns sis mesos més.

Fins i tot, diu que li agradaria cometre un altre delicte per poder allargar el tractament a la presó.

No, encara no es pot curar de la sida però, si continua el tractament fidelment i no torna a la droga, sap que pot allargar la vida.

I, a més, dóna gràcies a Déu perquè ara es troba bé.

I, a més, no falta a missa cap setmana. I resa com quan era un nen.

Ja he parlat amb els que lluitaven per treure'l de la presó. Tots estan d'acord amb la seva decisió. I el continuarem visitant: un voluntari i una voluntària de Lleida, i jo mateix quan hi torni. Hi vaig cada dos mesos.

Tant de bo que la propera vegada el trobi millor i amb més pes.

Zoom

Eduard Brufau

El 14 de juny passat es va presentar a la parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà el projecte de la nova imatge de sant Hipòlit per a la façana del temple. La presentació va anar a càrrec de Jordi Díez, el mateix escultor, que va explicar que l'obra pretenia ser una bona mostra d'art sacre del segle XXI. La nova imatge del sant substituirà la que va ser destruïda l'any 1936. Entre els assistents cal destacar la presència de membres de l'Associació per a Obres al Campanar i Edificis Parroquials. Foto: Parròquia de Sant Hipòlit.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Posar límits

Els pares, els educadors i la mateixa societat es pregunten atònits què passa quan veuen fets com la violència que exerceixen els fills sobre els seus progenitors, el terror que despleguen les bandes juvenils, les baralles a la sortida dels instituts o el drama de la Patum de Berga. Quan hi ha un cadàver pel mig, es disparen els interrogants, es donen les culpes als altres i a esperar un altre succés.

Una de les claus que ens permet desentranyar el comú denominador d'aquests fets o similars és la incapacitat de posar límits que tenen els adults pel que fa als fills, els alumnes, etc. La vida té sentit quan el terreny de joc està delimitat. Ens en podem sortir, és una opció, perquè el que està prohibit també és vida. Però, quan no hi ha línies, no se sap a què juguem, i és molt pitjor. Es perden les referències i s'ignora a què atènyer-se. Sense regles no hi ha joc. Tampoc diversió. Els pares demostren una incapacitat de posar límits, de dir que no, de donar normes i fer-les complir. El preu són uns fills i filles que desconèixen els límits. Encara més, que no els suporten quan s'hi enfronten. Els grans temes de discussió entre pares i fills apunten a les normes (l'hora de tornar a casa, etc.) i als diners. Creuen que tenen dret a tot perquè ningú, des de petits, no els ha indicat que no tot és possible ni es disposa de mitjans per fer qualsevol cosa. El que és greu és que els pares creuen que ho fan bé perquè els donen tot el que demanen. Ben al contrari, els impedeixen de ser lliures.

Què els passa als adults que són incapaços de posar límits o de dir un «no» als seus fills? Hi ha moltes causes. Només n'enumero unes quantes: abdicació de l'autoritat paterna (els homes han perdut la seva funció en la família i no saben a què atènyer-se), por de generar frustracions (per no repetir en els fills tot allò que criticaven dels seus pares, tenen una por cervical al fet que els fracassos dels seus fills siguin causa d'infelicitat), desconfiança de l'autoritat (van viure una dictadura o es van rebel·lar com la generació del 68 i flipen per ser considerats progressistes i moderns), desencís dels projectes col·lectius (viuen immersos en una vida individualista), esforç per guanyar diners (ni el pare ni la mare atenen els fills, perquè tots dos treballen, i compensen amb concessions la mala consciència per l'escàs temps que els dediquen), una resistència nul·la a quedar al marge de les modes socials (si tots tenen mòbil o vesteixen roba de marca, els pares no volen que els seus fills siguin menys que els altres)...

Els fills consideren que els seus pares són meravellosos perquè els donen tot el que demanen, però no resisteixen cap negativa. Passa el temps i s'adonen que ells són els que manen. L'obediència no existeix en el seu vocabulari. Cauen en l'espiral dels desitjos i per això no estan mai satisfets. Se'ls dona tot el que demanen, però cada desig nou genera una nova petició. N'hi ha que busquen a fora de casa el que no troben a dins. Si no hi ha autoritat, dipositen la seva obediència en un capítol de pasucat amb oli d'una banda. L'autoritat és una necessitat. Sense àrbitre, no hi ha partit. Ser demòcrates implica subjectar-se a unes regles molt precises i exigents. No tenir normes provoca confusió. Abusar-ne tampoc no és bo i no educa.

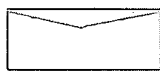
Les multinacionals de l'espectacle i els mitjans de comunicació, per simples interessos econòmics, hi han donat la volta. Ara ja no són els pares els que prohibeixen als fills, sinó que hi ha un conegut programa de ràdio, del qual s'ha editat un llibre, que explica la nova situació: *Prohibit als pares*. En un ambient així, com es pot educar la fe?

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Guspires gratificants

Quan les notícies actuals i persistents queden limitades a morts i ferits, amanides de fam, set, misèria i malalties... cal remarcar i elogiar els qui —prescindint de tota susceptibilitat, amb una naturalitat valenta i sense prejudicis, i fent front fins i tot a possibles represàlies— ens omplen d'esperança i optimisme quan normalment sentim que diuen «adéu», «adéu-siau»... Això queda palès sobretot i sortosament a la petita pantalla.

Juntament amb lleis, manaments, reglaments i hàbits religiosos o devots, el compliment dels quals representa per a molts un compromís ineludible, no hi ha dubte que l'esmentat gest ens motiva una sorpresa reconeguda i agraïda, convençuts alhora que per part del nostre estimat Amic, Pare i Senyor té un valor immens i etern.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Pensaments de bon matí

- Temps de canvis. Hi ha qui protesta d'un Pontifex conservador. Que potser en seria millor un que retornés el que s'ha deixat enrere? Encara seria més conservador.
- La primera prèdica de Benet XVI em diu: «Noi, ha arribat l'hora de l'acció!»
- Ser català és un «bon aperitiu», però ser cristià és un «bon àpat».
- Cristianament parlant, totes les coses tenen sentit perquè el Crist és el sentit de totes les coses.
- El cristià que pugui dir «tothom m'estima» té poca semblança amb Jesucrist.
- Tot progrés que no augmenta l'amor és un retrocés.
- Un malalt crònic és professor d'alumnes avantatjats en l'assignatura de l'amor.
- L'hora de Déu és perenne. No té l'ahir, l'avui ni el demà. Aquest rellotge repeteix constantment: «Us estimo, us estimo...» Jo el veig amb xifres romanes.

PIUS PUJOL
Centelles

□ Estic molt content de ser sacerdot

Certament, estic molt content de ser sacerdot. En primer lloc, de cara a Déu i, també, de cara als homes, els meus germans.

De cara a Déu, què hi pot haver més gran que ser el seu ministre, el seu confident i el seu amic? El sacerdot és ministre de Déu, és el seu confident i el seu amic. El mateix Jesucrist ho diu: «A vosaltres us diré amics.»

I de cara als homes, els meus germans, estic content de ser sacerdot. El sacerdot és el gran benefactor dels éssers humans, un gran ajut, un gran company i un gran amic. La seva missió és fer el bé a tothom. Sempre està disposat a ajudar tothora les persones, en les penes i en les alegries. El sacerdot és el gran company de fatigues i ajuda a solucionar els problemes del proïsme.

Per tot això, estic molt content de ser sacerdot! Maria és la meua mare predilecta. Aquesta ha estat la voluntat de Déu i, juntament amb el salmista, diré: «M'encisa la meua heretat.»

Mn. JORDI CARRERA
Banyoles

□ Festa a la parròquia de Sant Joan Baptista

El mes de maig i juny són molt bonics. L'Església catalana té un gran pes a casa nostra i en fem una mica d'història.

Podríem dir que els diumenges de maig i juny s'omplen les esglésies amb els infants que celebren la Primera Comunió, després d'uns dos anys de preparació catequètica. I per a molts infants, aquest dia és el més important de la seva vida. El que aprenen a la catequesi —conèixer i estimar Jesús— els servirà per sempre. Si segueixen aquests ensenyaments, els pares tindran un goig perquè aquesta llavor del bé repercutirà en tota la societat. Per a un bon cristià, si és constant i sempre és un bon ciutadà,

dà, el seu model és Jesucrist.

Totes les parròquies tenen cura de la catequesi i confien que alguna paraula i, sobretot, el que es fa i es viu quedi gravat en els infants. Per aquest motiu, es va celebrar recentment una jornada festiva a la nostra parròquia de Sant Joan Baptista, de Tarragona, que va acabar amb un dinar de germanor.

Amb la missa de les 12.00, es va posar fi als cursos de totes les branques de catequesi, confirmació, pastoral de la salut, Acció Catòlica, grups de joves... tots descansaran llevat de Càritas, que no té mai vacances. Durant tot l'any està disposada a ajudar el proïsme.

A la parròquia de Sant Joan Baptista es va fer ressò d'un fet força important: després de vint-i-set anys de serveis constants, espirituals i temporals, la Santa Seu ha nomenat bisbe el missioner tarragoní Lluís Solé i Fa, responsable fins ara del Magisteri de la Fe a Hondures. Nosaltres ens unim a aquest nomenament amb alegria, atès que també és una distinció per a la ciutat de Tarragona. Donem l'enhorabona a la família del nou bisbe.

Mn. Joan Miquel viatjarà a Hondures, juntament amb la família de nou bisbe, en representació de la nostra parròquia. Desitgem que aquesta experiència ens desvetlli a donar gràcies a Déu perquè en aquelles llunyanes terres falta gairebé de tot, mentre nosaltres aquí tenim de tot.

També hem de felicitar Mn. Daniel i Mn. Joan Miquel per l'organització de la festa a la parròquia i per fer-nos passar unes hores agradables i joioses.

MARIA VALLDOSERA DE MONTCUSÍ
Tarragona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

□ Perquè la família importa

Perquè la família importa, i molt, és el motiu pel qual el dia 18 de juny vaig fer 1.500 quilòmetres des de Girona fins a Madrid, i també de tornada. Personalment, no estava decidit a participar en aquesta manifestació, però els arguments d'un amic em van fer reflexionar.

«No hi vaig a fer aquest esforç —em va dir— per anar contra les unions gais, sinó a favor del matrimoni tradicional; no contra els drets d'alguns, sinó a favor dels drets de totes les famílies; no contra l'adopció de parelles homosexuals, sinó a favor dels drets dels infants a créixer i desenvolupar-se en el si d'un pare i d'una mare; no perquè els bisbes donen suport a la manifestació, sinó perquè com a ciutadà tinc el deure de manifestar-me en

contra de lleis injustes.»

No cal dir que em va convèncer i és per tot això que vaig anar a Madrid a manifestar-me en contra d'una legislació sobre el matrimoni d'homosexuals, que suposa una corrupció tal del matrimoni en les nostres lleis que aquesta institució familiar —vital i insubstituïble per a les persones i la societat— deixaria de ser la unió d'un home i d'una dona.

Estic convençut que el bé de la nostra societat m'exigeix aquest esforç. No tindria dret a lamentar-me després si ara no hagués posat els mitjans, ja que avui i sempre la família importa.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pecar original

—És el pecar original una invenció de sant Agustí? Això és el que ens va dir en una xerrada un professor de teologia. També ens va explicar que la visió evolutiva de la història fa inacceptable la perspectiva tradicional segons la qual es va donar realment un primer pecar d'una primera parella i que, per tant, no va haver-hi una caiguda. Tot això xoca amb el que jo havia après. A més, ara que es parla de la Immaculada, es pot sostenir el dogma de la Immaculada sense la doctrina del pecar original? Estic confús i m'agradaria una explicació... Un altra cosa, es pot dir encara avui que l'ànima és creada per Déu directament?

—En el breu espai de què dispo, com pot entendre, no puc donar una explicació adequada a tot el que em planteja. Per tant, el primer que faré és adreçar-lo a una font de informació i formació catòlica de solvència: el Catecisme de l'Església catòlica. En la primera part hi trobarà molt ben exposada la doctrina de l'Església sobre aquests temes tan importants.

Si aquest professor diu realment el que vostè refereix, valdria més que en lloc d'ensenyar teologia, es dediqués a conrear patates. Un teòleg incompetent i rebel als ensenyaments de l'Església fa més mal que una pedregada damunt d'un sembrat verd. Li diré també que els continguts de la nostra fe no provenen d'una visió evolutiva i hegeliana de la història, sinó de la Divina Revelació continguda en la Sagrada Escripura i en la Tradició i custodiada i interpretada autènticament pel Magisteri viu de l'Església que Jesucrist ha confiat als apòstols i als seus successors. Per tant, les nostres certeses i conviccions vénen d'aquesta font pura i incontaminada. Això ho ensenya el Concili Vaticà II. El pecar original no és una invenció de sant Agustí, com cap dogma de la fe és invenció de cap teòleg. Ell hi va reflexionar seriosament.

La doctrina catòlica ens ensenya que, als inicis de la història, els primers homes (fossin una parella o no, això no és important) van trencar amb Déu i es van situar ells mateixos i tota la humanitat en una trista situació de mort i de pecat. No es pot entendre la redempció del Crist sense la doctrina del pecar original i, evidentment, és intel·ligible el dogma de la Immaculada Concepció de la Verge Maria sense una referència directa a la mateixa doctrina. Això és el que va a missa i això és el que ensenyarà sempre l'Església catòlica. Tota la resta són elucubracions que no tenen res a veure amb una autèntica teologia catòlica que sempre és aprofundiment de la fe de l'Església. És doctrina catòlica la creació directa de l'ànima espiritual per part de Déu. Quedi tranquil. El qui està confós, i molt, és aquest pseudoteòleg de qui em parla.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Jo us faré reposar...»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El repòs de Déu i el repòs del poble

Des de les primeres pàgines del Gènesi fins a les darreres de l'Apocalipsi, tota l'Escriptura està travessada, entre altres temes, pel tema del «repòs» de Déu, en si mateix, i per la participació dels homes en aquest repòs. Déu reposa al setè dia, contemplant la gran bondat/bellesa de l'obra de la creació, i l'Esperit de Déu anuncia el repòs als qui moren en el Senyor plens de bones obres. Enmig d'aquestes dues fites, Déu concedeix el repòs/libertat al seu poble en el moment de l'Èxode, fent del repòs del setè dia un memorial de la sortida d'Egipte, i la carta als Hebreus fa veure clarament que estem cridats al repòs de Déu, al qual només entrarem si escoltem «avui» la seva veu...

La carta del papa Joan Pau II sobre el diumenge, *Dies Domini* (1998), explica molt llargament què significa aquest repòs, que té per als cristians una traducció concreta en la celebració del diumenge, amb una derivació important en el repòs del treball. El text del Papa sobre el

diumenge és d'aquells que convé llegir i rellegir sovint, per anar entrant en tota la diversitat d'aspectes.

El prefaci sobre «El Dia del Senyor»

El nostre Missal Romà té un prefaci dominical totalment centrat en el misteri del dia del Senyor. Aquest és el text: «És realment just i necessari, que us beneïm i us donem gràcies, Pare sant, font de la veritat i de la vida, perquè avui, diumenge, ens heu convocat a la vostra casa. Avui la vostra família, reunida per escoltar la vostra Paraula i participar d'un mateix Pa, celebra el memorial del Senyor ressuscitat, mentre espera el diumenge sense posta, quan la humanitat sencera entrarà al vostre repòs. Llavors veurem la llum de la vostra mirada i cantarem per sempre la vostra misericòrdia. Per això, amb aquesta esperança, ens unim als cants dels àngels i dels sants, i cantem l'himne de la vostra glòria...»

Es tracta d'un text de gran valor catequètic. És una síntesi vàlida del que és per a l'Església el diumenge: un dia al

qual estem convocats pel Senyor a reunir-nos en família de Déu; l'escolta de la Paraula i la comunió amb el Pa de vida, per celebrar el memorial del Senyor, com a objectius fonamentals; l'espera escatològica del retorn del Senyor, que ha de venir a cridar tota la humanitat al repòs definitiu, a la contemplació del rostre de Déu, font i plenitud de tota bellesa.

«Trobareu el repòs que tant desitjàveu»

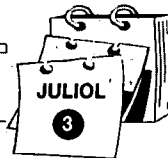
El diumenge catorzè de durant l'any, en el cicle A (el proper dia 3 de juliol), ens proposa una litúrgia de la Paraula perfectament homogènia amb el prefaci que hem citat. La segona part del text evangèlic, sobretot, és l'afirmació bíblica clau per comprendre què significa el repòs per a la fe cristiana. El repòs és Crist. «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau i la meva

càrrega lleugera.» Com en altres temes de l'Antic Testament, l'evangeli de Mateu subratlla que Jesús és la plenitud d'allò que la Llei i els Profetes anunciaven. Jesús és el repòs de Déu perquè és l'inici de la nova creació, perquè és el qui ha alliberat quelcom més que un poble d'una esclavitud: ha alliberat tota la humanitat del pecat i de la mort, perquè visqués-sim lliures. Quan ell ens convida a prendre el seu jou i a fer-nos deixebles seus, ens està ensenyant quin és el camí que «avui» ens cal seguir si volem entrar a la comunió amb ell per sempre: el repòs celestial.

El diumenge tot sencer, i molt essencialment la missa dominical, és la realització periòdica d'aquest ideal en progrés: «Jo us faré reposar!» És veritat: el repòs de Déu és un do, encara que sembli una conquesta. És com la terra promesa, que fou donada per Déu al poble, i no obstant el poble va lluitar per posseir-la. El protagonista que va al davant de nosaltres, Jesús, va reposar en el sepulcre el setè dia per aparèixer Vivent en el primer dia, o el dia octau, i anunciar-nos «el diumenge sense posta».

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Un dels dotze apòstols, anomenat també Dídim
- ❑ Conegut sobretot per la seva incredulitat davant la resurrecció de Jesús
- ❑ Se'l considera l'evangelitzador de l'Índia

No sabem gaire cosa de la vida de sant Tomàs abans de formar part dels deixebles de Jesús. A l'evangeli de Joan se l'anomena també Dídim, és a dir, «bessó», sense que se'n digui però res de més específic. Segons algunes opinions és molt possible que com altres apòstols fos també pescador al llac de Galilea.

Durant el Sant Sopar, després que Jesús anuncia als deixebles que prepararà per a tots ells un lloc a la casa del Pare i que «allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta», sant Tomàs pregunta astorat: «Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?». Aquesta intervenció de Tomàs dona peu a la següent resposta de Jesús: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.»

Però el passatge evangèlic més conegut i representat de sant Tomàs ve després de la Resurrecció de Jesús. Aquest s'havia

«La incredulitat de sant Tomàs», de Caravaggio, 1601.

Sant Tomàs

aparegut ressuscitat als apòstols, que estaven units, però en aquell moment el nostre sant no hi era. Quan els altres deixebles li ho van explicar ell no els va creure, i va afirmar que fins que no toqués les ferides del cos de Jesús, no s'ho creuria. I així, al cap de vuit dies, quan els deixebles, Tomàs inclòs, es trobaven de nou units, Jesús se'ls tornà a aparèixer i va manar a Tomàs que posés el dit a la nafra, i aquest va exclamar: «Senyor meu i Déu meu!»

Posteriorment, segons la tradició, sant Tomàs se'n va anar cap a l'Orient i va evangelitzar l'Índia. Durant molt de temps es va creure que això no era més que una llegenda, però quan el segle

xv els portuguesos van arribar al sud de l'Índia, hi van trobar una comunitat cristiana que es considerava ella mateixa filla de sant Tomàs. Sigui fruit de la predicació del deixeble o no avui la comunitat cristiana del sud de l'Índia encara continua viva.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JULIOL

3. Diumenge

XIV de durant l'any, Verd. Lectures: Zacaries 9,9-10 / Salm 144 / Romans 8,9.11-13 / Mateu 11,25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Tomàs, ap.; Heliador, b.; Jacint, mr.; Lleó III, p.

Festa Major: a Castellet i la Gornal, Hostalric, Maçanet de Cabrenys, Sant Fruitós de Bages, Sant Martí Vell i Ultramort.

4. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 28,10-22a / Salm 90 / Mateu 9,18-26. Si es vol: Santa Isabel de Portugal (MLI), Blanc. TARRAGONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà, b.; Valentí Berriochoa, b. i mr.; Santes, Berta, vg.

Festa Major: a Terrassa.

5. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 32,22-32 / Salm 16 / Mateu 9,32-38. Si es vol: Sant Antoni M. Zaccaria (MLI), Blanc. VIC: Sant Miquel dels Sants (ciutat, S / diòcesi, MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Filomena, vg.

Festa Major: a Vic.

6. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 41,55-57;42,5-7a.17-24a / Salm 32 / Mateu 10,1-7. Si es vol: Santa Maria Goretti (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, prof. i mr.; Ròmul, b.

7. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 44,18-21.23b-29;45,1-5 / Salm 104 / Mateu 10,7-15. SEU D'URGELL (S), URGELL i SOLSONA: Sant Ot, Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fermí, b.; Marçal, b.; beat Benet XI, p.; Santes, Edilberga, vg.

8. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 46,1-7.28-30 / Salm 36 / Mateu 10,16-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià III, p.; Àquila i Priscil·la, mr.; Edgar, rei; Eugeni III, p.

9. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Gènesi 49,29-32;50,15-26a / Salm 104 / Mateu 10,24-33. Si es vol: Sant Agustí Zhao Rong i companys (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Joan de Colònia, prev. i mr.; beat Teodor Balat, mr.; Santes, beata Joana Scopelli, rel.

Festa Major: a Arenys de Mar, Calonge i Prades.

Lectures bíbliques

Diumenge XIV de durant l'any

Lectura primera

Za 9,9-10

*El teu rei fa la seva entrada
muntat humilment en un ase*

Lectura de la profecia de Zacaries:

El Senyor diu: «Alegra't, ciutat de Sió. Aclama, ciutat de Jerusalem. El teu rei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraïm els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran Riu fins a l'extrem del país.»

Salm responsorial

144

Us exaltaré, Déu meu i rei meu.
beneiré el vostre nom per sempre.
Us beneiré dia rere dia,
lloaré per sempre el vostre nom.

R. Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat. **R.**

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència. **R.**

Totes les obres del Senyor són fidels,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor sosté els qui estan a punt de caure,
els qui han ensopagat, ell els redreça. **R.**

Lectura segona

Rm 8,9.11-13

*Si per l'Esperit feu morir les obres pròpies del cos,
viureu*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'Esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

Al·leluia

Cf. Mt 11,25

*Us enaltim, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè
heu revelat als senzills els misteris del Regne.*

Evangelí

Mt 11,25-30

Sóc benèvol i humil de cor

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué: «Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això, que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans; fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment ningú no coneix veritablement el Pare; fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera.»

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Barcelona

diòcesis

Invitació a «Repensar la dignitat humana»

■ Les ponències de la Càtedra de Pensament Cristià d'Urgell, recollides en un llibre

BARCELONA.— El filòsof i teòleg Francesc Torralba és per al bisbat d'Urgell el que Etoó o Ronaldinho són per al Barça: un fitxatge estrella. Tot fent broma amb aquest paral·lelisme manlle-

vat del món esportiu, Mons. Joan Enric Vives va explicar l'excel·lent treball que Torralba fa al servei de l'Església diocesana d'Urgell. El dijous 16 de juny es trobaven plegats a Barcelona per

presentar el llibre *Repensar la dignitat humana*, el primer volum d'una sèrie de llibres que recullen les ponències de la Càtedra de Pensament Cristià del bisbat d'Urgell, que dirigeix Francesc Torralba.

L'1 de juliol de l'any passat es va celebrar a Sant Julià de Lòria, en el marc de la Universitat d'Andorra, el primer seminari de la Càtedra de Pensament Cristià del bisbat d'Urgell sobre *Repensar la dignitat de la persona humana*. Les ponències van anar a càrrec de Francesc Torralba, professor de la Universitat Ramon Llull i membre investigador de l'Institut Borja de Bioètica; Catherine Perrotin, directora del Centre Interdisciplinari d'Ètica de la Universitat Catòlica de Lió, i Julio Martínez, jesuïta i professor de la Universitat Pontifícia de Comillas.

Aquestes ponències, que ara apareixen recollides en el llibre *Repensar la dignitat humana* (Pagès Editors), posen davant del lector claus per reflexionar sobre els diversos aspectes de la dignitat humana i el seu respecte, ja sigui des de la clau social i filosòfica, la religiosa o bé l'ètica, en aspectes tan importants com els que es deriven de l'aplicació de noves tecnologies en la medicina.

Si el dilluns 13 de juny el llibre es va presentar a Andorra, dies més tard va ser la casa de les Dominiques de l'Anunciata del pare Coll, al barri barceloní del Raval, la que va acollir la presentació de *Repensar la dignitat humana*. L'acte va ser presidit per Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, i va comptar amb les intervencions de Lluís Pagès, editor del llibre; de Joan Rigol, expresident del Parlament de Catalunya, i del mateix Francesc Torralba, autor del llibre.

Mons. Joan Enric Vives, acompanyat de Francesc Torralba, Joan Rigol i Lluís Pagès.

En contra del que puguem pensar, a les nostres societats occidentals hi ha molts àmbits en què flaqueja el valor de la dignitat humana. Així ho va posar de manifest Joan Rigol a l'hora de reflexionar públicament sobre el llibre *Repensar la dignitat humana*. «Quan es dilueix el sentit de família al conjunt de la nostra societat —va alertar—, perdem una de les fonts bàsiques per les quals les persones tenim aquesta consciència de dignitat humana.»

Renunciar a educar en valors els nostres fills, valorar les persones segons si ens poden ser útils o no, actuar sempre depenent del que en puguem obtenir a canvi, no ser corresponsables del bé comú, gaudir de l'oci en detriment d'una cultura que ens desenvolupa el sentit crític de les

coses... són pistes que ens parlen de l'escàs valor que donem avui dia a la dignitat humana. «Nosaltres ja podem tenir una Constitució plenament democràtica, podem tenir l'estatut més avançat del món pel que fa als drets humans, que si la nostra societat es va comportant d'una manera tan reductiva en aquest sentit, la dignitat humana va desapareixent de la nostra societat», va dir Rigol.

En acabar la seva intervenció, l'expresident del Parlament de Catalunya va convidar a fer un esforç en comú per «repensar la dignitat humana des del món que ens envolta, revisant les prioritats de la nostra vida i amb l'ajuda d'un esquema teòric sòlid com el que ens ofereix aquest llibre». Aquesta mateixa idea és la que Mons.

«Educar en un món vulnerable»

El 30 de juny té lloc a Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra) el segon seminari de la Càtedra de Pensament Cristià del bisbat d'Urgell, sobre *Educar en un món vulnerable. Valors, llenguatges i contextos*. El Dr. Francesc Torralba parlarà de *Qui ha d'educar? Els agents educatius i llur corresponsabilitat*. Paul Moreau, de la Universitat Catòlica de Lió, mirarà de respondre al repte de *Com hem d'educar? Processos, formes i entorns*. Finalment, Alfonso López Quintás, de la Universitat Complutense de Madrid, abordarà la qüestió *Què s'ha de transmetre? Coneixements, llenguatges i valors*.

Joan Enric Vives transmet al pròleg de *Repensar la dignitat humana*, quan afirma que «amb el compromís i el testimoni personal hem de col·laborar a construir una nova civilització, en diàleg amb les disciplines del saber humà, en diàleg amb les altres religions, i amb tots els homes de bona voluntat, perquè es realitzi un humanisme integral i solidari que mantingui en el seu centre la persona humana i la seva dignitat».

Carme Munté

DR. FRANCESC TORRALBA, DIRECTOR DE LA CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ DEL BISBAT D'URGELL

«Hem d'expressar culturalment allò que creiem»

—Quin és l'objectiu de la Càtedra que vostè dirigeix?

—Reflexionar des de l'humanisme cristià sobre els grans temes, evitant sobretot la tendència que tenim de pensar d'una manera massa ràpida i de resoldre les qüestions de manera apresada. Es tracta d'analitzar temes concrets, a partir bàsicament de la constitució andorrana, i il·luminar-los des de l'humanisme cristià i des de perspectives diferents dins de l'humanisme cristià.

—Més enllà de la reflexió, ha d' haver-hi una aplicació pràctica?

—Sí, perquè la finalitat és fer pensar i, en segon lloc, que allò que es pensin tingui algun tipus de conseqüència a la pràctica. Per exemple, el tema de l'educació. Tots hi estem implicats, pares, mares i mestres, però també els polítics, els periodistes... Del que es tracta, doncs, és de veure quines dificultats tenim per educar, quins llen-

guatges utilitzem, quins mecanismes i en quins contextos es dona aquesta educació. Es tracta de reflexionar sobre un tema que ens afecta a tots d'una manera vital: com garantim una educació de qualitat per a les generacions que vindran? L'humanisme cristià pot aportar eines, idees, sobretot criteris per a una educació de qualitat; i això en altres temes com poden ser la salut, el concepte de llibertat, la responsabilitat mediambiental...

—Com entra en diàleg l'humanisme cristià amb les altres cultures?

—Hi entra en la mesura que l'humanisme cristià tracta de reflexionar sobre la persona, la naturalesa, la història, sobre Déu, i quan reflexiona sobre això entra per definició en contacte amb les altres cultures. En tota cultura hi ha una imatge de Déu, de l'home, de la dona, de la naturalesa. Què fa l'humanisme cristià? Proposa la seva, mira quines coincidències hi ha amb la

imatge que ha elaborat una altra cultura de l'home i de Déu, mira quines diferències hi ha també, i estableix un diàleg amb allò que uneix però també amb allò que difereix. Per exemple, avui dia tenim una imatge de l'home molt centrada en la dimensió externa i en el culte al cos i la imatge. El cristianisme també té una imatge de l'home en què la corporeïtat és fonamental, i en què la cura i l'estimació pel cos és bàsica. El cos es defineix com a santuari de l'esperit; Déu crea l'home en cos i ànima; Déu mateix s'encarna, i nosaltres ressuscitem en carn en la vida de la glòria. És a dir, el cos té un valor importantíssim, però des de l'humanisme cristià també té molta rellevància una altra dimensió de la persona, la interioritat, que avui dia queda completament oblidada. Aleshores, es tracta de veure què uneix i què diferencia, i en allò que uneix establir punts de contacte i en allò que

diferencia, elements de discerniment crític.

—Els cristians hem d'estar ben formats per establir aquest diàleg?

—Sobretot, el que hem de fer és no tenir vergonya i crear pensament des de la nostra identitat. És a dir, molt sovint tenim vergonya de dir el que creiem perquè pensem que si ho diem això ens posa en una situació d'inferioritat o fora dels circuits culturals. La fe és creadora de cultura i ho ha estat al llarg de la història. Si pensem en grans figures de la cultura catalana com Llull, Verdaguier, o Gaudí, veurem que creen des d'allò que creuen i que creen una obra diferent, genial i que perdura al llarg dels segles. Hem d'expressar culturalment allò que pensem i allò que creiem, i ho hem d'expressar de la millor manera, amb finor i elegància. Però hem de fer decididament una aposta per fer pensament i cultura des de la identitat cristiana.

Barcelona

Es clausura el procés diocesà de canonització de Magí Morera

■ És el sisè successor, com a superior general, de sant Josep Manyanet

BARCELONA.— L'arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va clausurar el dissabte 11 de juny, a la capella de la Sagrada Família de la Ciutat Comtal, la fase diocesana del procés sobre la vida, virtuts i fama de santedat del pare Magí Morera (1908-1984), sisè successor de sant Josep Manyanet, fundador dels Fills de la Sagrada Família, al govern de la congregació, que va presidir durant 18 anys.

L'arquebisbe va convidar els presents a donar gràcies a Déu per la vida, el ministeri i la fidelitat del pare Magí Morera, a qui va anomenar «heréu espiritual de sant Josep Manyanet». Ell és per a tots nosaltres un model i un testimoni de fe, esperança i caritat a fi que puguem assolir la fita de la santedat.

A l'acte van assistir els nebots, familiars, religiosos, religioses i els qui van conèixer personalment el pare Magí durant els seus llargs anys de ministeri sacerdotal a Roma, Madrid, Barcelona i Curitiba (Brasil).

El procés s'ha instruït a Barcelona vint anys després de la seva mort i dins de l'any de la canonització de sant Josep Manyanet, per la causa del qual tant va treballar el nou servent de Déu com a postulant. La Congregació de les Causes dels Sants ja ha rebut les actes del nou procés diocesà, que es disposa a obrir i estudiar properament. El procés s'ha desenvolupat a Barcelona, ciutat en la qual va morir i és enterrat el servent de Déu Magí Morera, i també a les ciutats de Madrid, Roma i Cu-

ritiba. El tribunal eclesiàstic ha escoltat més de quaranta testimonis i ha rebut els informes de la comissió històrica i dels censors teòlegs sobre els nombrosos escrits del servent de Déu, amb la finalitat d'assegurar les proves.

El pare Magí Morera va néixer a Castelltallat (Barcelona) el novembre del 1908, dotzè fill d'una família molt cristiana, que donaria un altre fill sacerdot també fill de la Sagrada Família i diferents nebots religiosos i religioses. Orfe de pare, va ser alumne del col·legi d'orfes de Sant Julià de Vilatorrada. Es va incorporar molt aviat als Fills de la Sagrada Família seguint amb entusiasme i fidelitat els ensenyaments i les petjades del beat Josep Manyanet, a qui va estimar entranyablement tota la vida. Va ser ordenat sacerdot el 1933. A Espanya va patir les penúries de la guerra civil i, a Itàlia, les de la Segona Guerra Mundial. Va treballar a diferents centres de formació religiosa i sacerdotal, com a mestre de novicis, i va ser superior general dels Fills de la Sagrada Família. Va desenvolupar a més una àmplia activi-

La capella de la Sagrada Família va acollir l'acte.

tat en les diferents parròquies que va iniciar a Roma, Madrid i Curitiba (Brasil).

Magí Morera va morir el 1984, a Barcelona, víctima de càncer, després d'haver presidit una nova expedició de la congregació al Brasil. En els seus nombrosos escrits ha deixat un magisteri ric de govern religiós i acompanyament espiritual, especialment per a les cases i centres de formació. Va ser un enamorat de la Sagrada Família i va viure en la seva vida l'ideal de l'himne nazarè: «Sota la teva ombra, Família Santa, viure, morir, per fer-te estimar.»

L'arquebisbe va acabar les seves paraules tot encomanant a la intercessió del ser-

vent de Déu la família, el carisma de sant Josep Manyanet i dels Fills de la Sagrada Família, perquè és vital i insubstituïble com a escola i transmissora de fe i de valors per a les persones, l'Església i la societat.

La causa del pare Magí Morera és una de les vint-i-una causes de canonització de religiosos i sacerdots fills de la Sagrada Família i un laic exalumne, presumptes màrtirs, el procés dels quals ja és a Roma. Josep M. Blanquet ha escrit una breu biografia del servent de Déu, titulada *Magí Morera, apòstol de la Sagrada Família*, que és a la venda. Per a més informació, consulteu la pàgina web www.manyanet.org (C.C.)

Obert el procés de 49 gabrielistes i el seu capellà

BARCELONA.— La sala noble del Palau Episcopal de Barcelona va ser l'escenari el 8 de juny passat d'un acte solemne amb el qual es va posar en marxa el procés diocesà de canonització dels Germans de Sant Gabriel i del seu capellà assassinats el 1936 en plena guerra civil espanyola. L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach va presidir l'acte estructurat en fórmules rígides i en el qual van ser presents també els membres del tribunal que van jurar el càrrec davant dels presents: Ignasi Salvat Ferrer com a jutge delegat; Albert Sols Lúcia com a promotor de Justícia, i August de Nóbregas Gómez com a notari. Ells seran qui rebran els testimonis, necessaris per a la causa, de les persones que van viure i conèixer els presumptes màrtirs.

També van assistir-hi diferents membres de la congregació gabrielista de Catalunya, així com familiars dels presumptes màrtirs i membres de l'Associació Montfortiana. Segons va assegurar el qui va ser nomenat postulant de la causa, el germà José Pa-

niego, «el procés s'inicia ara perquè considerem que pot suposar una renovació espiritual per a la província».

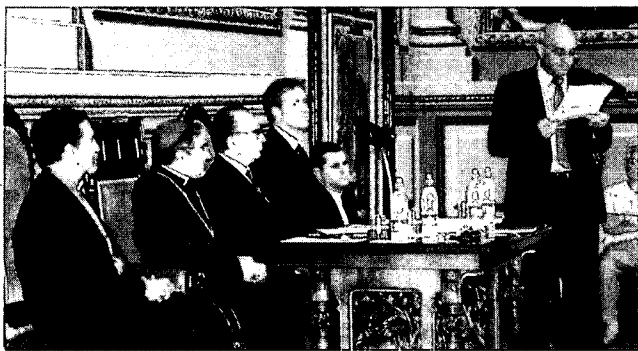
En el decurs de l'acte es va llegir una carta de la Santa Seu amb la qual es

del 1936 a Can Valls; el relat comú del martiri i una petita biografia de cadascun d'ells, entre altres informacions.

Acabada l'elaboració de la *positio* i finalitzat el procés diocesà de la causa, se celebrarà el dia de la cloenda d'aquest procés. Després s'enviarà tota la documentació a Roma a la Congregació de la Causa dels Sants per prosseguir l'estudi i l'aprovació.

Mons. Martínez Sistach va afirmar que els presumptes màrtirs eren un exemple per a tots i va continuar dient que «tots tenim una vocació a la santedat que és el que ha de

ser més important per a nosaltres. Tots estem cridats a la santedat». Va agrair encara més la congregació per tenir la iniciativa i no va dubtar de la importància d'aquesta canonització per a la memòria històrica i la història de la congregació. I es va acomiadar dels presents, alguns d'ells familiars dels presumptes màrtirs provinents d'altres províncies espanyoles, dient «fins al dia en què celebrem la cloenda d'aquest procés». (C.Ch.)

L'acte va tenir lloc al Palau Episcopal.

manifestava l'absència d'objeccions per iniciar aquest procés. Cal provar que els 49 germans gabrielistes i el seu capellà van morir per la seva fe.

Durant el procés diocesà d'aquesta causa, el Gmà. Postulant José Paniego ha d'elaborar el document anomenat *Positio*, de centenars de pàgines, en les quals es relataran alguns d'aquests temes: antecedents de la revolució espanyola del 1936-1939; els fets ocorreguts el dia 7 de novembre

URGELL

Isona retorna la imatge de sant Vicenç a la font

ISONA.— El pas del temps, els canvis meteorològics i alguna pedrada, possiblement més juganera que mal intencionada, havien malmès la imatge de sant Vicenç que presidia la font del poble d'Isona. Les famílies del barri maldaven per la reposició de la sagrada imatge al seu lloc. Amb la col·laboració dels veïns ha estat comprada una nova imatge del sant, feta amb resines i pintura sintètiques.

La nova imatge va ser beneïda al temple parroquial en la missa del diumenge 12 de juny. Els feligresos van acudir multitudinàriament a l'acte, hi van participar devotament i van escoltar les dades biogràfiques del sant. La pregària unànime va ser la següent: «Que no dobleguem ni el cor ni els genolls a l'adoració dels déus del món actual: el diner, l'egoisme, l'hedonisme; que siguem fidels a Jesucrist i donem testimoni d'un cristianisme engrescador.»

Sant Vicenç va ser víctima de la persecució de l'emperador Dioclecià, tot just iniciat el segle IV. Diaca del bisbe Valeri de Saragossa, amb ell va ser deportat a València per ordre del governador Dacià, i després de martiritzar-lo amb foc, el seu cos, lligat a una roda de molí, va ser llençat al mar. Popularment és venerat com a sant Vicenç de les Aigües. Retornat per les ones a la platja, els cristians van recollir el cos del màrtir i el van enterrar pietosament al temple que li van bastir. (A.M.)

Barcelona

Les Aules de la Gent Gran celebren 25 anys

■ Mons. Lluís Martínez Sistach va presidir la cloenda del curs a la Universitat de Barcelona

BARCELONA.— El 7 de juny passat una part dels estudiants de la Universitat de Barcelona tancaven el curs 2004-2005. Es tractava dels alumnes amb més edat: els matriculats a les Aules de la Gent Gran. En l'acte

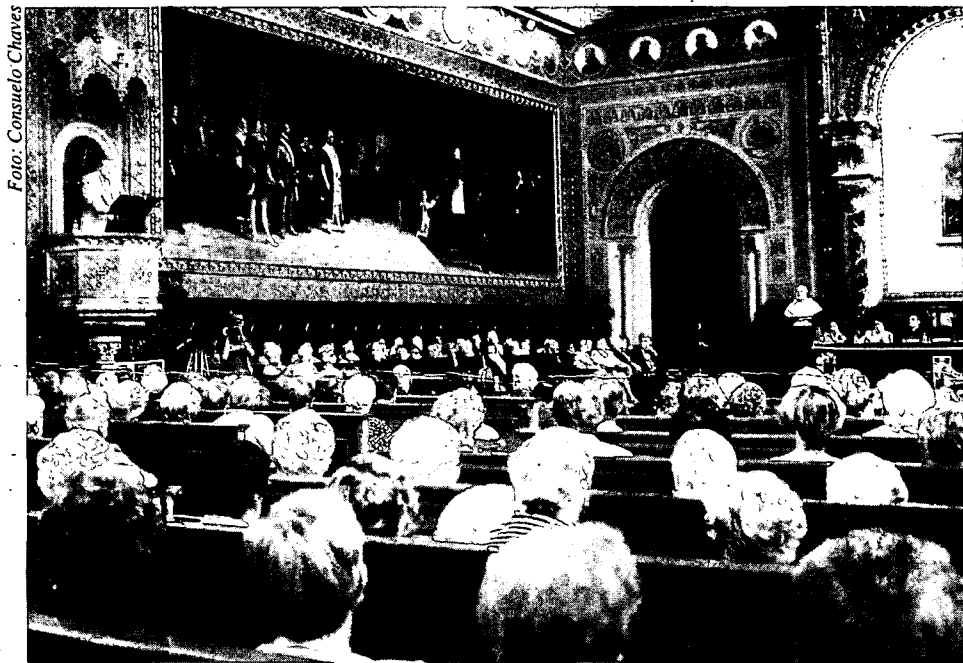
no només se celebrava el final d'un curs acadèmic més, sinó que les Aules de la Gent Gran arribaven als 25 anys d'existència. L'arquebisbe va destacar la vàlua social de tots els presents.

Al premi Nobel Severo Ochoa, quan va tornar dels Estats Units a l'Estat espanyol, li van preguntar què faria ara que estava retirat i ell va respondre que estudiaria tot allò que li hauria agradat estudiar i que no va poder fer-ho a causa de les seves obligacions. Com a Severo Ochoa, 4.200 alumnes han passat per les aules destinades a les persones que volen aprofitar la darrera etapa de la vida per aprofundir en allò que no van poder per manca de temps, de diners, de cultura, de ganes...; múltiples poden haver estat les raons, però, com se sol dir, mai no és tard.

L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Martínez Sistach, va acompanyar els alumnes que van omplir l'impressionant paranimf de la Universitat de Barcelona en una tarda especialment calorosa. Va voler ser amb ells celebrant els 25 anys de la creació d'aquestes aules. En l'actualitat són 10 i el programa de què gaudeixen els matriculats abasta conferències, visites culturals, excursions i altres activitats.

Salvador Claramunt, encarregat de la direcció del programa d'aquestes aules, va pronunciar la conferència habitual en els actes de benvinguda i cloenda del curs escolar. *La fundació d'Europa i el seu futur* va ser el tema de la seva dissertació en la qual va fer un recorregut per la història del continent des d'abans de l'Imperi Romà fins als nostres dies. Va escollir com a lloc per pronunciar-la el púlpit, perquè, segons va dir, així tothom el podria sentir més bé.

Quan li va tocar el torn de paraula a la degana de la Facultat de Filologia de la UB, Montserrat Camps, els va confessar a tots l'enveja sana que els tenia per disposar de tot el temps del món per estudiar el que volguessin; però en veu baixa entre el pú-

El paranimf de la Universitat va acollir l'acte solemne de fi de curs.

blic es podia sentir algun comentari com «no pateixis, ja hi arribaràs, ja». Camps va mostrar el seu desacord amb aquells que anomenen la gent gran gent de tercera edat, perquè «no hi ha primera edat, ni segona, ni tercera», va declarar. De la mateixa opinió va ser Mons. Martínez Sistach, que va qualificar les aules com a «expressió de vitalitat, de joventut, aquella que portem dins i que mai no mor. És un do de Déu».

Precisament, Mons. Martínez Sistach estaria, tal com els va fer saber tan bon punt va començar la seva intervenció, també d'aniversari una setmana més tard, perquè el 15 de juny complia un any com a arquebisbe de Barcelona. Va tenir paraules de felicitació per a tots els que fan possible un projecte educatiu com les Aules de la

Gent Gran perquè les considerava una meravella.

Va agrair a tots els alumnes presents el servei prestat i que presten a la societat: «El món no seria com és sense vosaltres. No ha sortit en cap diari però el que heu fet en el vostre dia a dia ha fet història. Encara sou molt necessaris. Per exemple, els vostres néts us necessiten. El vostre bagatge serveix per enriquir-los. Hi ha molts joves que pateixen perquè no tenen punts de referència.»

El final de l'acte va ser musical. La Coral de les Aules d'Extensió Universitària de la Gent Gran va interpretar algunes de les peces assajades durant el curs.

Consuelo Chaves Mejuto

Pastoral Universitària organitza unes jornades d'interiorització

BARCELONA.— La Delegació diocesana de Pastoral Universitària de Barcelona i el Centre Cristià d'Universitaris i Professionals convida a participar en unes jornades d'interiorització, pregària i natura que tindran lloc a Arbúcies des del dijous 14 fins al diumenge 17 de juliol.

Segons Francesc Grané, responsable de les jornades, l'objectiu és oferir un espai d'interiorització a gent que no té ni l'hàbit ni la tradició ni a penes el vocabulari sobre interiorització. «Per tant, d'una banda oferim unes jornades a persones de la societat en general que no han crescut en ambients religiosos i, de l'altra, un aprofundiment espiritual sòlid», explica Francesc Grané.

Les Jornades d'Interiorització, Pregària i Natura, que van adreçades a joves a partir dels 20 anys, oferiran suggeriments pràctics per a la meditació i la pregària, passejos contemplatius, pregàries comunitàries, així com entrevistes individuals dels participants que ho desitgin amb els tutors del recés per proposar individualment exercicis d'interiorització i personalització.

Els temes a partir dels quals es desenvoluparan les jornades seran: *Descobrir una dimensió personal desconeguda: Déu. Qui és? On és? Com detectar-lo?; Déu et proposa de mantenir una relació: un viatge interior i un viatge exterior; Els nostres desigs i el desig de Déu: incompatibles?, complementaris?, inseparables?; Les condicions per «establir tracte» amb Déu: Abraham - Moisès - Jesús; Una metàfora de la relació amb Déu: el cos, la sang, la creu; De la desorientació i els dubtes a la certesa: malgrat tot, Déu hi és; De la «relació» amb Déu a la «vida» en Déu: ressuscitar; Esdevenir «Crist» en la vida quotidiana.*

Per a més informació i inscripcions, podeu trucar al telèfon 934 121 551 (Laura Gimeno) o enviar un correu electrònic a serveisalauniversitat@dpuniversitaria.org (C.C.)

L'arquebisbe de Barcelona demana que es canonitzin més laics

BARCELONA.— L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va pronunciar una conferència sobre *La santedat, vocació per als laics*, en les jornades sobre els processos de beatificació i de canonització que es van celebrar del 15 al 17 de juny a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, organitzades per l'Oficina per a les Causes dels Sants, un organisme que depèn de la Conferència Episcopal Espanyola.

L'arquebisbe de Barcelona, en la ponència, va parlar del caràcter secular propi dels laics i de la vocació dels laics a la santedat, segons la doctrina del Concili Vaticà II. En el darrer apartat de la

ponència de Mons. Lluís Martínez Sistach, titulat *Un augment desitjable de causes de canonització de fidels laics*, l'arquebisbe de Barcelona va reconèixer que «les causes de canonització de fidels laics encara són un nombre reduït, cosa que possiblement obeeix al fet que no hi ha una institució o grup eclesial que prengui la iniciativa i promogui la tramitació de la causa. Joan Pau II, en l'exhortació apostòlica *Christifideles laici*, posa en relleu que amb la beatificació i canonització de laics s'ofereixen nous models de santedat i nous testimonis de virtuts heroiques i viscudes en les condicions comunes i ordinàries de

l'existència humana».

Per això, el Sant Pare, fent-se ressò d'una proposició del Sínode Episcopal sobre la vocació i missió dels laics a l'Església i al món, anima a iniciar aquestes causes, afirmant: «Les Esglésies locals, i sobretot les anomenades Esglésies joves, han de reconèixer atentament entre els seus membres aquells homes i dones que van oferir en aquestes condicions (les condicions ordinàries de la vida en el món i en l'estat conjugal) el testimoni d'una vida santa i que poden ser un exemple per als altres, amb la finalitat que, si es dona el cas, els proposin per a la

beatificació i canonització.»

«Cal que el laicat de l'Església —va acabar dient l'arquebisbe de Barcelona— prengui més consciència de la responsabilitat específica de presència enmig de les realitats temporals per semblar-hi els valors de l'Evangeli. Aquesta és una tasca necessària i urgent per dur a terme el pla creador i salvador de Déu. Aquesta és una tasca meravellosa que han d'assumir molts laics per fer efectiva la seva participació en la missió de l'Església, conscients que això contribueix a la santedat de la seva vida, perquè és expressió i realització de la perfecció de la caritat.» (C.C.)

Nombrosos fidels, entre ells molts joves, han venerat les despulles de Margarida Maria d'Alacoque.

El pelegrinatge de les relíquies de santa Margarida M. d'Alacoque per Catalunya revifa entre els fidels la devoció al Cor de Jesús

«Heus ací el Cor que tant us ha estimat»

En els quatre dies de presència a Catalunya, milers de persones han venerat les relíquies de santa Margarida M. d'Alacoque, més coneguda com la missatgera del Cor de Jesús. Esglésies, catedrals, santuaris i monestirs s'han omplert a vessar per honrar la presència d'una santa que continua estant de plena actualitat. El pelegrinatge de les relíquies de santa Margarida M. d'Alacoque per terres catalanes ha estat viscuda des de la convicció que no es tractava d'un culte als morts, sinó als vius, i que avui més que mai cal donar a conèixer el missatge del Cor de Jesús.

Ni els més optimistes somiaven amb la gran expectació que ha generat a Catalunya i a Espanya el pelegrinatge de les relíquies de santa Margarida M. d'Alacoque. Sense arribar a l'apoteosi causada per Teresina de Lisieux fa gairebé dos anys, les despulles de la missatgera del Cor de Jesús han estat venerades per centenars de milers de persones que als peus de la santa francesa han reviscut en el seu interior la vigència d'un missatge l'essència del qual és la proclamació de l'Amor de Déu.

«Heus ací el Cor que tant us ha estimat.» Aquestes paraules rebudes per santa Margarida M. com el gran llegat del Cor de Jesús van ressonar amb força al pas de les relíquies per les diferents esglésies, santuaris i monestirs de tots els racons d'Espanya. A Catalunya les despulles van passar, entre altres ciutats, per Terrassa, Vic, Igualada o Barcelona. Abans ho havien fet per les Illes Balears i València, provinents de Paray-le-Monial, el seu lloc d'origen. Més tard anirien cap a Alacant i d'allà a moltes més ciutats espanyoles. Un altre dels punts culminants del viatge seria Madrid i rodalia, on s'estarien cinc dies.

La presència de les relíquies i la seva veneració a Catalunya, que va provocar cues interminables de gent, va ser acompanyada per eucaristies solemnes gairebé diàries i per nombroses trobades de pregària davant del Santíssim Sagrament. Va sorprendre també la presència destacada de joves i nens en la

major part de celebracions. I tot això viscut en un clima de gran recolliment. Tampoc no es van voler perdre la visita d'un «personatge» tan il·lustre bisbes com Mons. Josep Àngel Saiz, Mons. Lluís Martínez Sistach, Mons. Romà Casanova o els emèrits Mons. Ramon Malla i el cardenal Ricard M. Carles.

Des de la sortida el 6 de juny de Paray-le-Monial, les relíquies de la missatgera del Cor de Jesús han comptat amb una agenda molt atapeïda. A mesura que passaven els dies, els organitzadors continua-

El cardenal Carles va acudir a venerar les relíquies al monestir de la Visitació de Barcelona.

Mons. Martínez Sistach va presidir al Tibidabo la consagració de les famílies al Cor de Jesús.

ven rebent trucades, sobretot d'alguns bisbes, que volien rebre-la a les catedrals. A Catalunya es van produir diferents trobades molt emotives, sobretot la del Tibidabo, on Mons. Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va presidir el 12 de juny la tradicional consagració de les famílies al Cor de Jesús. Multitud de fidels van matinar aquell dia per acudir al mític temple barceloní, cosa que va obligar els organitzadors a anticipar l'hora de veneració de les relíquies.

L'urna amb les despulles de Margarida Maria també va passar per altres esglésies barcelonines, entre elles el santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor, on Mons. Ramon Malla va afirmar que aquest pelegrinatge era «una oportunitat per fer reviure en nosaltres l'amor sense límits de Déu». Mons. Malla es va referir a Margarida Maria com una «nova llançada que travessa el Cor de Crist i que ens recorda que l'amor de Crist no és l'amor d'un moment a la creu, sinó que s'estén a través del temps i de la història».

Al monestir de la Visitació de Barcelona, congregació a la qual pertanyia Margarida Maria, el cardenal Carles va presidir una eucaristia en la qual va posar en relleu

alguns dels missatges més importants revelats pel Cor de Jesús a Margarida Maria. «Felicitó aquesta iniciativa —va afirmar—, que el Senyor us la premii i us ajudi a tots a trobar en el seu Cor el nostre únic descans.»

Tanta ha estat l'expectació despertada per les relíquies que fins i tot a la nit se'n seguia l'activitat constant. En «dormir» en monestirs de clausura, s'organitzaven torns d'adoració, generalment també davant del Santíssim, perquè la santa estigués acompanyada el màxim de temps possible. Les seves germanes visitandines de Barcelona, que han estat una de les principals impulsores de la iniciativa, han viscut aquest pelegrinatge amb gran il·lusió i estan convençudes que «reportarà nombroses gràcies». Tant Schola Cordis Iesu com la Comunitat carismàtica de l'Emmanuel, organitzadores del pelegrinatge, s'han mostrat «molt satisfets per aquesta aventura iniciada providencialment». S'han superat totes les previsions. La més important d'elles: el desig de revifar a Catalunya i arreu de l'Estat espanyol la devoció al Cor de Jesús.

Samuel Gutiérrez

Què vol dir ESTIMAR?

(1ª part)

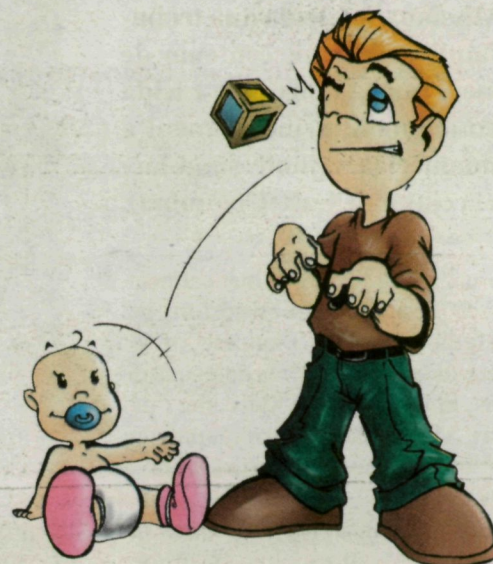
Ordena les lletres
per formar la
paraula correcta.

_____ el qui no sap.
rensnyea

_____ el qui ens faci mal.
eondrpra

Patir amb _____ els defectes
i molèsties dels altres.
cpanèicai

_____ el qui fa alguna
cosa malament.
gerrcior

_____ el trist.
oclorans

_____ Déu per tots.
pgarer

Donar bon _____ a
_____ qui ho necessiti
lsonel

Lleida

Els familiars dels missioners viuen una jornada de germanor

■ Dues missioneres també van participar en la trobada

LLEIDA.— L'11 de juny al matí va tenir lloc a la Delegació diocesana de Missions de Lleida una trobada de familiars del mig centenar de missioners que la diòcesi de Lleida té arreu del món, principalment a Hispanoamèrica i molt singularment a la ciutat de Cali (Colòmbia).

La jornada, que se celebra bianualment, va ser presidida com és costum pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat per la delegada de Missions, la laica Caritat Mercadé, i pel consiliari, Mn. Amadeu Carrera, prevere lleidatà que havia estat missioner a Colòmbia.

El pares, germans, nebots i altres familiars presents van escoltar en primer lloc dos testimonis de primera mà, ja que va ser possible comptar amb la presència de dues missioneres: la Gna. Lourdes Marco, carmelita Teresa de Sant Josep, que fa 37 anys que treballa a Colòmbia, i la Gna. Carol García, de la congregació

El bisbe Ciuraneta es va reunir amb els familiars dels missioners.

de les Germanes Blanques, que ha treballat prop de 4 anys en diversos països africans (Uganda, Tanzània, Kenya i Algèria). «Ella va aprofitar l'avinentsa per reivindicar la cara positiva de l'Àfrica, saber anar més enllà dels tòpics i descobrir la capacitat d'acollida, de solidaritat i esperança», va explicar un dels assistents a la trobada.

La Gna. Lourdes, per la seva part, treballa en la protecció de noies en situació d'abandonament familiar i de difícil adopció, i aconsegueix la construcció d'una casa d'acollida. La Gna. Carol dedica el seu treball a favor dels malalts de sida. Actualment, es troba a Madrid a causa d'una malaltia que no li permet retornar a l'Àfrica. Totes dues van donar

testimoni de la seva tasca missionera, al servei de la humanitat, per amor a Jesucrist.

«Aquest parell de testimonis ens van contagiar d'esperança i il·lusió», van afirmar alguns dels familiars presents, que recordaren en tot moment els seus missioners. Els comentaris d'aquests familiars, amb l'experiència dels missioners que els són més propers i la vivència de cadascú, van propiciar un compartir fraterno, que va tenir com a moment àlgid la celebració de l'Eucaristia, presidida per Mons. Ciuraneta i concelebrada per Mn. Amadeu Carrera. El bisbe de Lleida va convidar tots els presents a donar gràcies a Déu per la missió encomanada als seus familiars i pels seus fruits evangèlics, i va agrair a les famílies en nom de la diòcesi el suport que donen als «seus i nostres missioners». La trobada va acabar amb un dinar de germanor i una sobretaula animada pels familiars dels missioners, durant la qual es va enregistrar un missatge sonor que serà enviat als missioners lleidatans.

Jordi Curcó

Repartiment de panets en la festa de Sant Antoni de Pàdua

LLEIDA.— El santuari de Sant Antoni de Pàdua dels pares franciscans de Lleida, coneguts popularment pel nom de frarets, va celebrar amb tota solemnitat la festa de Sant Antoni de Pàdua, el seu titular, el 13 de juny. La festa patronal va anar precedida del tradicional tretzenari de preparació a la festa i en honor de sant Antoni.

Els actes en honor del sant, molt venerat pels lleidatans al seu cambril del santuari, van iniciar-se a les vuit del matí amb la celebració de la missa primera, seguida d'una altra celebració eucarística. A les set de la tarda i com és costum, va tenir lloc la missa solemne en honor de sant Antoni, cantada per la Coral Shalom i

presidida pel guardià del convent, P. Joaquim Recasens, i concelebrada pels frarets de la comunitat: el P. Gamissans, el P. Cabanes i el P. Pujol, assistits en la celebració pel Gmà. Genís.

Nombrosos fidels van omplir el santuari de gom a gom, entre els quals hi havia la presidenta i la junta de l'Associació de Veïns de l'Avinguda del Segre. Els infants d'aquesta entitat van protagonitzar en el moment de l'ofertori l'ofrena de flors al sant. El P. Joaquim Recasens va presidir l'Eucaristia revestit amb una cassulla nova, brodada amb símbols franciscans —l'emblema dels franciscans i la creu de Sant Damià—, que ell mateix va explicar als fidels. En la seva homília va

El bisbe va celebrar l'Eucaristia a la residència de la Fundació Adesma.

qualificar sant Antoni de Pàdua com el sant de tot el món, el més popular: «No ens pertany al nostre orde, és el vostre sant, de tothom.» El guardià dels franciscans va agrair als fidels la col·laboració amb el Pa de Sant Antoni, «una obra de caritat que traspasa fronteres, callada, discreta i viva, on la providència es fa cada dia present».

Finalitzada la celebració es va donar a venerar la relíquia del sant. Prèviament, però, es va procedir a la benedicció dels tradicionals panets beneïts de Sant Antoni, que van ser distribuïts a tots els fidels que participaren en la celebració i als qui acudiren al santuari durant tota la jornada. En total es van beneir i distribuir 2.224

panets del sant.

El bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta, va participar en els actes en honor a sant Antoni presidint l'Eucaristia el matí del 13 de juny al pati exterior de la residència i Centre de Dia Sant Antoni de Pàdua, de la Fundació Adesma. L'esmentada instal·lació ocupa l'antic edifici del col·legi Major Sant Antoni de Pàdua dels pares franciscans. La celebració religiosa esdevingué alhora l'acte d'inauguració i benedicció de la remodelació d'aquest espai d'oci i d'esbarjo residencial. (J.C.)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilitat@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

Número 200 del Full de la parròquia de Llardecans

LLARDECANS.— El Full informatiu mensual de la parròquia de l'Assumpció de Maria de Llardecans (Segrià) i arxiprestat de les Garrigues/Baix Urgell, ha editat el número 200 corresponent al mes de juny. Amb humilitat i fidelitat, l'informatiu ha estat un vehicle d'informació i de formació en la fe dels veïns de Llardecans. Amb motiu d'aquest número 200 s'ha editat un especial commemoratiu. (C.C.)

Tarragona

Acte acadèmic d'homenatge a Joan Pau II

■ Professors d'història i de teologia van analitzar el llegat de l'anterior Pontífex

TARRAGONA.— L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós (Insf) de Tarragona va celebrar el divendres 17 de juny un acte acadèmic d'homenatge a

Joan Pau II, en el marc del paranimf del Seminari Pontifici, presidit per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i amb l'assistència d'un nodrit grup de persones.

Sota l'enunciat de *La recepció del Magisteri del papa Joan Pau II*, un pomell de professors de teologia i d'història de l'Església, des de diferents angles, van analitzar de forma abreujada però concisa l'insigne i gairebé inabastable personalitat del Pontífex recentment traspasat. En definitiva, un únic acte acadèmic al voltant del pensament teològic i pastoral dels documents del pontificat del papa Joan Pau II, a través del qual es va fer referència a les encíclics, les exhortacions i les cartes apostòliques.

La primera ponència va anar a càrrec de Manuel Maria Fuentes, titulada *Semblança biogràfica del papa Joan Pau II*. Va remarcar aspectes com ara el fet de no ser un papa italià, la seva forta personalitat comunicativa i mediàtica o els signes ecumènics envers les altres Esglésies. En la vessant internacional, el ponent va abordar el missatge de Joan Pau II, en el sentit que «l'Església no és una tercera via al comunisme o al capitalisme, sinó que l'Evangeli dona un sentit últim i definitiu, més enllà de les diferències ètniques i ideològiques».

Mn. Norbert Miracle va parlar sobre *El pensament filosòfic i teològic del Magisteri del papa Joan Pau II: diàleg fe i raó*. Va dividir per grups d'afinitat les encíclics proclamades pel Pontífex i va considerar la *Redemptor hominis* com a punt de partida de totes les altres encíclics. «Fou l'encíclica programàtica del seu prolongat ministeri, de les altres catorze i també un punt d'arribada», va esmentar Mn. Miracle.

Sota l'enunciat d'*Els ensenyaments de moral social i bioètica del Magisteri de*

Joan Pau II, Mn. Josep M. Gavalda va manifestar que el magisteri de Joan Pau II «és el fruit de la reflexió aprofundida i actualitzada del Concili Vaticà II davant de les noves problemàtiques que la humanitat afronta». Més endavant va dir que aquest Magisteri «ha estat una preocupació constant per l'home, reflex de l'amor sol·lícit i maternal d'una Església que se sent servidora de la humanitat».

orígens polonesos, «on conviuen altres religions cristianes».

En referència a l'encíclica *Ut unum sint* i a la pregunta plantejada pel Papa de com poder exercir el ministeri, «és una pregunta cabdal envers el ministeri petrí, essencial per a qualsevol catòlic». Va destacar així mateix la insistència del Papa en el repte de la comunió entre les Esglésies «no com una estratègia, sinó com a resposta a la mateixa voluntat de Crist».

Norbert Miracle i Rafael Serra, durant la seva intervenció.

Doctrina sobre l'Eucaristia

La quarta ponència va ser presentada per Mn. Rafael Serra, el qual es va referir a la doctrina del Papa sobre l'Eucaristia, que esdevé una mena d'herència en el seu pontificat, amb molts documents que expliciten aquest misteri. A través de l'Eucaristia, Joan Pau II determina una pregària, una forma de ministeri i un estil pastoral, «puix sense l'Eucaristia no seríem Església. Aquesta obré una via de comunió amb les Esglésies de l'orient cristià», va reflexionar Mn. Serra.

La següent intervenció va venir protagonitzada per Mn. Armand Puig, director de l'Insf, que va desenvolupar el tema *Ecumenisme i diàleg interreligiós*. Fonamentà la sensibilitat ecumènica mostrada per Joan Pau II en la procedència dels seus

Va tancar l'acte acadèmic l'arquebisbe Jaume Pujol, en parlar de *La projecció pastoral del Magisteri del papa Joan Pau II*, tot indicant que «en Joan Pau II es donava una síntesi harmoniosa entre acció i contemplació». Posteriorment es va referir a la idea que Joan Pau II va tenir present des del primer dia: «La introducció de l'Església en el tercer mil·lenni.» En va destacar també la defensa de la veritat sobre l'home, tot afegint que «el pensament antropològic de Joan Pau II —la veritat sobre l'home— troba la seva expressió més decidida i ferma en l'estimació per la vida humana fins al punt que la seva doctrina filosòfica i teològica pot definir-se com un autèntic evangeli de vida».

Joan Boronat

Fotos: Joan Boronat

La parròquia de Sant Joan de Reus restaura un vitrall

REUS.— La parròquia de Sant Joan de Reus ha estrenat recentment la restauració d'un dels 17 vitralls amb què havia comptat l'església d'estil neogòtic, situada al carrer Prat de la Ribà. Es tracta d'una obra del que fou reconegut artista Darius Vilàs, feta als anys trenta del segle passat pel vitral·ler Josep M. Bonet, a Barcelona.

El vitrall, molt estilitzat com correspon a l'estil arquitectònic, representa les figures de sant Pere —el príncep dels apòstols i patró de Reus— i de sant Jordi, patró de Catalunya. Es troba ubicat damunt de la capella de la Mare de Déu de Montserrat, la Moreneta, i la seva restauració és obra de Xavier Bonet, justament fill de Josep M. Bonet, que va col·laborar amb Darius Vilàs. La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat també ha col·laborat directament en la restauració.

Aquest vitrall, ara restaurat, ja havia estat col·locat al seu lloc el 1931, abans que acabessin les obres de construcció de l'església. Durant la guerra «van ser destruïts els altars i es va recórrer al arquitecte municipal, Josep Simó, perquè salvés el vitrall», explica el rector de Sant Joan, Mn. Isidre Torremadé. (J.B.)

Millores a la talla de la Mare de Déu de la Llet de Vilaplana

VILAPLANA.— L'Ajuntament de Vilaplana i la parròquia de Santa Maria s'han posat d'acord per procedir a la restauració de la talla romànica de la Mare de Déu de la Llet, que es conserva al temple parroquial. Les previsions fan suposar que els treballs de restauració podrien estar enllestits el proper mes de setembre, quan se celebra el patronatge de la Mare de Déu de la Llet.

La talla data del segle XIV i és, per tant, de transició cap al gòtic. Els anys 1919 i 1940 va ser objecte de dues restauracions desafortunades que van desfigurar la imatge primitiva. Amb l'anunciada actuació s'eliminarà la policromia posterior a l'original, es consolidarà la fusta i es reintegraran els elements perduts. La restauració anirà a càrrec de l'artista tarragoní Eustaqui Vallés i costarà uns 3.000 euros, que subvencionarà en part la Diputació de Tarragona.

D'altra banda, l'Ajuntament i la parròquia també han encarregat al mateix restaurador la consolidació de la imatge mariana que fins al juny del 2003 presidia la façana de l'església. El deteriorament de la talla n'impedeix establir amb exactitud l'any de la creació, per bé que s'estima com a molt probable poder situar el seu origen entre els segles XV i XVI. (J.B.)

L'arquebisbe recorda que el matrimoni entre home i dona és el fonament de la família

TARRAGONA.— Durant una reunió mantinguda amb els responsables de les escoles de titularitat diocesana, l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va parlar sobre la manifestació que va tenir lloc a Madrid com a protesta per la llei de matrimonis de persones del mateix sexe. En aquest sentit, l'arquebisbe es va adreçar a l'esperit de la nota de la Conferència Episcopal Tarraconense del 14 de novembre del 2004, segons la qual «el matrimoni, entès essencialment com a unió d'home i dona, és el fonament de la família i l'espai natural de l'educació dels fills». I va afegir, aprofundint en la

mateixa nota, que «això no significa menystenir les persones, totes mereixedores de respecte i de comprensió en les seves diverses situacions». Caldria que els legisladors haguessin cercat —com han fet altres països— fórmules que garantissin la protecció del veritable matrimoni i, al mateix temps, preveïessin altres realitats.

Sobre el tema de la participació en la manifestació de Madrid, el prelat va recordar que manifestar-se és un dret reconegut als ciutadans per la vigent Constitució espanyola. I que cal exercir-lo especialment quan hi ha causes justes com aquesta. (C.C.)

Tortosa

Festivitat de santa Maria Rosa Molas

■ El bisbe va encoratjar les germanes de la Consolació a continuar el carisma de la fundadora

JESÚS-TORTOSA.— Les germanes de la congregació de Nostra Senyora de la Consolació de Tortosa es van vestir de festa per celebrar la seva fundadora, l'11 de juny. El temple de la casa mare que té la congregació a Jesús, Tortosa, es va omplir de fidels, amics, benefactors i beneficiaris de l'obra que duen a terme, seguint el carisma de Maria Rosa Molas i Vallvé, les germanes de la congregació de Nostra Senyora de la Consolació.

La celebració va acollir un gran nombre de fidels.

L'Eucaristia la va presidir el bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas i Viñals, el qual, ple de goig, va encoratjar les germanes a continuar el carisma que els va deixar la fundadora i que és un dels molts camins per seguir Jesús i portar-lo a tots i cadascun dels germans que viuen al nostre costat.

Ancians de l'Hospital de la Santa Creu, del mateix Jesús-Tortosa, ancians de la Residència Diocesana Sant Miquel de Tortosa, ancians de la Residència de Mo-

rella, Castelló, amics, benefactors, altres beneficiaris, un gran nombre de germanes de la congregació, les novícies que ja han retornat de Granada, on han estat aquest darrer curs, una germana del Consell General, vint-i-un sacerdots, un diaca permanent i Mons. Xavier Salinas van honorar aquella que va inspirar a la ciutat de Tortosa, i més en concret a l'Hospital de la Santa Creu de Jesús, el carisma que anima en el seguiment del Crist les germanes escampades per Europa, Àfrica, Amèrica

i Àsia. Tota la litúrgia eucarística va estar animada per un esperit d'agraïment a Déu pel do de santa Maria Rosa, de qui l'esglé-

sia de la casa mare guarda les despulles, i també un sentiment de família entre tots els assistents.

Els cants de la celebració van ser trets de les diferents composicions de germanes de la congregació que han cantat i canten el seu carisma, la seva fundadora i des d'aquí Jesucrist, el centre de la seva vida i vocació. Germanes de diferents comunitats de la ciutat tortosina i dels seus voltants i ancians de les diferents residències que elles dirigeixen van participar d'una manera activa en l'Eucaristia.

«Afegiu a nostra rosa vostres pètals de virtut», repetició dels gojos que va compondre per a la santa un compatriota reusenc, va ser la darrera petició que en l'acció de gràcies de la litúrgia tots van repetir.

Víctor-Manuel Cardona

Trobada d'arxiprestos al santuari de Loreto

LORETO.— Convocats per Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, el seu Consell Episcopal, i els arxiprestos de la diòcesi tortosina es van reunir els dies 13 i 14 de juny al santuari de Loreto, a Tarragona. La reunió tenia com a finalitat reflexionar sobre la missió dels arxiprestos en la pastoral diocesana i l'aplicació del pla pastoral *Acompanyar les famílies*.

La ponència marc de tota la trobada va anar a càrrec del bisbe de la diòcesi, que va parlar d'*Arxiprestos per a una acció eclesial de comunió i missió*. Fonamentant-se en el fet de «com més necessari és impulsar i enfortir l'acció evangelitzadora de l'Església, més necessari és promoure i alimentar-ne la unitat». La xerrada del bisbe va anar aprofundint en la comunió eclesial com a primera manifestació de la seva missió, camí que neix de la unió amb Crist, que és la identitat del cristià.

Des d'aquesta perspectiva el bisbe Salinas va enunciar dimensions de l'acció de l'arxiprest, com a animador i líder de la comunió eclesial: servei a favor dels preveres, servei de comunió amb el Crist i per Ell amb els germans, servei d'animació pastoral, servei d'atenció personal, servei de corresponsabilitat diocesana i servei que apropa el ministeri episcopal a les comunitats.

Per concretar aquests serveis i posar fil a l'agulla, el bisbe va concretar les actituds en què s'ha de fonamentar l'arxiprest: ser i sentir-se seguidor d'Aquell que va venir a servir, amb capacitat de congregar, amb valor per impulsar, amb la força de l'Esperit, amb temps per als altres i amb estima de l'Església diocesana.

«La millor manifestació de la comunió eclesial és la missió», va dir per acabar Mons. Salinas, i després va oferir unes pautes per al treball i la reflexió personal i

de grup. El silenci i la pregària van acompanyar i ajudar la feina que se'ls havia encomanat.

A la tarda en els grups es va dialogar sobre els diferents aspectes que el bisbe diocesà havia enunciat. En primer lloc sobre els camins per avançar en la consciència i l'exercici del l'arxiprest com a servidor de la comunió presbiteral. En un segon moment hi va haver un diàleg sobre els camins per avançar en la consciència i l'exercici de l'arxiprest com a servidor de

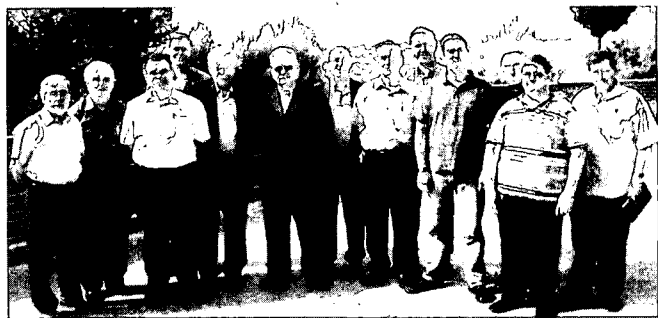

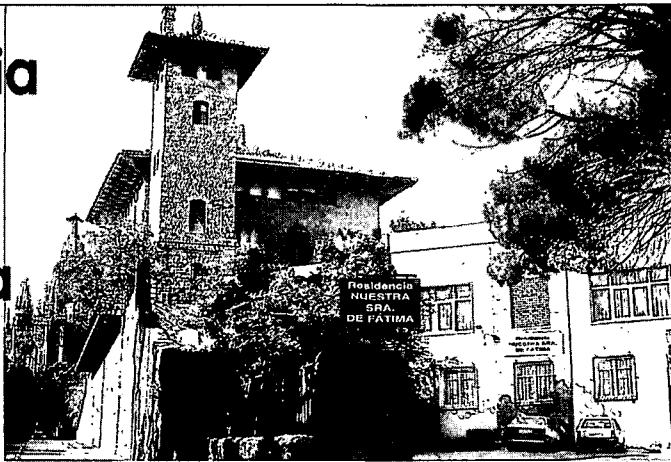
Foto de grup dels assistents a la trobada.

la comunió pastoral. La darrera trobada de diàleg va servir per concretar les prioritats imprescindibles en el caminar diocesà.

L'Eucaristia i les vespres comunitàries van ajudar a centrar tot el treball del dia en el Senyor que és el protagonista i el veritable impulsor de la vida de l'Església i de la diòcesi tortosina.

La jornada del dimarts també va ser plena. Es va iniciar amb l'eucaristia i laudes presidits per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol. Per a aquesta jornada també hi havia invitats alguns delegats diocesans: de Catequesi, de Joventut, de Litúrgia, de Pastoral de la Salut i de Càritas. El treball va ser presentar propostes per executar el Pla Pastoral Diocesà *Acompanyar les famílies*, que va exposar la Delegació Família i Vida. La Delegació d'Apostolat Seglar i el consiliari d'Acció Catòlica van presentar el Pla de Formació d'Adults que el bisbe va oferir com a eina per al treball dels grups de tota la diòcesi. (V.M.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Barcelona

Per la continuïtat de l'essència cartoixana a Catalunya

TIANA.— Amb el desig d'afavorir la continuïtat de l'essència i la vida cartoixana, es va tancar el 8 de maig passat a Tiana el XXIII Congrés Internacional sobre la Cartoixa. La trobada va permetre estudiar i donar a conèixer de manera multidisciplinària una part del patrimoni cultural i religiós cartoixà atresorat, al llarg de 800 anys, en la que va ser l'antiga Província Cartoixana de Catalunya.

Mons. Joan Carrera va assistir a una de les sessions del congrés.

El XXIII Congrés Internacional sobre la Cartoixa, organitzat per la revista *Analecta Cartusiana*, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tiana i el SPAL de la Diputació de Barcelona, va aplegar del 5 al 8 de maig a Tiana els millors estudiosos i especialistes d'arreu del món sobre diversos camps del saber. La trobada ha permès fer notables aportacions al coneixement de l'espiritualitat, la litúrgia i les devocions cartoixanes. També ha contribuït a ampliar el saber sobre aspectes relatius a l'organització interna de l'orde, especialment pel que fa a la relació de la Gran Cartoixa amb la Província de Catalunya, a

la seva organització territorial i econòmica, als seus historiadors importants del passat i a la seva influència sobre altres ordes religiosos.

En un dels aspectes que més s'ha aprofundit, el congrés ha brindat una panoràmica general sobre les característiques i l'evolució de l'arquitectura cartoixana i ha donat a conèixer les intervencions més recents adreçades a la conservació i restauració que s'han portat a terme en diversos monestirs de la Província: Scala Dei, Vallparadís, Valldercrist, Montalegre, Las Fuentes, Aula Dei i la Concepció. També s'han presentat les previsions de rehabilitació per al futur, alhora que s'han constatat els perills que amenacen aquest ric patrimoni arquitectònic. «Un dels grans reptes de futur —assegura Raquel Lacuesta, codirectora del Congrés— és conscienciar les institucions públiques i privades, i els ciutadans en general, d'aquesta situació, amb la finalitat de garantir la continuïtat d'aquest patrimoni.»

tació per al futur, alhora que s'han constatat els perills que amenacen aquest ric patrimoni arquitectònic. «Un dels grans reptes de futur —assegura Raquel Lacuesta, codirectora del Congrés— és conscienciar les institucions públiques i privades, i els ciutadans en general, d'aquesta situació, amb la finalitat de garantir la continuïtat d'aquest patrimoni.»

Aportacions singulars

Durant els quatre dies que va durar el congrés es van tractar molts temes, des de perspectives ben diverses, i es va aprofun-

dir a bastament en dades inèdites sobre la història, l'economia, i el patrimoni artístic i arquitectònic de les cartoixes d'aquesta demarcació. Com a aportacions singulars, van destacar, d'una banda, l'estudi que mostrava l'intent de fundació de dues cartoixes en terra aragonesa —Huesa del Común i Sarrión— per part del rei Jaume II a principis del segle XIV, i de l'altra, la presentació per primera vegada d'una cartografia molt completa i inèdita de les cartoixes de la Província.

Tot i les aportacions realitzades, una de les conclusions de la trobada ha estat la necessitat d'incrementar els estudis sobre temes cartoixans, «per tal de posar-nos al dia i donar a conèixer el llegat cultural d'un dels ordes monàstics més importants i, alhora, el més desconegut», afirma Lacuesta. En aquest sentit, l'organització de la trobada va expressar el seu desig d'afavorir la continuïtat de l'essència i la vida cartoixanes des de tots els àmbits de la societat. També es va insistir en la necessitat de posar tots els mitjans a l'abast per conservar totes les cartoixes habitades actualment. «Ens dol de manera especial —conclou Raquel Lacuesta en nom de tots els organitzadors— el recent tancament de la cartoixa de Jerez i és per aquest motiu que des de la nostra parcel·la reivindicuem la pervivència de la cartoixa de Montalegre, en el seu ambient monàstic i amb el seu entorn natural intacte, pel bé social, ecològic, cultural i humà que aporta i que pot seguir aportant al llarg del nou mil·lenni.» (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminari Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomin	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolívia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 €
facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 €
facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER
per 350 €

PER A INFORMACIÓ i
DONATIUS adreceu-vos
a les Delegacions
Diocesanes de Missions
de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
<http://www.arqbcn.org>

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
<http://www.arquebisbattarragona.org>

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
<http://www.bisbatlleida.org>

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
<http://www.bisbatgirona.es>

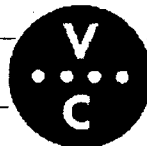
25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619
<http://www.bisbatsolsona.org>

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
<http://www3.planalfa.es/obtortosa>

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
<http://www.bisbatvic.com>

Vida Creixent

El consiliari diu...

Pensem en la convivència

Comença el temps de calor i és un temps en què la gent vol descansar, estar fresc i viure una mica en pau. De vegades, en aquest temps, costa més «viure junts» en la família. Les vacances, els viatges, el malestar d'anar d'un lloc a l'altre fan que, en el nostre interior, apareguin actituds que hauríem de corregir com ara l'egocentrisme, l'orgull, la desconsideració envers els altres...

Per això, en aquest article m'agradaria parlar de la convivència. Conviure vol dir saber relacionar-se els uns amb els altres. Aquesta relació mútua pot ser agradable i positiva, però també pot ser una relació desagradable. A mi m'agradaria parlar més en sentit positiu.

Totes les persones som diferents. Som irrepetibles. Per tant, hem de fer un esforç d'adaptació i evitar la confrontació.

Això ens exigeix el respecte profund a la dignitat personal de cada ésser humà. Tots som fills de Déu i hem rebut aquesta dignitat com un gran do i, per part nostra, l'hem de respectar a tothom.

Per conviure hem de ser tolerants. La tolerància ens porta a ser respectuosos amb les opinions dels altres, encara que no les entenguem. Ser tolerants vol dir tenir un gran respecte a la persona en la seva dignitat, en la seva consciència i en la seva llibertat.

Per conviure hem de ser comprensius. Comprendre és posar-se al lloc de l'altre. Per tant, és conèixer i entendre la seva manera de ser, de pensar i d'actuar. És tenir en compte la llibertat, la personalitat i el criteri de l'altre. Als que som grans ens acompanya tot el que hem rebut en la nostra infància, adolescència i tota la formació personal.

Pensem com seríem, si durant la infància i la joventut no haguéssim conegut l'escalf de l'amor. Per tant, per conviure hem de ser molt pacients i hem d'estar atents a les situacions de cadascú.

Hem de ser acollidors. Per a mi, l'acolliment no és només l'acte extern d'acollir amb amabilitat, sinó més aviat el sentit de lliurament i de servei que Jesucrist ens fa conèixer en l'acte de rentar els peus en el Sant Sopar i el seu lliurament per complir la voluntat del Pare en la creu.

Un acolliment que vol dir hospitalitat i posar-nos al servei dels altres.

Si volem ser persones de convivència, hem de ser portadores de pau. Vivim en una societat plena de discòrdies, de vegades, fins i tot en les nostres famílies. Siguem portadors de pau. Si nosaltres, persones grans, guardem serenitat, si som equànimes, si no ens enfadem, segur que serem sembradors de pau.

Els que som de Vida Creixent hem de pensar que el

jovent, fills o néts, ens miren amb lupa i hem de cuidar totes les nostres expressions, i procurar ser correctes i evitar totes les expressions banals. Cuidem en tots els sentits les nostres famílies: néts i altres, i evitem allò que pugui ferir les oïdes i que les nostres actituds siguin sempre rectes.

La convivència ens demana ser persones caritatives, estimant de veritat.

Conviure demana que dins del grup de Vida Creixent ens sapiguem acompanyar i això ens demana una gran disponibilitat per part nostra. Les diverses persones que ens trobem en les reunions ens hauríem de sentir cada vegada més vinculades.

Acompanyar és fer l'esforç de construir uns grups vius, més que unes estructures materials. Vol dir fer l'esforç d'inserir-nos en la vida i fer descobrir la crida de Déu Pare, que ens anima a viure la fraternitat i la solidaritat amb els germans i alliberar-nos de moltes esclavituds.

Per tant, convivència vol dir acollir, però, sobretot, acompanyar. Aquest estar junts amb els altres només es pot fer vivint la fe d'una manera senzilla i concreta, que ens faci treballar pel bé comú.

Jaume Serrano i Vidal

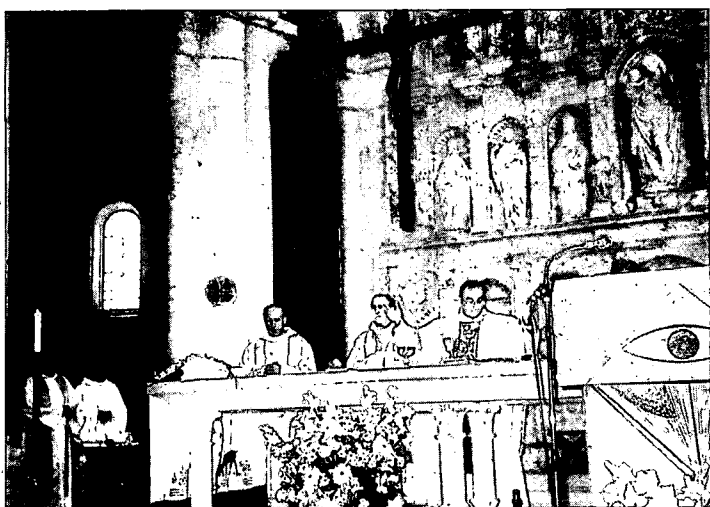
Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

XIX Trobada Interdiocesana de Vida Creixent

El 19 de maig, al voltant de les 11 del matí, van començar a arribar els 30 autocars de Vida Creixent a Poblet. Quin bé de Déu de gent va omplir l'esplanada del monestir! Quina alegria i quin xerroteig de persones i ocells van omplir el silenci habitual d'aquest entorn! El dia era radiant, un sol brillant, un cel blau, les vinyes i els arbres verds, la terra rogenca... Celebràvem la nostra festa!

Després de les salutacions i dels retrobaments, els grups van entrar dins del monestir per fer una visita guiada. Vam visitar les estances més importants: el pati del Palau Reial, la Sala Capitular, el claustre i l'església amb el retaule de Damià Forment i les tombes reials i altres espais que ens van apropar a la nostra història i al nostre art i ens van fer entreveure l'espiritualitat de la vida monàstica.

Després, ja a l'església, va començar l'Eucaristia. Va estar presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat i concelebrada per l'abat

Dos moments de la celebració eucarística presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

parlar de l'esperança, tema que serà el que aprofundirem l'any vinent.

En sortir de l'església vam marxar cap al restaurant. Com que érem tants, 1.300, hi va haver uns quants grups que van haver d'anar a un menjador separat del menjador gran. Va ser una llàstima, però és difícil trobar un lloc tan gran per cabre-hi tots. Aquest any vam tenir la companyia, a part de l'arquebisbe de Tarragona, d'Anna Simó,

ralment, els coordinador i consiliari interdiocesans, Antoni Bosch i Mn. Jaume Serrano, així com els nostres coordinadors i consiliaris de Vida Creixent de Catalunya, Balears i Andorra. Aquests hi són sempre!

Mons. Jaume Pujol va beneir la taula i, al final del dinar, van fer uns petits parlaments l'alcalde del Pla de Santa Maria, el regidor de l'Espluga, el coordinador interdiocesà i la consellera.

Després hi va haver un breu recital de

cançons catalanes: *La Moreneta*, *Paraules d'amor*, *El cant dels ocells*, *Boig per tu...* i es va acabar amb *L'hora dels adéus*.

Finalment, vam agafar els autocars i vam donar gràcies per aquest dia passat i compartit amb fe i joia amb tota la nostra gent.

Un altre any, tots junts! Gràcies, Senyor! I fins l'any que ve.

M. F.

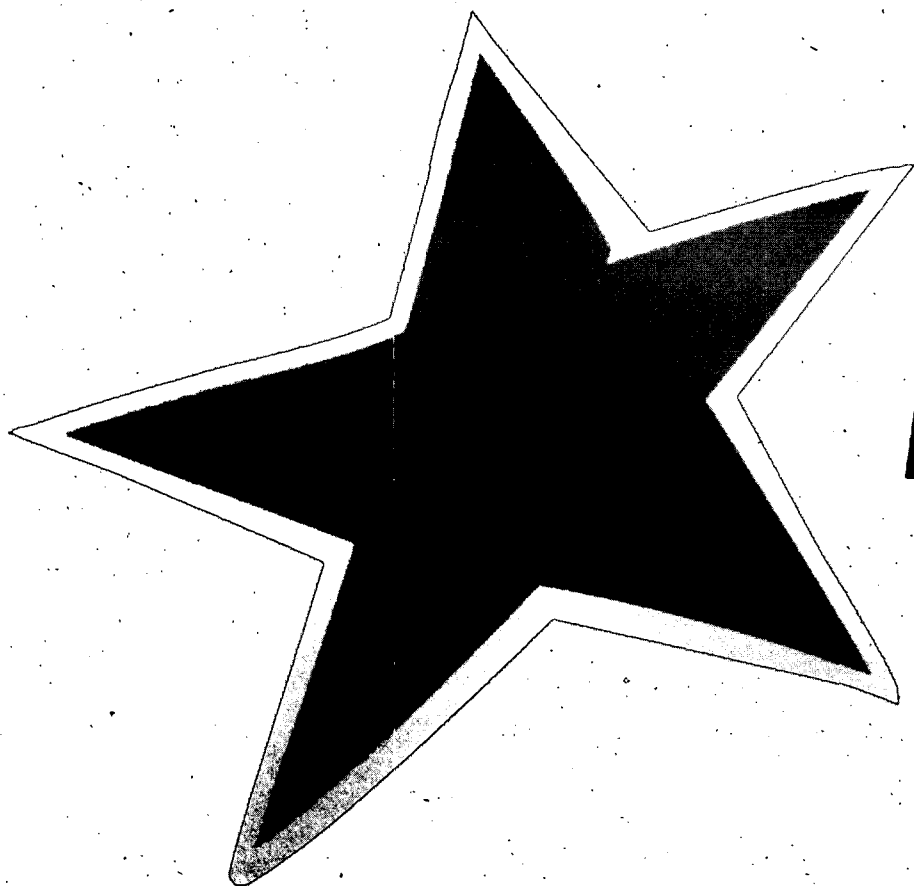
El dinar de germanor va tenir lloc a l'Hostal del Senglar a l'Espluga.

de Santa Maria de Poblet, P. Alegre, el nostre consiliari interdiocesà, Mn. Jaume Serrano i els consiliaris de Vida Creixent dels bisbats de Catalunya. Aquest espectacle únic de l'església plena de gom a gom, vivint la fe en comunitat, resant i cantant tots alhora, superava amb escreix la bellesa de les naus i del retaule, il·luminats per totes les llums i el sol que entrava per les vidrieres. L'arquebisbe, en l'homília, va

consellera de Benestar i Família i la dels alcaldes de Vimodí, l'Espluga de Francolí, el Pla de Santa Maria, Cabra i Figuerola, que van ser de gran ajuda per als organitzadors de la trobada, i també van estar presents altres personalitats com Montserrat Coll, delegada d'Afers Religiosos de Catalunya, el vicepresident de la Diputació de Tarragona i el secretari del Consell de la Gent Gran, diputats, i, natu-

Temari del curs 2005-2006

El curs vinent treballarem l'esperança. El P. Roma, jesuïta, ha estat qui ha escrit el text amb el títol *L'esperança, una manera de viure*. Extraïem un paràgraf de la introducció que ens pot ajudar a veure el contingut el llibre: «I, anant ja als temes del llibre, presentem en primer lloc una breu descripció del que podria ser l'esperança, que va molt més enllà del caràcter d'una persona. El segon tema és la clau d'interpretació d'allò que Jesús en digué "el Regne", la missió a la qual es va sentir cridat a ensenyar-nos i a fer-nos-el viure. I, a partir d'aquest moment, els altres temes van estenent la seva mirada sobre aquelles situacions que abracen la nostra vida cristiana: la nostra imatge de Déu, la conversió, la reflexió sobre la societat i la religió. I acabem el temari com el vam iniciar: tornant a assaborir què és l'esperança, com es viu. El testimoni d'uns homes i dones d'esperança ens hi pot ajudar.»

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

 **principat
ràdio**

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Què has de fer si et trobes una tortuga encallada a la platja

■ El CRAM es dedica a la recuperació d'animals marins, a la investigació i a l'educació

Durant l'any passat el Centre de Recuperació d'Animals Marins va assistir 46 tortugues marines, 41 cetacis i tres exemplars de tauró pelegrí, a més de dues rajades i diversos exemplars d'aus. L'activitat humana posa en perill la supervivència d'aquests

éssers vius que tenen a la costa catalana el seu hàbitat. Precisament, els mesos de juny i juliol són els de més assistències, per això el CRAM insta a trucar al 112 per salvar a temps qualsevol animal que es trobi en perill.

El 18 de juny passat va ser capturada al delta de l'Ebre per un pescador la primera tortuga viva de l'estiu. Quan va arribar al centre de Recuperació d'Animals Marins de la Fundació CRAM es va comprovar que es tractava de Filemón, una tortuga que havia estat alliberada també al delta de l'Ebre el novembre passat segons el programa «Torna a casa» que realitza aquesta fundació cada tardor. D'això es dedueix que ha passat l'hivern al mateix lloc, en una mena d'hivernació. Filemón està actualment en observació a causa de l'anèmia que se li ha trobat.

Pitjor sort ha patit la tortuga anomenada SuperLópez. Va ingressar al centre al juny en un estat tan greu que va haver de ser reanimada. Va ser capturada per una xarxa, després d'haver rebut l'impacte d'una embarcació que li va produir ferides molt greus a la closca. Un dels talls li va seccionar la columna vertebral i per tant té paralitzades les aletes posteriors, però pot continuar nedant. Encara que la seva evolució ha estat espectacular, de moment, SuperLópez no podrà abandonar el Centre.

Segons un conveni signat amb el Departament de Medi Ambient el 2001, com a resultat del traspass de competències del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, aquest delega en el CRAM les funcions de salvament i recuperació dels animals marins protegits que arriben a les costes catalanes. L'exercici d'aquesta responsabilitat ha promogut l'establiment d'una xarxa (contacte directe amb confraries, clubs nàutics, Guàrdia Civil, Policia Local, Salvament Marítim, etc.) capaç de fer operatiu el rescat de qualsevol animal que aparegui al litoral català. També s'ha

dut a terme una intensa campanya d'informació entre els pescadors de palangre.

Durant el 2004 hi ha hagut menys proporció de tortugues ingressades a causa de la interacció pesquera: mentre que el 2003 va ser del 60%, l'any passat van ser assistides per aquesta causa menys d'un 40%.

cis del litoral mediterrani català. Es planteja com una actuació a llarg termini perquè la problemàtica en què se centra necessita un seguiment i un estudi continuat.

Una altra de les campanyes que l'entitat duu a terme durant l'any és l'anomenada «Ajudem-la» centrada en el rescat i

recuperació de les tortugues marines. Per això fa de forma continuada diverses actuacions encaminades a la informació dels pescadors i a la sensibilització del públic en general. Tornant al port, els vaixells de palangre col·laboradors de la campanya comuniquen al CRAM el nombre i la mida de les tortugues que han capturat accidentalment i estan ferides. Els voluntaris repartits al llarg de tota la costa catalana o bé l'equip veterinari les recullen i són dutes al Centre. Un cop allà són explorades per fer-ne el diagnòstic, se'n determina el tractament mèdic o

se'ls intervé quirúrgicament per a l'extracció de l'ham. Després de la recuperació, els animals són alliberats i tornats al mar. La campanya acaba a la tardor amb un alliberament de tortugues popular («Torna a casa»).

Però no només els pescadors poden contribuir al bon estat de les espècies marines. Cadascú, individualment també té el seu paper. Si aquest estiu vas a la platja i t'hi trobes un dofí, una tortuga marina o un tauró encallats a la sorra o bé nedant molt a prop de la costa, el CRAM només indica que facis una cosa: truca immediatament al 112 (el telèfon d'emergències de la Generalitat, obert les 24 hores del dia, els 365 dies de l'any). Ells contactaran de seguida

amb els tècnics especialitzats del CRAM, que es posaran en contacte amb tu per donar-te instruccions mentre no arriben. «La vostra ajuda és imprescindible per arribar a temps per salvar un animal. Per això, cal que tots actuem de manera ràpida i decidida», diuen des de l'entitat.

Cursos d'estiu

La tercera setmana de juliol el CRAM impartirà un curs intensiu sobre *Clínica i conservació dels animals marins: tortugues, mamífers i aus*. Aquesta serà la sisena edició del curs d'estiu del CRAM que ja es comença consolidar com un referent dins de la formació pràctica dels futurs veterinaris i biòlegs marins. Més de 100 estudiants procedents de la península, d'Europa i de Sud-amèrica ja han fet aquest curs que combina classes teòriques amb les pràctiques.

Igualment, els propers 15, 16 i 17 de juliol es farà la primera edició del nou curs de biologia marina del CRAM. El curs compagina sessions teòriques d'identificació i biologia de les espècies del litoral amb immersions guiades per biòlegs submarinistes. La finalitat del curs és aconseguir que els assistents descobreixin i entenguin les relacions entre els organismes que els acompanyen en les seves immersions a la vegada que s'inicien en unes pautes d'immersió més respectuosa amb el medi marí. Aquest curs es repetirà de manera periòdica.

Consuelo Chaves Mejuto

CRAM
C/CAMÍ RAL, 239
08330 PREMIÀ DE MAR
TEL. 937 524 581
FAX 937 525 710
www.cram.es

Algunes de les accions que fa el CRAM durant l'any.

Des de l'organització consideren que aquesta disminució es deu, sobretot, al canvis en els hàbits del pescador.

La col·laboració dels pescadors i usuaris del mar, en general, és fonamental per a la protecció d'aquestes espècies. Precisament, el CRAM torna aquest estiu, que és quan més tortugues hi ha a la costa, a demanar l'ajut dels professionals del mar perquè facin arribar a l'organització les dades dels avistaments de dofins i d'altres espècies marines (tortugues, taurons, peixos lluna, etc.) que observen durant la seva estada al mar. Aquest projecte es diu «Mar de dofins» i va néixer amb la finalitat de posar fi al desconeixement social que hi ha sobre la majoria de les poblacions de ceta-

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Jornada per conciliar vida laboral i familiar

■ El GEC va convidar el president de la Comissió per a la Racionalització dels Horaris

BARCELONA.— La dificultat per conciliar la vida familiar i laboral és el pa de cada dia de moltes llars del nostre país i acaba repercutint en la salut física i psíquica de tots els seus membres. A l'estrès i l'ansietat que experimenten molts pares i mares quan s'adonen frustrats que no poden arribar a tot arreu, s'hi afegeix l'abandonament i la manca de referents de molts infants entre els 9 i els 10 anys que viuen en soledat les hores posteriors a la sortida de l'escola. És la generació coneguda com els «infants de la clau».

Els horaris irracionals que governen el nostre dia a dia no ho posen gens fàcil a una nova generació de pares i mares que tenen moltes dificultats reals per tirar endavant un projecte de família. Jornades laborals que s'allarguen més del compte sense que això es tradueixi en una productivitat més gran; reunions que es convoquen a hores intempestives; dinars de treball que acaben a les cinc de la tarda; espais televisius que es programen a altes hores de la nit... L'Estat espanyol és un cas únic dins del marc de la Unió Europea pel que fa a horaris i hi ha una comissió que vol posar-hi remei: la Comissió Nacional per a la Racionalització dels Horaris Espanyols i la seva Normalització amb els altres països de la Unió Europea.

El seu president, Ignacio Buqueras, va ser a Barcelona el 20 de juny passat per participar en la Jornada de Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal, organitzada pel GEC (Grup d'Entitats Catalanes de la Família). Fill de Reus però resident a Madrid des de fa una bona colla d'anys, Ignacio Buqueras va oferir una roda de premsa per parlar sobre la necessitat d'adaptar-nos als horaris europeus i, a la tarda, va insistir novament en el tema en la seva ponència *Normalització dels horaris espanyols amb la resta de països de la UE*.

«Ja és hora que els nostres polítics toquin de peus a terra i que es preocupin

pels problemes de la família», va dir Ignacio Buqueras davant dels mitjans de comunicació. I per això va advocar per una jornada laboral que es basi en la lògica europea i que doni més importància a la productivitat que al conjunt d'hores que passem al lloc de feina. «L'Estat espanyol és un dels països amb menys productivitat per hores de treball», va dir Buqueras, convençut que «la productivitat no passa per una jornada més llarga sinó per una jornada més motivada i més ben dirigida». «La inoperància a determinades hores és radical», va insistir sobre aquest punt, i va demanar que els treballadors tinguem un horari flexible d'entrada i de sortida, que l'estona de descans al migdia duri entre tres quarts d'hora i una hora, i que entre les cinc i les sis de la tarda tothom hagi acabat les seves obligacions laborals.

Especialment significatiu és el cas dels organismes oficials de l'Estat espanyol, on tant els càrrecs públics com els seus equips finalitzen la jornada laboral a hores intempestives. «Això no passa al si de la Unió Europea», va aclarir Ignacio Buqueras, en el sentit que normalment no es convoquen reunions a la tarda o que les secretàries dels ministres pleguen a dos quarts de sis. «Ja és hora que al nostre país siguem més respectuosos amb els nostres col·laboradors», va sentenciar Ignacio Buqueras, en un missatge ben clar adreçat a les persones que ocupen càrrecs de res-

Ignacio Buqueras, a l'esquerra, amb Daniel Arasa, president del GEC.

ponsabilitat ja sigui a l'empresa privada o a les institucions públiques.

Sinistralitat laboral i accidents de trànsit

Més enllà de la dificultat per conciliar la vida laboral i la vida familiar, els horaris que regeixen el dia a dia acaben tenint conseqüències realment dramàtiques per al conjunt de la població, molt vinculades en aquest cas amb la manca d'hores de son. L'Estat espanyol és líder en sinistralitat a la feina, a casa i a la carretera. L'any passat, sense anar més lluny, es van comptabilitzar fins a 953.841 accidents per baixa laboral, amb 1.456 morts. Segons Ignacio Buqueras, això té a veure amb el fet que sopem tard, que mirem la televisió fins a altes hores de la nit i que no dormim prou hores. Per això la Comissió Nacional per a la Racionalització dels Horaris Espanyols demana que, de la mateixa manera que es fan campanyes a

favor de l'ús del cinturó o en contra de la ingesta de begudes alcohòliques, també es conscienciï la població sobre un tema tan important com és el de les hores de son.

«També els professors es queixen que els escolars arriben adormits a classe», va dir Ignacio Buqueras, i va convidar tot seguit a seguir la regla d'or: 8 hores per descansar, 8 hores per treballar i 8 hores per a la vida familiar i personal. «Dependrà de com organitzem les 24 hores de què disposem cada dia que serem més feliços i ens sentirem més realitzats», va acabar dient.

La Comissió Nacional per a la Racionalització dels Horaris Espanyols i la seva Normalització amb els altres països de la Unió Europea està formada per 83 persones de diferents organismes i, després de quatre anys de treball, espera que el 2009-2010 ja puguem tenir uns horaris més racionals, més europeus i més conciliadors.

Carme Munté

La consellera Anna Simó lliura els premis Família

Al llarg de la Jornada de Conciliació de la Vida Laboral, Familiar i Personal, organitzada pel GEC, es van lliurar els 10ns. Premis Empresarials i Institucionals Família. Anna Simó, consellera de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya, va ser l'encarregada de lliurar els guardons als premiats: el Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, amb el seu Pla Famílies, i l'empresa d'autopistes Abertis, amb el seu programa *Camins d'emoció*, van guanyar en la modalitat d'Acció Social Familiar. També l'empresa MRW va guanyar un premi d'Acció Social Familiar per programes continuats d'ajuda a les famílies.

D'altra banda, en la categoria de Conciliació de Vida Laboral i Familiar, els guardonats van ser l'empresa familiar José Sánchez Peñate, SA, de Las Palmas de Gran Canaria, que disposa de menjadors per als empleats i les seves famílies, d'escoles bressol, d'instal·lacions esportives... i la companyia química KH Lloreda, de Canovelles (Barcelona), que ha creat un «niu» per als nadons dels empleats, alhora que facilita la flexibilitat d'horaris.

Els altres guardonats van ser un anunci de Coca-Cola en què un jove exposa en una selecció de personal els valors de la seva mare que cerca feina (Premi Imatge de la Família) i l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès per la seva política d'habitatge social (Premi Institucional Família).

Foto: José Irún

La coral Alcover a Montserrat

MONTSERRAT.— Dirigida per M. Àngels Vàsquez Llorens, la coral Alcover va interpretar el 5 de juny passat a la basílica de Santa Maria de Montserrat l'obra *Salve Oh Celestial Regina*, de la prolífica autora catalana M. Teresa Llorens. El petit concert va tenir lloc després de la l'eucaristia solemne amb motiu del 10è aniversari del Concili Provincial Tarraconense. El mateix arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va felicitar personalment l'autora de l'obra i la va instar a continuar treballant des de la música al servei de l'Església catalana. (C.C.)

Testimonis

SARA VALCARCE
 (estudiant d'Humanitats)

El dissabte passat a Madrid va haver-hi una manifestació que va sortir de la plaça de la Cibeles fins a la Porta del Sol sota el lema «La família sí que importa». No sé quants devíem ser, però fèiem molt de soroll. Un brogit amb l'esperança que no es quedés a l'aire, sinó que arribés a orelles dels qui no hi volen sentir.

Estic convençuda que això ha deixat de ser un joc i cal prendre-hi partit. El dissabte va ser una avançada del que serà una lluita incansable fins que es respectin els valors de la dignitat de la persona. Home i dona, això sí que és matrimoni; així ho va voler Déu i així ho volem els centenars de persones grans i infants que vam cridar dissabte que la família sí que importa.

Tot i la calor, la gernació... i que n'hi havia que teníem exàmens, no ens vam voler perdre la manifestació perquè ho consideràvem just. Consideràvem més just estar lluitant per la veritable família que ballant a la Castellana. Però jo estic segura i penso amb esperança que el camí no està perdut, que no arribarem fins al punt de perdre la nostra humanitat, la nostra raó de ser, d'estimar, d'existir. No mentre continuem lluitant com vam lluitar dissabte.

M. ROSA RODRÍGUEZ
 (mare de família)

La decisió d'anar a la manifestació va ser molt senzilla: els valors de la persona, el respecte i la seva dignitat. El dissabte érem milers de persones, crec que un milió i mig, però de totes formes érem més si comptem les que s'hi van unir des de les seves diferents situacions i realitats. La manifestació no va ser cap atac, com s'ha volgut dir per alguns mitjans, al col·lectiu de gais i lesbianes. Simplement lluitem per una cosa que considerem justa: la dignitat i el veritable matrimoni.

Jo no puc desitjar-li la infelicitat a ningú, però, al seu torn, crec que hem d'anar a poc a poc i veure la necessitat existent per, a partir d'aquí, oferir solucions. Però sempre defensant el veritable matrimoni. L'ambient era agradable i pacífic. Tots estàvem pel mateix i teníem un mateix pensament, i això és bonic, ja que vam ser capaços d'estar junts sense discriminar ningú. Confio que puguem continuar defensant allò pel qual val la pena fer-ho i que els drets no es trepitgin així com així.

Conchi García

En defensa del model de família tradicional

El Fòrum Espanyol de la Família va organitzar a Madrid una manifestació contra la legalització del matrimoni entre persones del mateix sexe

MADRID.— «La família sí que importa» va ser el lema de la manifestació que va tenir lloc a Madrid el 18 de juny. Organitzada pel Fòrum Espanyol de la Família, més d'un milió i mig de persones van sortir al carrer per defensar el model de família

tradicional. D'aquesta manera, rebutjaven la nova llei de matrimoni homosexual que el Govern pretén implantar. Uns vint bisbes, encapçalats pel cardenal Antonio María Rouco, arquebisbe de Madrid, van acudir a la marxa.

El cardenal Antonio María Rouco, els bisbes auxiliars de Madrid, Mons. Fidel Herráez, Mons. César Franco i Mons. Eugenio Romero, i quinze bisbes més es van sumar a la manifestació del Fòrum Espanyol de la Família contra la reforma que legalitzarà el matrimoni entre persones del mateix sexe. La Policia Nacional va xifrar en uns 166.000 el nombre d'assistents, si bé els organitzadors van parlar d'un milió i mig de persones.

La societat civil es va expressar el dissabte passat amb una sola veu: la dels centenars de milers de persones que, des del carrer, es van adreçar al Govern i a tots els ciutadans per expressar la seva defensa del matrimoni com la unió d'un home i d'una dona, així com la seva posició decidida a favor del dret de tot infant a un pare i una mare. La proximitat de l'aprovació parlamentària de la reforma del Codi Civil, que permetrà que dues persones del mateix sexe es casin, va animar el debat polític en els dies previs a la concentració. La manifestació va rebre, des que es va anunciar, nombroses adhesions de ciutadans, de plataformes, d'entitats, d'associacions de tota mena, de sindicats, de partits polítics i de representants religiosos.

Després del recorregut, es va llegir un manifest que va incidir en la importància d'impulsar «una política integral de protecció a la família, fonamentada en el mutu compromís i igualtat de l'home i de la dona, que creen l'ambient idoni per a les noves vides». En la mateixa línia, l'escrit demana la retirada del projecte de llei governamental, en considerar-lo «un atemptat contra la

Una pancarta gegant amb el lema «La família sí que importa» va presidir la manifestació.

institució matrimonial i contra el dret del menor a una mare i un pare».

Juan Antonio Martínez Camino, portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola, va llegir el 22 de juny una nota emesa per la CXCIX reunió de la Comissió Permanent de la CEE. S'hi feia «una valoració positiva de la iniciativa presa pels laics per manifestar, també al carrer, el desacord social davant de les reformes legals en curs que lesionen greument els drets del matrimoni i de la família». Els bisbes «es van congratular de l'èxit obtingut per la manifestació que va tenir lloc a Madrid sota el lema de «La família sí importa». Així mateix, creuen que «s'ha palesat la sensibilitat d'amplis sectors d'una societat viva i desperta davant d'un pro-

blema de la més gran transcendència moral i social, cosa que hauria de fer reflexionar el Govern sobre la necessitat de no promoure lleis que lesionen seriosament el bé comú».

Segons informa FòrumLibertas, «el resultat del 18 de juny hauria de ser recollit per un Govern que pretengui ser-ho de la majoria dels ciutadans, assumint el principi democràtic que determinades lleis bàsiques només es poden aprovar per consens polític i social perquè, si només s'aconsegueixen a base d'un grapat de vots de més al Congrés, també incorren en el risc de ser derogades per un altre grapat de vots en el futur. I això és situar el matrimoni, paternitat i maternitat, en un carroussel polític tremendament nociu». (C.C.)

Xerrada sobre el dret a l'alimentació

GIRONA.— A la Fontana d'Or de Girona va tenir lloc una xerrada a càrrec d'Andreu Peix, director gerent d'Unió de Pagesos. Va ser un acte del cicle de xerrades que es van fer el mes de maig entorn del comerç just. El tema que va tractar s'anomenava *Sobirania alimentària*. L'acte va ser organitzat per Setem Girona, Intermón Oxfam i la Xarxa de Consum Solidari.

Com deia Andreu Peix, els aliments no són una mercaderia, són un dret humà: «Tothom hauria de poder menjar i elegir el que vol menjar». El director gerent d'Unió de Pagesos, oferint exemples i gràfiques reals de com està la situació alimentària actual, va explicar un dels programes de desenvolupament per a les persones immigrants que Unió de Pagesos ha creat: «Amb la iniciativa «Pagesos Solidaris» volem

ajudar totes aquelles persones estrangeres a integrar-se al nostre país. Aquest programa consisteix en el fet que els immigrants aprenguin la pagesia al nostre país i que també disposin de set mesos per anar al seu país d'origen i fer-hi el desenvolupament.»

Andreu Peix va comentar l'intercanvi que es produeix al món entre els països que exporten i els que importen: «El 19% de productes que s'intercanvien al món són productes agrícoles. Els productes que més s'intercanvien són el blat, l'arròs, el blat de moro, la soja, la carn, el raïm i el vi. A més, trobem un augment de la producció de productes elaborats i de productes per a gossos.»

També va explicar fets curiosos, com ara que els països que disposen de més terreny per dedicar-se a l'agricultura són

els que més productes agrícoles importen: «Països com Rússia, Egipte, Algèria, l'Iran, Nigèria, el Marroc... són els que més importen productes agrícoles, mentre que els Estats Units, per exemple, és el que més productes agrícoles exporta.»

Va parlar que la productivitat dels països del nord ha augmentat considerablement i que per aquest motiu poden produir tants productes agrícoles. Va comentar també la causa de l'augment o la disminució dels preus internacionals dels productes, tant agrícoles com industrials: «Hi ha cops que ens trobem que els preus dels productes oscil·len a l'alça o a la baixa de manera considerable. Hem de tenir en compte que aquestes fluctuacions moltes vegades no són pels excedents o la falta de productes que hi ha, sinó a causa

d'operacions financeres.»

Fins ara, Europa ha tingut excedents de productes. Per solucionar el problema s'ha portat a terme una política per reduir aquests excedents i disminuir les restitucions: «Europa ha destinat un 10% del pressupost per a la producció final agrària, concretament per a l'elaboració d'oli, blat i sucre.»

Andreu Peix va acabar la conferència amb una solució al comerç just i una esperança: «S'hauran de decidir polítiques que garanteixin el dret a l'alimentació, sense dumping, en contra de països tercers. Hem d'intentar aconseguir, a més, una agricultura basada en la satisfacció dels mercats locals, sense tancar, però, les fronteres ni anar en contra del comerç internacional. En definitiva, hem d'aconseguir una transparència de mercats.» (M.R.)

cultura

Presentat el recull més important dels goigs del santuari del Miracle

■ L'associació Gogistes Solsonins ha estat l'artífex d'aquesta rellevant iniciativa

SOLSONA.— El dissabte 4 de juny, l'associació Gogistes Solsonins va presentar al Teatre Comarcal de Solsona la recopilació dels *Goigs del Miracle*. Hi van assistir el president de Gogistes Solsonins, Jaume Camps; l'alcalde de Riner, Lluís Civit; la diputada provincial Teresa Canal i representants del Consell Comarcal i del bisbat de Solsona. Per la seva banda, Mn. Enric Bartrina, arxiver del bisbat, va fer una interessant dissertació sobre els goigs.

Després d'un treball que ha durat més de dos anys, l'associació Gogistes Solsonins va presentar recentment la recopilació més extensa que es coneix dels goigs del santuari del Miracle. Es tracta de 132 facsímils datats entre els anys 1708 i 2002, la majoria dels quals amb una antiguitat superior als 150 anys. L'obra es presenta dins d'una capsa acompanyada d'un sobre amb el material i la documentació. S'ha posat a la venda al preu de vint euros.

Com a anècdota, cal dir que l'embol-

call reproduceix la típica capsa de carqui-nyolis que es venia al santuari fa cinquant anys, amb la foto de l'església i uns goigs de la Mare de Déu al darrere. En la mesura que s'ha pogut, s'han reproduït els goigs respectant-ne el format original, de manera que els més grans estan plegats. Els més deteriorats també han estat restaurats.

Uns goigs interessants que s'hi han inclòs són els de la capella de Sant Gabriel, així com documents relacionats amb el santuari, com ara súplices, poemes, pro-

Estampa de la Mare de Déu del Miracle.

grames antics de la Festa Major del Miracle, postals, estampes, indulgències i escrits diversos. Tot això ha estat fruit d'un intens treball de recerca a través d'arxius catalans, inclòs el del monestir de Montserrat, que ha anat a càrrec de Lluís Barrera, membre de Gogistes Solsonins. Per adquirir els goigs, cal adreçar-se a l'entitat, Gogistes Solsonins, apartat de correus 71 - 25280 Solsona o als telèfons 973 482 372 i 973 481 250.

A l'acte va actuar la Schola Cantorum de Barcelona, que va interpretar cinc cants gregorians i set cants de goigs, els dos darrers dedicats a Santa Maria del Miracle de Riner. La Schola Cantorum es va formar el 1984 amb la finalitat de conservar, estudiar i fer conèixer el cant gregorià. Acostuma a cantar gairebé tots els diumenges a l'església de Santa Anna de Barcelona. El seu fundador i director és Joan M. Aragonés i Rebollar, antic escolà de Montserrat.

Ramon Estany

La Mare de Déu del Miracle

A la Mare de Déu del Miracle no la van trobar, es va aparèixer. És una aparició comparable amb les mariofanies més famoses com Lourdes, Fàtima i Guadalupe. El santuari del Miracle està situat a la comarca del Solsonès, al terme municipal de Riner, en una esplanada coneguda en altre temps com el prat de Bassadòria. Més enllà de l'església inacabada i l'albergueria de pelegrins—anomenada la «casa gran»—, hi ha una creu de terme

Xerrada impartida per Mn. Enric Bartrina.

que assenyala l'indret on, segons la tradició, es va esdevenir el fet miraculós de l'aparició de la Mare de Déu a dos pastorets de la casa Ciroa, Jaume i Celdoni. Tot dos, esglaiats i embadalits, rebien la comanda de la Mare de Déu: «Digueu al poble que faci processons, que es converteixi i que torni a la part de Déu...»

Era l'any 1458, en què una espantosa pesta bubònica assolava el país i una altra pesta, la de la blasfèmia, enverinava el cor de la gent. Cap aparició de la Mare de Déu és un dogma de fe, ni aporta res de nou a les veritats revelades. L'Església es pronuncia amb molta cautela sobre aquesta qüestió i no obliga mai els fidels a creure-hi. Un procés de la cúria de Solsona recull els fets que van passar i autoritza a donar culte a la Verge sota l'advocació del Miracle, no pel fenomen de l'aparició, sinó pel missatge que conté.

Amb tot, la notícia s'escampa per la comarca. Pelegrins comencen a fre-

qüentar el lloc i el Miracle es converteix en un centre de devoció mariana, que ha donat lloc, amb el temps, a un patrimoni cultural, artístic, literari i de vida espiritual imponderable. Com a expressió d'art, destaca el sumptuós retaule de Carles Morató, de l'any 1747, considerat com una de les obres més clares de l'art barrocatalà. Una altra manifestació popular són els goigs, editats ja des del segle XVI.

Els goigs del Miracle reflecteixen les característiques d'una terra i

d'una gent. El seu cant és sublim, ja que presenta la Mare de Déu com a remeiera de la pesta, l'eixut i les guerres, formulant peticions d'aigua, salut i pau. Sobretot, explica d'una manera tendra l'aparició als dos pastorets i la gran devoció mariana de tota la comarca. Fruit d'aquest fervor popular han aparegut més d'un centenar de goigs en honor a la Mare de Déu del Miracle, que van des de l'any 1708 fins als nostres dies.

Els membres de l'associació Gogistes Solsonins, plens de vitalitat i de fervor, han fet un treball pacient de recerca per recollir tots els goigs del Miracle en una sola carpeta. Aquesta acurada col·lecció de goigs vol ser una aportació a la devoció mariana que es mou a l'entorn del santuari del Miracle. Que la Verge Nena continuï anunciant al món d'avui el seu missatge de «tornar a la part de Déu».

Mn. Enric Bartrina

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Els inventors de la pizza

Aquella parella d'enamorats disfrutaven d'allò més mentre es menjaven un parell de pizzes individuals. El noi tenia el llavi tacat de diferents colors, a causa de la combinació dels diversos ingredients de la pizza. «Les pizzes, encara que sembli el contrari, no són d'origen italià», els vaig dir. «Les tropes romanes de Juli Cèsar es van apropiar de la recepta que els forners i els pagesos de Lleida cuinaven i se la van endur cap a Itàlia.» La Laura i el Ramon es van quedar ben sorpresos amb aquesta explicació i gairebé s'ennueguen.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al

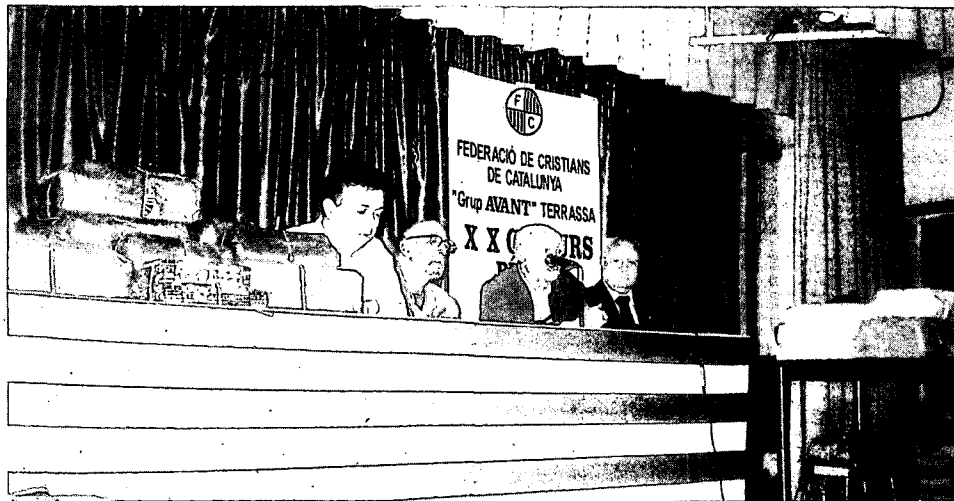
tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Lliurament de premis del XX Concurs Bíblic

Publiquem el lliurament de premis del XX Concurs Bíblic de les diòcesis de Tortosa, Lleida, Vic, Tarragona i Girona, organitzat pel grup Avant de Terrassa, pertanyent a la Federació de Cristians de Catalunya. Les cròniques del lliurament de guardons de la resta de diòcesis catalanes ja es van publicar en el seu dia al setmanari.

A Tortosa el lliurament de premis del XX Concurs Bíblic es va celebrar al Seminari de Tortosa i va ser presidida per Mn. Josep Lluís Arín, vicari episcopal de Pastoral, en representació de Mons. Xavier Salinas, bisbe de la diòcesi. L'ambient, que va ser molt alegre i distès, va comptar amb l'assistència dels alumnes premiats, dels pares i professors.

Al Col·legi Episcopal de Lleida es van lliurar els premis del Concurs Bíblic corresponents a aquest any. El director d'aquest centre va presidir l'acte juntament amb professors de Religió i d'altres matèries. Una seixantena de persones van assistir a l'acte, en un bon ambient i una actitud més que positiva per part dels organitzadors i participants.

Taula presidencial en l'entrega de premis del Concurs Bíblic de la diòcesi de Vic.

El repartiment de les distincions corresponent a la diòcesi de Vic va tenir lloc al col·legi La Salle Manresa, amb l'assistència d'unes 150 persones. L'acte, que va transcórrer en un clima d'alegria i satisfacció, va ser presidit per l'arxiprest de Manresa, Mn. Joan Bastardas, i pel rector de Navarcles, Mn. Josep Escós.

Al col·legi La Salle de Tarragona es va celebrar el lliurament de premis del Concurs Bíblic 2005. Mn. Joan Magí, responsable de la Delegació d'Ensenyament del bisbat, va representar Mons. Jaume Pujol.

Va comentar que l'arquebisbe de Tarragona s'havia interessat molt per aquesta iniciativa d'apropar la Bíblia als més petits. Una coral va interpretar la cançó *L'Esperit de Déu*.

La sala Sant Martí del Seminari de Girona va acollir el lliurament d'aquests guardons. Mn. Joan Naspleda, llicenciat en Teologia i Sagrades Escripures i provicari general del bisbat de Girona, va presidir l'acte en representació de Mons. Carles Soler, bisbe de la diòcesi. Van assistir-hi un total de 150 persones. (C.A.)

VII Curs d'orgue del Maresme

CABRERA DE MAR.— Del 29 d'agost al 3 de setembre tindrà lloc a l'església de Sant Feliu, de Cabrera de Mar, el VII Curs d'orgue del Maresme, sota la direcció de tres grans experts: Jan Willem Jansen, professor del Conservatori de Tolosa; Montserrat Torrent, catedrática emèrita d'orgue, i Guido Iotti, professor de l'Escola Superior de Música de Catalunya. També hi col·laborarà Josep Maria Gregori, professor de Musicologia a la Universitat Autònoma de Barcelona. Els objectius principals són, d'una banda, aprofundir en els coneixements tècnics i interpretatius de les obres del curs i, de l'altra, desenvolupar la preparació organística.

El VII Curs d'orgue del Maresme compta amb la col·laboració de sis parròquies (Sant Julià d'Argentera, Santa Creu de Cabrils, Sant Feliu de Cabrera de Mar, Santa Maria de Mataró, Sant Genís de Vilassar de Dalt i Sant Joan de Vilassar de Mar) i dues comunitats de religioses (monestir de les Carmelites de Mataró i Santa Maria de Vilassar de Dalt).

En el curs s'admeten alumnes actius i oients. Qui estigui interessat a participar-hi s'ha d'inscriure abans del proper 15 d'agost. Per a més informació: Associació per a la Música d'Orgue de Cabrera de Mar, plaça de l'Església, 4-08349 Cabrera de Mar, tel. 659 138 328, fax: 937 540 875, a/e: cursorgue@hotmail.com, web: http://groups.msn.com/cursorgue (C.C.)

Trobarem a faltar el teu somriure

Hola, amics! Permeteu-me expressar les meves emocions en aquests durs dies de prova.

Estimada neboda: coberta per un jardí de flors, acompanyada de notes musicals i amb la benedicció dels «treballadors de la vinya del Senyor», vas emprendre recentment el viatge cap a la «terra promesa». Fa 44 anys vas arribar al món en ple estiu amb un cor ple d'amor ardent per als altres. Vas portar la sort i l'alegria als teus pares, has estat el suport dels teus germans i el motor que movia la família. T'abocaves i creixies per i per al teu espòs Alberto. Vau viure tots dos molt feliços i en comprensió mútua.

Durant la malaltia, la teva il·lusió més gran era visitar l'ermita de la Mare de Déu de la Serra a Biel, un poblet de la província de Saragossa. Dilluns de Pentecosta vas poder fer realitat el teu desig i la nostra Mare et va protegir fins a tornar a casa. Però el Senyor et volia ja al seu costat. La teva Mare de Déu Marineria et va acompanyar durant la vida terrenal i amb la seva barca, a la llum de l'alba, et va ajudar en la darrera travessia. Carmen, no t'oblidarem mai! El nostre pensament i sobretot el nostre cor és amb tu. Que Déu et beneeixi.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

INGREDIENTS:

canelons
8 cullerades d'espínacs
5 cullerades de formatge fresc
maionesa
suc de taronja

PREPARACIÓ:

Bulliu unes plaques de canelons, deixeu-les refredar i reserveu-les. Per fer el farcit, barregeu vuit cullerades d'espínacs bullits i ben escorreguts amb cinc cullerades de formatge fresc. Ompliu els canelons i cobriu-los amb una maionesa a la qual haureu afegit unes quantes gotes de suc de taronja.

Canelons de formatge fresc

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Santa Margarida d'Antioquia

Liechtenstein va emetre el 2004 aquest segell dedicat a santa Margarida d'Antioquia. Veiem que porta a la mà esquerra una creu, mentre un raig lluminós baixa del cel. També hi observem un drac lligat amb una corda al coll.

Margarida era filla d'Eclesi, sacerdot d'ídols pagans. Després de quedar-se òrfena de mare, el seu pare va fer que l'eduqués una dida. Aquesta dona la va formar en la fe cristiana. El seu pare la va fer fora de casa quan ella no va voler apostatar. El president Olibri volia casar-se amb ella, però amb la condició que renegés de les seves creences. Com que Margarida no va renegar del cristianisme, va manar que la martiritzessin cruelment a Antioquia de Pissídia (actualment Anatòlia, a Turquia) a finals del segle III. La seva festa se celebra el 29 de juliol.

Guido Dettoni duu a Roma l'escultura «Sant Fèlix» de Vilafranca del Penedès

■ La imatge va ser presentada en un acte multitudinari a l'ambaixada espanyola davant de la Santa Seu

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'artista italià Guido Dettoni és un bon «ambaixador» de la cultura catalana, atès que allà on va deixa l'empremta de Catalunya i de les Balears. Aquesta vegada s'ha evidenciat a Roma, concretament a l'ambaixada espanyola davant de la Santa Seu, en la qual ha presentat l'escultura *Sant Fèlix*, patró de Vilafranca del Penedès, que va crear l'estiu passat.

La presentació va ser una simbiosi d'art, imatges de castellers, parlaments en català, recitals de piano i, com no podia ser menys, còctel amb cava del Penedès. Entre els presents, a part de diversos ambaixadors d'Amèrica Llatina, hi havia l'alcalde de Vilafranca del Penedès i el president i la directora del Museu de Vilafranca, a més de nombroses persones de Barcelona, Mallorca i Roma. L'Associació Neshier i l'Associació Catalans a Roma van donar suport organitzatiu a la vetllada.

Dettoni, que és conegut arreu del món per la seva obra *Maria*, una imatge de la Mare de Déu feta per ser «tocada», va presentar la imatge *Sant Fèlix*. Va explicar la gènesi de l'obra i va confessar detalls íntims del procés de creació. Per fer-ho, es va servir d'un muntatge en vídeo que el seu fill Axel va enregistrar el matí del 15 d'agost del 2004 al jardí del Museu de Vilafranca del Penedès.

Escultura en bronze de sant Fèlix.

Una imatge molt singular

L'artista es va agenollar en aquell tros de terra, va excavar-hi un forat i amb terra i aigua locals va començar a modelar el que més tard seria la imatge en bronze de sant Fèlix. Aquest sant patró de Vilafranca és un màrtir romà del segle III del qual no es coneix gaire informació biogràfica. Guido Dettoni ha volgut, amb la seva escultura, oferir una imatge del sant «que havia de ser trobat aquest mil·lenni» i, per això, el va anar a «trobar» a la terra de Vilafranca.

La imatge o icona, com diu ell, és una escultura de quaranta centímetres. Després de la presentació a Roma,

l'obra viatjarà a París, on es presentarà a la Facultat de Teologia i Ciències Religioses.

Miriam Díez i Bosch

Nou màster en «Església, ecumenisme i religions» a Roma

CIUTAT DEL VATICÀ.— Co-neixer les religions i les confessions cristianes per poder dialogar-hi. Aquesta és la premissa del nou màster «Església, ecumenisme i religions» que ha impulsat la Facultat de Teologia de l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum de Roma, de la mà del català Joan Andreu Rocha, professor de Teologia de les Religions i d'Ecumenisme i del nord-americà Thomas Williams, degà de la facultat.

El programa preveu l'estudi de les confessions cristianes, les religions i els nous moviments religiosos alternatius des d'una perspectiva catòlica. L'objectiu és, primer, saber quines són i en què creuen les diverses confessions cristianes, les grans religions i els nous moviments religiosos, per passar després a comprendre què en diu l'Església catòlica i quines són les claus per a un diàleg fecund.

El programa ocupa dos anys, amb lliçons presencials els dimecres complementades amb lectures guiades de textos a través de la pàgina web del màster (www.upra.org). D'aquesta manera, el curs pot ser seguit per estudiants d'altres facultats i universitats, així com per persones que, per motius laborals o personals, no poden freqüentar els cursos durant tota una setmana.

«Es tracta de conèixer la realitat de les altres religions, les altres confessions cristianes i dels moviments religiosos alternatius (*new age*, sectes, etc.) a la llum d'un aprofundiment de la pròpia fe catòlica, de cara a fornir la base

Joan Andreu Rocha és el director del màster.

per a un diàleg ecumènic i interreligiós fonamentat no en el relativisme, sinó en una sòlida autocomprensió de la pròpia fe», afirma el director d'aquesta iniciativa, Joan Andreu Rocha.

Els dos anys del màster es divideixen en quatre mòduls cíclics, la qual cosa permet l'accés de nous estudiants cada any. El primer mòdul és de caire comparatiu i presenta una síntesi dels grans temes que afronten les religions com ara la revelació, la fe, la pregària, l'escatologia, etc. El segon mòdul se centra en les diverses esglésies cristianes i el judaisme, i l'estat del diàleg amb el catolicisme. El tercer mòdul aborda les grans religions i les seves relacions amb l'Església catòlica, mentre que l'últim afronta la temàtica dels nous moviments religiosos tant de tall sectari com de caire pseudoespiritual (*new age*, màgia i cultes satànics). (M.D.B.)

II Festival de Música de Cambra al monestir de Sant Cugat

SANT CUGAT.— Fins al 22 de juliol, el II Festival de Música de Cambra oferirà una sèrie de concerts al claustre del monestir de Sant Cugat. Hi haurà, entre altres, concerts de violí, piano, violoncel, trompeta, trombó, castanyoles... La directora del festival, Mariona Benet, ha subratllat la importància del festival tant per a Sant Cugat com per a fora de la ciutat: «Els músics de Sant Cugat i del país comencen a reconèixer el festival per la seva qualitat. Aquest any, que també compta amb músics vinculats a Sant Cugat, hi haurà l'actuació del Mozarteum Quartett Salzburg, un quartet de corda de prestigi internacional.» Per a més informació, tel. 935 657 000. (C.C.)

Tómbola i sopar bàenefics a la parròquia de Maria Reina

BARCELONA.— La nit del 4 de juny passat la parròquia de Maria Reina, situada al barri de Pedralbes, va organitzar com cada any una tómbola i un sopar bàenefics. Els diners recollits es destinaran a diverses causes com ara el menjador de pobres situat a les instal·lacions de la mateixa parròquia o al pis d'Itaca —un espai de l'Obra Social Lluïsa de Marillac, dirigida per les Filles de la Caritat— destinat a acollir persones afectades pel virus de la sida i amb pocs recursos.

Unes 150 persones, la majoria fidels de la parròquia i veïns del barri, van participar en la nit bàenefica de Maria Reina, que es va celebrar en un ambient de cordialitat i distensió a la placeta situada just davant l'entrada de la parròquia. Per amenitzar el sopar els comenicals van poder presenciar actuacions musicals diverses, des de música de Brahms per a piano fins a les

Un dels claustres de la parròquia va acollir part dels actes.

havaneres més conegudes, passant per interpretacions jazzístiques i fragments d'òpera.

Durant el sopar el rector de la parròquia de Maria Reina, Mons. Jaume González-Agàpito, es va adreçar als veïns per agrair-los l'assistència i la col·laboració. En els mateixos termes es va expressar sor Genoveva Masip, filla de la Caritat i una de les iniciadores del projecte Itaca, que va destacar la importància de la solidaritat per poder tenir cura d'aquesta mena d'espais.

Aquesta és la tretzena vegada que la parròquia de Maria Reina organitza la tómbola i el sopar bàenefics. Els responsables afirmen que l'aportació i la col·laboració dels veïns és exemplar i que gràcies a això cada any més persones necessitades se'n poden beneficiar.

Eduard Brufau

LLIBRES

Un santuari montserratí a Clariana

El Dr. Joan Bassegoda i Nonell ens ofereix en aquest llibre un homenatge pòstum a un familiar seu: Mn. Salvador Nonell i Bru (1918-2004). Ell mateix es definia com «un sacerdot enamorat del seu ramat i del seu poble». Va fundar la Germandat del Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat i era un destacat escriptor. L'autor també ens detalla la història d'un santuari dedicat a la patrona de Catalunya —Mn. Nonell va posar tot l'esforç perquè arribés a bon port— edificat a Clariana (terme municipal de Castellet i la Gornal), d'on era el rector.

Aquest santuari, ubicat en el mateix lloc on hi havia hagut l'ermita de Sant Jaume, va ser finançat amb els diners aconseguits de la venda d'unes propietats llegades per Antònia Romeu. L'edifici —projectat el 1967 pel mateix Joan Bassegoda, que ens ha llegat una

bona mostra d'arquitectura religiosa catalana contemporània— va ser consagrat el 1973 per Mons. Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona. L'autor ens descriu de manera minuciosa el disseny del projecte, el procés constructiu, els materials emprats, els elements artísticoddecoratius i els tècnics i els artistes que hi van deixar la seva empremta (Enric Crusat, Domènec Feliu, Julià Ribé, Rafael Palau, Santiago Padrós, Tomàs Bel, Joaquim Datzira, Francesc Encinas...). El text s'acompanya de moltes fotografies on es veu la gènesi, l'evolució i la inauguració d'aquest temple marià, somni perpetuat per Mn. Isidre Nonell. (Ramon Ribera)

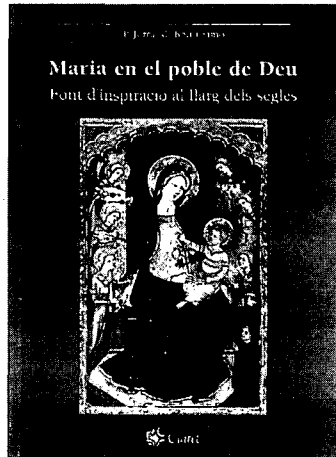

Joan Bassegoda i Nonell, *El santuari de la Mare de Déu de Montserrat a Clariana*. Publicacions de la Reial Càtedra Gaudí, Barcelona 2005, 46 pàg.

Maria, la millor de les mares

«És molt bo veure Maria concorrent a la concessió dels favors celestials, però encara és molt millor veure en Maria una Mare que vetlla i es desvetlla, viu i es desvetlla pel creixement de la vida divina en els seus fills. Sigui el que sigui, la realitat és que Ella ens dona, ens revesteix i ens omple de la plenitud de gràcia: el seu Fill Jesús. Ja que el fi de la seva maternitat, la seva missió maternal, és encarnar Jesucrist en nosaltres.» Són paraules del P. Jordi M. Bou i Simó, autor d'aquest llibre dedicat a la Mare de Déu. Nascut el 1925 a l'Espluga de Francolí, va ingressar al monestir de Poblet als divuit anys. Va estudiar a l'Institut Pontifici de Música Sacra de Roma i des del 1943 és l'organista oficial del monestir de Poblet. Ha escrit diversos llibres de poesia i d'història.

El P. Jordi M. Bou és considerat un dels grans estudiosos contemporanis de la Mare de Déu. El 29 de novembre del 1998 el van nomenar soci de la Pontifícia Acadèmia Mariana Internacional. «Mai com avui —afirma el P. Bou—, el culte a la Verge ha estat tan estès i intens. Tot sembla que es cobreixi sota el mantell de la millor de les mares. Els últims Pontífexs rivalitzen amb santa emulació a fi de proclamar les seves excelsos prerrogatives. Cada vegada es fa més urgent de buscar la seva falda càlida blana.» Cal dir que una gran part del llibre està dedicat al lligam tant estret entre Maria i la música medieval. (C.C.)

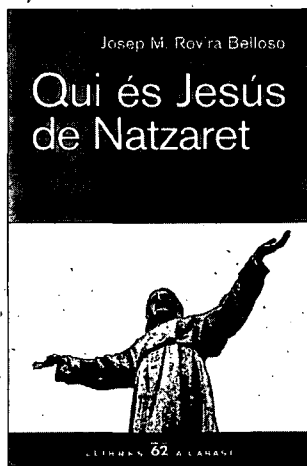

P. Jordi M. Bou i Simó, *Maria en el poble de Déu*. Font d'inspiració al llarg dels segles. Editorial Claret, Barcelona 2005, 235 pàg.

Descobrir el missatge de Jesús

Mn. Josep M. Rovira Belloso no ha volgut fer en aquest volum una típica biografia de Jesús ni un manual de cristologia acadèmica. El seu objectiu fonamental ha estat «obrir els ulls allà on els historiadors i els exegetes han acabat el seu camí de presentació del Jesús de la història». Ha fet un llibre perquè els lectors puguin descobrir el sentit actual de les paraules i les accions de Jesús en l'Evangeli. «Un llibre —explica ell mateix en la introducció— que mostrés de quina manera l'accés a Jesús es realitza per la fe (raonable i raonada) i com la fe és un pas ben lògic quan hom ha entès la història de Jesús. Un llibre que no exclougui l'amor quan es tracta de configurar la nostra relació possible amb Crist.»

L'autor presenta la fe com un pas adient per als qui han començat el seu itinerari amb la mirada fixa en Jesús. Així mateix, ofereix una teologia que no està constituïda tan sols per un feix de conceptes per alimentar l'enteniment, sinó que és capaç d'unir el coneixement, l'afecte i l'acció: «Una teologia per a la vida humana!» Nascut a Barcelona el 1926, Mn. Josep M. Rovira Belloso és llicenciat en Dret i doctor en Teologia. Va ser ordenat prevere el 1953. Ha estat professor de Teologia de la Facultat de Teologia de Catalunya des de la seva fundació. Ha escrit, entre altres, les obres següents: *Fe i llibertat creadora* (1971), *La humanitat de Déu* (1984), *Societat i Regne de Déu* (1991) i *Déu, el Pare* (1999). (C.C.)

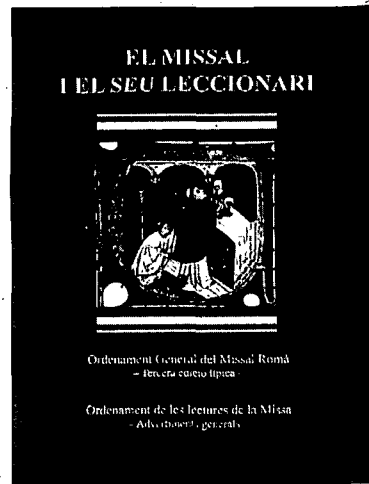
Josep M. Rovira Belloso, *Qui és Jesús de Natzeret*. Edicions 62, Col·lecció Llibres a l'Abast, Barcelona 2005, 382 pàg.

Textos sobre la celebració de l'Eucaristia

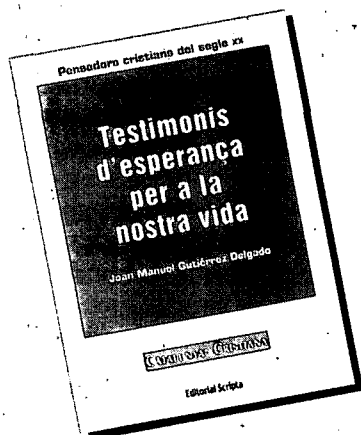
Per endinsar-nos en el misteri de l'Eucaristia, el camí per excel·lència és participar en la seva celebració. Això no obstant, hi ha molts altres camins o mitjans que també ens poden acostar a aquest sagrament. «En aquestes pàgines —comenta Mn. Josep Urdeix al pròleg— hi trobem un altre camí. El que ens convida a seguir dos textos, dos documents, d'un valor singular per arribar fins a l'Eucaristia a partir de la manera com la celebra l'Església llatina.»

El primer document és el que pràcticament encapçala el *Missal romà*: l'*Ordenament general del Missal romà*, és a dir, l'exposició de tot el que s'ha de tenir present a l'hora de celebrar l'Eucaristia. El segon escrit, que també pertany al *Missal romà*, es titula *Ordenament de les lectures de la missa*. En aquest text s'explica el perquè i el com són llegides les Sagrades Escripures quan se celebra l'Eucaristia. Aquests dos textos ens poden ajudar a «celebrar l'Eucaristia amb tot el sentit que té fer-ho com ho fa l'Església, fidel al manament del Senyor, de fer present el memorial que ell ens va deixar de la seva mort i de la seva resurrecció», assenyalava Mn. Josep Urdeix. I afegeix: «Fidel al seu Senyor, de qui va rebre l'Eucaristia, i amb l'experiència secular d'haver viscut en tot temps de l'Eucaristia, l'Església ens diu com la celebra, ens diu com l'hem de celebrar.» (C.C.)

El missal i el seu leccionari. Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona 2005, 197 pàg.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

Desprestigiar Barcelona?

No calia tantes pàgines per escriure això que Rabinad ha escrit, en desprestigi de Barcelona i, per què negar-ho, de la salut de la literatura. Això que dic és molt dur, però és el que sento després de lluitar contra el disgust, la irritació, la somnolència, l'avorriment i el tedi a través de les 592 pàgines d'*El hacedor de páginas*.

Segurament aquest autor aragonès, que viu a Barcelona, ha volgut escriure una obra original, amb sal grossa, ocurrences vulgars i gairebé grolleres; amb les seves incursions en l'àmbit religiós tractat sense solta ni volta, i amb una ignorància antològica. Però el que ha aconseguit és una narració en tres plans, plena d'al·lusions a la podridura i a la mala olor, infectada de rates, com a les cambres lúgubres i les clavegueres, on viuen —i malviuen— els seus personatges.

Vull dir que és una llàstima malgastar una història amb aquesta imaginació de baix nivell creatiu, si és que n'hi ha cap. Però no volem donar-li més valor del que té, perquè se'n beneficiaria només amb el

Antonio RABINAD
El hacedor de páginas.
Lumen, Barcelona 2005, 592 pàg.

dubte, i no hi ha dret de maltractar així la literatura. I no es pot recórrer als pitjors moments de Jean Genet, d'una banda, ni d'Álvaro de la Iglesia, de l'altra, per dir que el llenguatge pessimista o l'humorístic, al servei de la imaginació, són capaçs de donar vida a un text com el d'*El hacedor de páginas*.

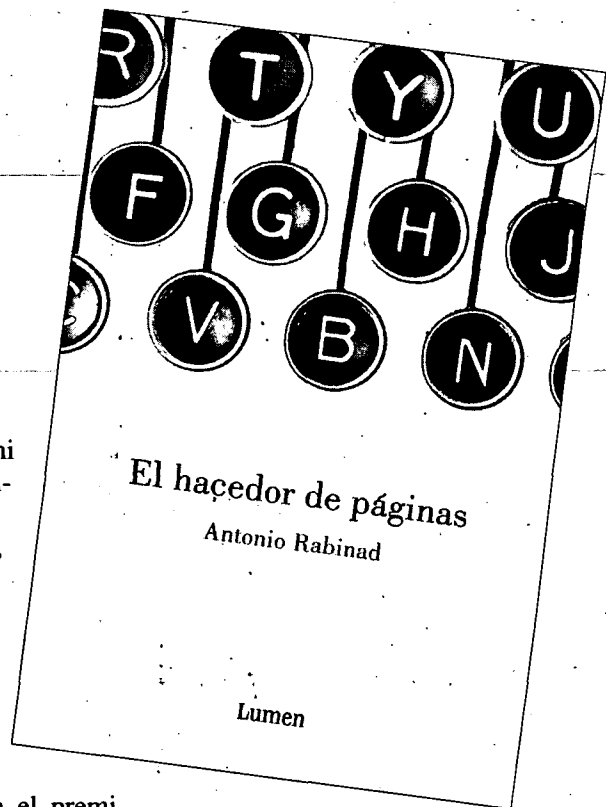
Les narracions més recents que tenen Barcelona com a escenari —des de Marsé a Ruiz Zafón, passant per Eduardo Mendoza— no desprestigen gens el quadre, on es desenvolupen. No cal recórrer sempre, encara que sigui implícitament, a les lloances cervantines, ni recordar el medi cultural del grup dels Quatre Gats o de Pèl & Ploma, però tampoc no cal recrear-se en la mala olor dels barris

deprimits, si és que encara n'hi ha amb aquestes característiques.

Rabinad produeix tristesa, perquè sembla que necessita fer prevaldre la quantitat sobre la qualitat, i les seves al·lusions a la realitat dels premis literaris, tot i estar velades, són d'una pobresa notable. Qui dubta que darre el premi Satélite s'amaga el premi Planeta, per exemple? I les al·lusions d'una suposada rivalitat entre els protagonistes, que va començar a l'època escolar, estan plenes de circumstàncies que no es donen, ni tan sols institucionalment, als centres als quals al·ludeix.

I així, queda a l'aire, dolorosament, una pregunta que es fa el mateix autor davant dels manuscrits que ha de revisar: «Per què escriuen alguns?» (pàg. 106).

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

«Sardanes a la fresca»

L'Agrupació Amics de la Sardana de Tiana organitza uns cicles de música de cobla en format de sardanes amb la voluntat de contribuir alhora a l'esplai, a la diversió, a la difusió i al coneixement d'una part de la música catalana.

Aquests cicles tindran lloc cada dimecres, des del 6 de juliol fins al 3 d'agost, a les 9.30 de la nit, al parc del Camp de Futbol Vell de Tiana.

Per al programa s'han elegit dues cobles: La Principal del Llobregat i la Joveníola de Sabadell. El motiu és la possibilitat d'oferir les obres d'un compositor interpretades per ell mateix en el si d'una formació excel·lent i facilitar el coneixement dels nostres creadors musicals.

Amb La Principal del Llobregat actuaran Carles Santiago i Roig (6 de juliol); Josep Coll i Ligora (13 de juliol); Enric Morera i Viura (20 de juliol) i Fèlix Martínez i Comín (27 de juliol). Amb la Cobla Joveníola de Sabadell actuarà Enric Ortí i

Marín (3 d'agost).

També cal assenyalar que cada dimecres, a les 8.30 del vespre, els membres de l'agrupació ensenyaran a ballar sardanes en aquest mateix espai.

Canvi de direcció a la Cobla Mediterrània

Bernat Castillejo, professor de flauta-traversera al Conservatori Municipal de Música de Sabadell i director de la Banda de la capital vallesana, s'ha fet càrrec de la direcció de la Cobla Mediterrània des d'aquesta temporada, en substitució del fins ara titular, Jesús Ventura. El nou responsable artístic va ser un dels músics fundadors d'aquesta formació. De ben segur que la seva inquietud i la seva trajectòria professional deixaran empremta en aquesta cobla que gaudeix d'un ben guanyat prestigi al llarg dels 25 anys d'activitat que acaba de commemorar. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€ per any

☐ Amb dos pagament semestral de 45,35€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

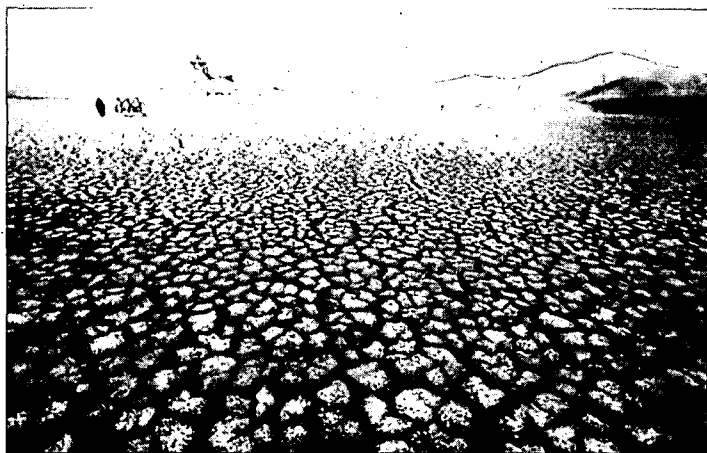
RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Es fa realitat el canvi climàtic?

Tots sabem que una flor no fa estiu. Enguany hi ha una sequera que comença a preocupar. Serà el canvi climàtic, ja? No es pot dir. De moment és cosa d'un any, com d'altres de semblants n'hi ha hagut, ja ho sabem. Però l'amenaça del canvi climàtic al llarg del segle XXI és ben real i es pot dir que ja ha començat per causa dels gasos contaminants que les indústries llencen a l'atmosfera. Les previsions del Ministeri del Medi Ambient, publicades fa poc, ens diuen que, si no cessen les contaminacions, hi haurà un augment de temperatures força accentuat. Que, segons el ritme actual, el càlcul dona que cap a finals de segle els estius a Catalunya i a les altres zones del contorn de tota la península Ibèrica poden tenir una mitjana de 5 graus superiors als d'ara i al centre peninsular pot arribar l'augment a 7 graus. Els hiverns també tindran temperatura més alta, però només de dos o tres graus.

Però no és l'augment de temperatura el que ens ha de preocupar més. La freqüència de pluges minvarà i ocasionarà uns danys més grans. Es calcula que plourà un 20% menys als estius, cosa que no quedarà pas compensada pel 10%

més que plourà als hiverns. Aquesta davallada farà que Europa disposi d'un 22% menys d'aigua a finals del segle XXI; i a les zones més àrides del País Valencià, Aragó i Almeria el descens podria arribar fins al 50%.

I una altra conseqüència desastrosa de l'augment de temperatura serà el desglaç d'una part dels pols amb un ascens del nivell del mar que oscil·larà entre 10 i 68 centímetres, o sigui, que gairebé mig metre és el més probable. Els deltes de l'Ebre i del Llobregat quedaran inundats pràcticament en la seva totalitat. Moltes platges de la península desapareixeran.

I encara una altra desgràcia: plantes i animals patiran de ple els efectes del canvi. Els seus cicles vitals es veuran pertorbats: plantes que floriran més aviat, bèsties que veuran alterades les seves èpoques de reproducció. Moltes espècies acabaran desapareixent, mentre que l'augment de la calor pot fer venir insectes invasors, molestos o devastadors de collites. No cal dir que el risc d'incendis també creixerà.

Son algunes de les conseqüències que s'assenyalen del canvi climàtic que està venint. Oi que val la pena que ens hi preparem degudament?

A
ctualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

12 L'astrònom més famós de tota l'edat antiga

Va ser Claudi Ptolemeu (aprox. 90-168 dC). A la mort d'Hiparc, a finals del segle II o inicis de l'I aC, l'astronomia entrà en una fase de decadència que durà més de dos segles. No es trobà, durant aquest temps, cap astrònom amb prou coratge per recollir l'herència deixada per Apol·loni i Hiparc i seguir avançant. Fins ben entrat el segle II de l'era cristiana no trobem qui ho faci.

De durant aquest lapse de temps només podem citar com a astrònom, que no va innovar, el filòsof estoic Posidoni (aprox. 135-51 aC) d'Apamea (Síria), científic enciclopèdic que s'instal·là a Rodas després d'estudiar a Alexandria. Va obrir una escola que ensenyava geografia, física, matemàtiques i antropologia. Va tenir-hi de deixeble Ciceró, que ens parla d'ell en les obres *De natura deorum* i *De divinatione*. Com que tenia interès per tots els temes referents a la natura no deixà de banda l'astronomia. I va calcular la distància Terra-Sol com d'uns 500 milions d'estadis, o sigui, 92 milions de quilòmetres (la realitat és de 149,5 milions); donant ja un valor més aproximat que el que establí Hiparc, que era de 1.245 diàmetres terrestres, que equival a tan sols 1,58 milions de km. També donà els valors dels diàmetres del Sol i de la Lluna en relació amb el de la Terra: 39,25 i 0,157, no gaire exactes, perquè la realitat és 108,9 i 0,27. Tanmateix, així i tot, hem de concedir-li que tingué un cert mèrit haver arribat a aquests valors amb els instruments tan rudimentaris que havia d'utilitzar.

I encara hem de mencionar dos encerts més de Posidoni: segons se'ns diu, va dir que les mareas es fan per influència de la Lluna, i que el fenomen de l'eclipsi «horitzontal» —que és el que es produeix si la Lluna és eclipsada quan es veu encara el

Sol a l'horitzó, com si Terra, Lluna i Sol no estiguessin en línia recta— prové de la refracció de la llum que fa que s'hi vegi el Sol quan ja no hi és.

L'obra astronòmica de Ptolemeu: l'«Almagest»

Mentre que de l'obra que va escriure Claudi Ptolemeu en tenim infinitat de còpies i referències, perquè va ser un text universitari durant centúries, hem de dir que desconecem gairebé tot de la vida de l'autor. Ni en sabem amb seguretat l'any del naixement com tampoc el de la mort. Unes referències força segures ens diuen que va néixer a Ptolemaida Hèrnia (Alt Egipte), que va viure gairebé tota la vida a Alexandria, i que va morir a Canop. De les seves observacions astronòmiques ja tenim dates més segures: van ser de l'any 127 al 151. Com que encara vivia quan Marc Aureli ja era emperador (que ho va ser del 161 al 180) podem situar la mort de Ptolemeu cap el 168 o 170 i, com que se'ns diu que morí vell, l'any del naixement devia ser cap al 90.

La seva obra omple la història de l'astronomia fins a l'edat moderna. El títol primer que se li posà era *Syntaxis Mathematica*, que es tradueix per «Composició [o sigui, aplec ordenat] matemàtica». Era un recull de tots els coneixements dels astrònoms precedents amb les pròpies observacions i correccions. En el seu temps ja corrien entre els estudiosos de l'astronomia altres reculls, però com que el de Ptolemeu era el més complet i voluminós es començà a designar amb l'afegit de la «Gran» o «Grandíssima» Sintaxi, i en grec «grandíssima» es diu *megiste* i aquesta apel·lació, substantivada, es transmeté al llarg de generacions. Quan els àrabs en

feren la traducció hi posaren l'article *al-*, vocalitzant diferent, resultà *Almagest*, o *Almagestus* en passar al llatí, nom que passà a totes les llengües europees; en català en diem *Almagest*.

Aquesta obra comprèn tretze llibres. El primer és de contingut purament matemàtic. Conté un teorema trobat per ell (el «teorema de Ptolemeu» per als estudiants de matemàtiques: «el producte de les diagonals d'un quadrilàter inscriptible en una circumferència és igual a la suma dels productes dels costats oposats»). Els altres dotze són de càlculs astronòmics.

També va escriure altres llibres: una *Òptica* (que exposa, correctament, la formulació de la reflexió i refracció de la llum), una *Geographia* (en vuit llibres, que van ser impresos moltes vegades al segle XVI per la informació que donaven els seus mapes), els *Harmònics* (exposa les diverses teories numèriques de la música del seu temps) i el *Tetràbiblon* (que és un llibre d'astrologia).

El «Sistema del Món» de Ptolemeu

L'*Almagest* no considera acceptable el sistema heliocèntric d'Aristarc de Samos. I en dona la raó: si veiem exactament iguals les estrelles durant tot l'any no pot ser que la Terra es traslladi (Ptolemeu no comptava amb l'enorme llunyania de les estrelles fixes). I, a més, si la Lluna és clar que gira al voltant de la Terra, per quina estranya raó no han de fer el mateix el Sol i els planetes? Per una altra banda, hi ha tota la tradició astronòmica de Plató, Aristòtil, Èudox, Apol·loni i Hiparc que no ha de ser substituïda per l'opinió d'un de sol. Parteix, doncs, de la centralitat de la Terra

en l'univers com d'un axioma que no es pot posar en dubte.

Ara bé, a la pregunta de si s'han de conservar les condicions que Plató va posar a Èudox: que l'explicació del moviment dels astres ha de tenir en compte la seva perfecció (que vol dir que sigui circular) i regularitat (en moviment uniforme), Ptolemeu respon afirmativament i ho considera també intocable: «Creiem que l'objectiu que cal que es proposi l'astrònom és demostrar que tots els fenòmens celestès són produïts per moviments circulars i uniformes» (*Almagest*, llibre III, cap. 2). I com que les esferes homocèntriques no expliquen la variació dels diàmetres aparents del Sol i planetes, la solució per als planetes serà la d'Apol·loni: cercles *deferents* (que tindran per centre la Terra) i *epicles* (cercles que recorreran els planetes amb el centre desplaçant-se al llarg del cercle deferent). I per al Sol, què? No li haurem d'assignar també un epicle? El seu moviment és diferent del dels planetes, que de vegades sembla que retrocedeixin (cosa que l'epicle explica molt bé). El Sol té un moviment d'avançament constant. Només presenta una variació del seu diàmetre aparent de l'estiu a l'hivern. Això ho resoldrà aplicant l'altra teoria: la de l'excèntrica, que diu que la circumferència que descriu el Sol no té per centre la Terra sinó un altre punt una mica desviat del centre terrestre (ja sabem que la realitat és que el Sol no ocupa el centre de l'el·lipse que la Terra descriu al seu voltant, sinó que n'ocupa un focus).

Resolia amb això tots els problemes que les observacions presentaven? No encara del tot! Hagué d'introduir un element nou: un *equant*, un punt, alineat amb el centre del deferent i el de la Terra, des del qual el moviment es feia uniforme. Així li ho semblà almenys. Però després veié que encara no quedava resolta del tot la dificultat i optà per afegir superepicles als epicles... I això és el que es considerarà expressió de la realitat astronòmica fins ben entrat el segle XVI en tots els centres d'estudis fins i tot universitaris!

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ **ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ **ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ **AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ **AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ **AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ **ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ **BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ **BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ **CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ **CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ **CADAQUÉS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ **CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ **CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ **CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ **CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ **COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ **CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ **CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ **EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ **ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 12.00 h,
20.30 h.

✓ **ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ **HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ **LLANÇA**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ **LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ **LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ **MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natzarret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ **MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ **PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ **PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ **PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ **PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓ **PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ **PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ **PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ **PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ **ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ **SALOU**
Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ **SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ **SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ **SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ **SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ **SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 .
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ **SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ **SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ **SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ **SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ **TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ **TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.s
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ **TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ **VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ **VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ **VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Apassionat pels mitjans de comunicació, i en particular per la ràdio, el P. Julio Roldán està acabant els estudis de Comunicació Audiovisual a la Universitat Pontifícia de Salamanca. El seu objectiu és dedicar-se com a sacerdot al món dels mitjans. Per a ell, són «els nous areòpags, els pulpits des d'on avui es pot arribar a més gent». Palentí de naixement i canari d'adopció, Roldán ja compta amb una àmplia experiència en aquest camp. També ha estat en dues ocasions al capdavant de l'Oficina de premsa del bisbat de Canàries. El 30 de juny passat va rebre a Madrid el Premi Nacional de Ràdio de la Fundació Víctimes del Terrorisme pel reportatge radiofònic «Destino Esperanza».

El P. Julio Roldán ha estat guardonat amb el Premi Nacional de Ràdio de la Fundació Víctimes del Terrorisme

«També hi ha testimonis d'esperança en les víctimes de l'11-M»

—Com va arribar el P. Julio Roldán al món de la ràdio?

—Tot va començar el 1995 quan em disposava a ser un simple col·laborador en un programa de ràdio que ofería la COPE a la diòcesi de Canàries. Aquell oferiment va suposar dirigir un programa setmanal anomenat *Ventana Abierta*. Tenia continguts religiosos, però també socials i culturals. Després d'allò no he deixat de col·laborar amb nombroses emissores. Destaco *Buenos días nos dé Dios* a Ràdio Nacional, i també comentaris setmanals d'actualitat a Punto Radio Las Palmas. En fi, la ràdio està molt vinculada a la meua trajectòria, els micròfons i jo som molt bons amics.

—Per què la ràdio i no qualsevol altre mitjà de comunicació?

—Les ones radiofòniques tenen una màgia especial. Gràcies a elles entres a molts llocs: a les cases, a la cuina, al lloc de treball, al cotxe... Hi ha molta gent que escolta aquest mitjà i és una bona oportunitat per arribar a les persones. És impressionant pensar que quan molts cops estàs sol davant d'un micròfon, a l'altra banda t'escolten homes i dones de totes les edats. La ràdio, com també passa a la televisió, la premsa o Internet, són els nous pulpits des dels quals es poden transmetre missatges molt positius.

—Com va néixer el reportatge «Destino Esperanza»?

—Em fixava en el fet que molts dels reportatges sobre l'11 de març insistien en l'horror de l'atemptat: com va ser, en quin estat van quedar els trens i les víctimes... Vaig pensar que podia fer un treball diferent. Vaig optar per presentar les ganes de superació i lluita davant del dia a dia dels supervivents de la massacre. I els vaig situar en aquest tren de la vida que té «Destino Esperanza». El reportatge té una durada de set minuts i hi apareixen testimonis positius i d'esperança en els afectats de l'atemptat. Es va emetre el desembre passat a Punto Radio Las Palmas i a Ràdio Exterior d'Espanya. També, amb motiu del primer aniversari, a COPE Las Palmas. Es pot escoltar i descarregar a www.diocesisdecanarias.org

—Va ser difícil trobar testimonis positius dels afectats de l'11-M?

—Em vaig posar en contacte amb l'Associació 11-M Afectats del Terrorisme. Vaig anar a Madrid, a Santa Eugènia, i allà vaig recollir els testimonis. Em vaig presentar com a sacerdot i periodista i em van va acollir amb els braços oberts. Vaig enregistrar moltes persones, alguns no ho volien i simplement els vaig escoltar. Malgrat el dolor i el patiment de tots ells, hi ha un lloc en

el seu interior que els convida a veure la vida amb ulls nous. Va ser una trobada emocionant i molt intensa de la qual vaig aprendre molt. És una experiència que et toca profundament el cor.

—També entra en joc la fe en el reportatge?

—Vaig mirar de fer un treball que respirés humanitat. La fe no té receptes especials, simplement l'apreci a tot el que és humà és un ingredient que dona un nou gust a la fe. Per als cristians mai no hi ha causes perdudes, per això vivim d'esperança.

—Està concebuda la seva presència en la ràdio com a «evangelització»?

—Com a sacerdot vull servir l'Església des dels mitjans de comunicació. Desitjo arribar a la gent del carrer a través d'ells. D'una banda, opto per un periodisme de qualitat. De l'altra, sabem que l'essència del missatge cristià és la comunicació. Jesús va enviar els deixebles a comunicar al món sencer la Bona Notícia de l'Evangeli. Els cristians estem convidats a formar-nos per fer-los servir adequadament. Per a mi, sant Pau és un exemple viu d'evangelitzador. Imagino que si ell visqués avui tindria alguna publicació, un programa de ràdio o televisió, fins i tot la seva pròpia pàgina web.

Samuel Gutiérrez

L'home contra el fatalisme

En la tradició cristiana la Creació divina és un tema sens dubte destacat. La Bíblia mateix comença amb el Gènesi, és a dir amb la narració de com Déu va crear del no-res el món i l'home. Al llarg de la història, l'Església s'ha preocupat molt de recordar la bellesa i la bondat de tot el que Déu ha creat, l'ésser humà inclòs. Ho veiem especialment en la predicació de sant Francesc d'Assís, que enaltia la bondat de la natura i del món, i allunyava així la temptació de caure en l'actitud pessimista —tan característica dels càtars, per exemple— de veure només en allò material desgràcia, impuresa i maldat.

El cristianisme en particular, a diferència d'altres religions, vol que l'home s'admiri de la meravella de la creació. Sense caure en una ingenuïtat infantil es tracta de prendre consciència que tot allò que és obra de Déu és necessàriament bo i bell, i que l'home no n'és pas una excepció. És més, les persones no som un element més, sinó l'ésser més sublim de la Creació, perquè hem estat creats «a semblança i imatge» de Déu. Per tant, quan l'Església ens parla de la Creació ens convida a l'optimisme, a fugir de la desesperació vital i a donar gràcies a Déu pel món que ens envolta i sobretot per haver-nos creat.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Església i laïcitat a França

Aquest any en fa cent que es va produir la separació entre l'Església i l'Estat francès. Qui hauria pogut pensar, aleshores, que un segle després l'episcopat declararia providencial aquella data i la celebraria com l'inici d'una època de veritable progrés eclesial? Els mateixos bisbes francesos, reunits en assemblea a mitjan juny, ens n'han donat la resposta: «Simplement perquè, en el segle transcorregut des de la promulgació d'aquella llei, s'han produït canvis importants, i el que hauria pogut ser una llei de combat ha cedit a l'esperit de pacificació.» Ho exposen en una àmplia declaració, al llarg de la qual fan precisions sobre la veritable laïcitat, d'interès no limitat a l'àmbit francès. Diuen que l'experiència d'aquests cent anys de relacions entre l'Església catòlica i l'Estat els permet avui de definir més nítidament com cal entendre la laïcitat, i es mostren coratjosos de cara al futur.

Volien deixar ben clar, en primer lloc, que l'Església catòlica i l'Estat són dos registres diferents: ni els poders públics interfereixen en la vida eclesial, ni l'Església té vocació de gestionar la política. Ara bé, aquesta autonomia no significa desconexió mutua. Els bisbes francesos consideren que l'Església no depassa l'àmbit de la seva responsabilitat quan interpel·la els poders públics en allò que afecta els drets de la persona i fa seva dimensió transcendent.

És també molt oportuna l'observació següent de l'episcopat francès: la separació entre Església i Estat no ha de comportar una separació entre l'Església i la societat. D'aquest punt n'havíem parlat repetidament entre nosaltres, a propòsit, per exemple, d'un excés de puritanisme pel que fa a certes manifestacions populars de la tradició cristiana. Als bisbes de França aquesta reflexió els porta a centrar la seva atenció preferent en la presència de l'Església a la societat, en l'aproximació a la seva sensibilitat, en la comprensió dels seus neguits. En aquesta direcció, acaben de constituir un equip presidit pel bisbe de Tarba i Lurdes que s'ocuparà «dels nous temes de la societat». Volen que sigui una estructura lleugera, amb equips interdisciplinaris que puguin ajudar a «veure-hi clar».

Dues remarques, encara, fan interessant aquest document. La primera, que observen, tot amb tot, en determinats ambients, alguns brots d'aquell laïcisme agressiu que volen donar per superat definitivament. La segona, que situen el servei de l'Església en el context de l'actual pluralisme religiós, enmig del qual volen comunicar la seva concepció de l'home i donar testimoni de l'experiència espiritual de la qual són portadors. Entenen que la seva situació de confessió majoritària «no els dona privilegis, sinó una més gran responsabilitat d'aportar la seva pedra a la construcció de la societat francesa».

Ara mateix

Rauxa